

BAGĀTĀKAIS ALU CILVĒKS

Duglasi Batčelora stāsts

1.	nodaļa: Izgājiens ar troksni	2
2.	nodaļa: Militārā skola	3
3.	nodaļa: Dezertieris	6
4.	nodaļa: Beidzot brīvs!	9
5.	nodaļa: Slepēnā ala	13
6.	nodaļa: Noziegums neatmaksājas	16
7.	nodaļa: Izkuģojam!	18
8.	nodaļa: Ceļā	21
9.	nodaļa: Arābi nāk	22
10.	nodaļa: Uz Jaunmeksiku un atpakaļ	26
11.	nodaļa: Atklājot patiesību	31
12.	nodaļa: Dienas zvaigzne	35
13.	nodaļa: Izmēģinot draudzes	37
14.	nodaļa: Ja sākumā Tev neveicas	42
15.	nodaļa: Bet, Kungs, es nekad nevaru būt mācītājs!	45
16.	nodaļa: Indiāņu pasakas	47
17.	nodaļa: Došanās mājup	51
18.	nodaļa: Akmens, kas neripos	56

1. nodaļa: Izgājiens ar troksni

Es sēdēju uz gultas savas mātes dzīvoklī Ņujorkā un raudāju. Es reti raudāju, bet šoreiz kaut kas bija par daudz. Es kaujos gandrīz katru dienu kopš skolas sākuma, es vienkārši nespēju sevi savaldīt.

Ja mamma būtu klāt, varbūt mēs varētu kaut ko pārrunāt, bet tajā vakarā viņa bija aizgājusi. Kopš vecāku šķiršanās viņa strādāja uz pilnu slodzi un maz laika veltīja man un brālim. Tagad arī mans brālis Falkons dzīvoja pie tēva Floridā, jo viņam bija nepieciešams siltāks klimats viņa slimības dēļ. Tā nu es sēdēju viens, bet man izmisīgi vajadzēja kādu, kas mani mīlētu, kam rūpētu, kas ar mani notiek.

Es domāju par savu skaisto māti. Viņai bija daudz draugu – aktieri, rakstnieki, dziedātāji. Viņas talants un izskats darīja viņu par karalieni katrās viesībās. Viņa bija pilnīgi saistīta šova biznesā. Viņas īstā karjera uzplauka, kad viņa sāka rakstīt dziesmas Elvijam Preslijam. Vasaras brīvlaikos viņa mēdza mani un brāli ņemt uz savu darbu, un mums patiešām bija interesanti baudīt „zvaigžņu” uzmanību.

Tomēr kaut kas šajos interesantajos un slavenajos cilvēkos bija ļoti dīvains un satraucošs. Kad es jau biju pietiekami vecs, lai saprastu, es ievēroju, ka liela daļa no viņiem bija homoseksuāļi, lietoja alkoholu un narkotikas un bija ļoti nelaimīgi. Es nekādi nevarēju saprast, kāpēc viņi tik ļoti strādā, sasniedz slavu, un tas viss viņus padara nožēlojamus.

Kad mamma rīkoja viesības mūsu dzīvoklī, viņi neko vairāk nedarīja kā sēdēja, pļāpāja un smēķēja zālīti, kā arī smējās par saviem stulbajiem jokiem. Viņi likās kaut kur ārpus realitātes, kā spoki peldēja savā pasaulē – dīvaini un vientuļi.

Vientuļi. Kā es ienīdu šo vārdu! Sēžot uz gultas malas es pārdomāju dienas notikumus – kautiņš, direktora un skolotāju rājienu. Kas es esmu? No kurienes es esmu? Kāpēc es esmu šeit? Tie man nebija jauni jautājumi. Es bieži skatījos spogulī un domāju – ja es esmu vēl viens evolūcijas posms, kaut kāds attīstīts mērkaķis, tad kāda jēga manai dzīvei?

Es nebaidījos mirt. Kad tu mirsti, tu vienkārši pārvērties par mēslojumu - tā man tika mācīts. Es vēlējos izrīt pudeli ar miega zālēm, atgulties un nekad vairs nepamosties. Cik vienkārši!

Es noslaucīju asaras, iegāju vannas istabā, atvēru zāļu skapīti un prātoju: „Kur gan varētu būt tās miega zāles?” Mamma ņēma tās dažreiz, kad nevarēja aizmigt, bet es nebiju ievērojis, no kuras pudeles. Es pārbaudīju vienu pēc otras, bet uz nevienas nebija skaidri rakstīts. Beidzot es atradu vienu ar uzrakstu: „Lietot pirms gulētiešanas. Valium.” Es paņēmu veselu sauju tablešu un sniedzos pēc ūdens glāzes, bet mana roka apstājās pusceļā. Un ja nu tās nav miega zāles? Ja nu tās ir kādas tabletes sievietēm? Ja nu tās mani vienkārši padara slimu? Es negribēju saslīmt. Man jau tā bija pietiekami daudz sāpju un bēdu. Es gribēju mirt!

Tā nu es tur stāvēju domādams, ko darīt. Lēni pastiepu roku un iebēru tabletes atpakaļ pudelē. Citu dienu pameklēšu labāku veidu, kā sevi nogalināt.

To visu atceroties, es brīnos, kā es varēju būt tik akls pret savas mātes mīlestību un rūpēm. Viņa to centās parādīt savā īpatnējā veidā. Piemēram, viņa uzrakstīja mūziklu mūsu klasei un ielika mani galvenajā lomā. Viņa pie tā ļoti piestrādāja – gan pati sagatavoja kostīmus, gan vadīja mēģinājumus. Tas viņai daudz maksāja.

Manas mammas meitas uzvārds Taršis liecināja par viņas jūdeisko izcelsmi. Vecvecāki mēdza teikt, ka mēs esam rados Saulam no Tarzas, bet es domāju, ka viņi jokoja. Kad mēs pārvācāmies uz Ņujorku, mamma atklāja, ka puse no šova biznesa ļaudīm ir ebreji. Viņa lepojās, būdama jūdiete, bet viņa nekad neinteresējās par reliģiju.

Kad es dažas nedēļas pēc kautiņa saņēmu savu liecību, tad, protams, manas atzīmes bija šausmīgas. Kā gan es to varēju rādīt mammai?

Es zināju, ka viņa kliegs, būs uztraukta un iespējams pat raudās. Atkal manas domas pievērsās pašnāvībai. Varbūt es varu nolēkt no mūsu daudzstāvu mājas jumta? Es uzkāpu uz jumta, piegāju pie tā malējā nožogojuma un skatījos lejup. Sešpadsmit stāvi. Ielas trokšņi sasniedza manas ausis, cilvēki izskatījās kā skudras, visi kaut kur steidzās. „Kur viņi visi tā skrien? Kur steidzas?” Es zināju, ka daudzi no viņiem steidzas iegūt vairāk naudas.

Es domāju par savu tēvu. Viņš bija ļoti bagāts – multimiljonārs. Piedzimis ar sudraba karotīti mutē. Viņa tēvs nomira, kad viņam bija tikai septiņi gadi. Būdams vecākais no četriem dēliem, viņš darīja, ko varēja, lai atbalstītu ģimeni. Viņš pārdeva avīzes uz ielām un darīja katru gadījuma darbu, kas bija pa rokai, lai pabarotu izsalkušos brāļus mājās. Otrā pasaules kara laikā viņš dienēja gaisa flotē un ievāca iespējami daudz informācijas par lidmašīnām. Viņam bija ass prāts un labas biznesa prasmes. Drīz pēc kara viņš sāka būvēt pats savu impēriju. Ātri vien viņam jau piederēja divas lidmašīnas un vairākas gaisa satiksmes kompānijas. Viņam lidošana bija tik tuvu sirdij, ka viņš pat saviem dēliem deva lidmašīnu vārdus – Falkons un Duglass.

Lidošana un arī auto sacensības kļuva par mana tēva aizraušanos. Viņš tam veltīja visu savu nedaudzo brīvo laiku. Kad viņš izšķīrās no mammas un pārcēlās uz Floridu, viņš apmetās dzīvot uz tik ekskluzīvas salas, ka tai varēja piekļūt tikai ar speciālu licenci un pasi. Kad es viņu apciemoju, es priecājos, ka viņam bija kalpone un sulainis. Vismaz tie man sastādīja kompāniju. Tēvs gan nāca brokastot kopā ar mani, bet viņš parasti turēja avīzi starp mums. Ja es kaut ko jautāju, viņš reizēm nolaida avīzi un atbildēja, bet bieži vienkārši kaut ko norūca. Es biju pārāk jauns, lai saprastu, ka viņa aizņemtajā dzīves grafikā šīs dažas rīta minūtes bija viņa vienīgais brīvais laiks. Jā, viņam bija Lear lidmašīna, Rolls-Royce, drošības sargi, jahta. Bet nešķīta, ka viņš ir laimīgs. Viņa dzīve bija tik intensīva, ka viņš bieži strādāja sešpadsmit stundas dienā sešas dienas nedēļā.

Viņš gan bija izaudzis baptistu ģimenē, bet reliģija viņam neinteresēja. Kad viņa pirmā sieva un puisēns gāja bojā lidmašīnas katastrofā, viņš zaudēja pēdējās ticības druskas un kļuva par noliedzēju – neticīgo.

Vēja pūsma atgriezta manas domas tagadnē. Tur es stāvēju pie jumta malas, cerēdams, ka nākošā vēja pūsma mani varētu nopūst lejā un man nebūtu pašam jāsaņem drosme lēcienam. Tā vilcinādamies, es atcerējos, ko biju lasījis dažas dienas atpakaļ avīzē par vīru, kas nokrita no astotā stāva. Viņš zaudēja roku un salauza mugurkaulu, bet viņš nenomira. Un ja nu es nenomirstu? Ja nu es kļūstu par kropli ar mūžīgām sāpēm? Es nodrebēju.

Vēl kaut kas mani aizkavēja. Tā bija mana ļoti lielā ziņkārība. Ja es šodien nomirstu, kā es uzzināšu, kas notiks rītdien? Labāk tomēr palikt dzīvam.

Labākā lieta par pašnāvību ir tā, ka tu to vienmēr vari atlikt. Dažus gadus vēlāk es tādā veidā pārliecināju mammu, kad viņa mani pasauca un teica, ka izlēmusi izdarīt pašnāvību. Tas viņai izglāba dzīvību.

Es nokāpu no jumta un apsēdos, lai padomātu. „Tu taču dzīvo tikai vienreiz! Grāb no dzīves visu, ko vien var.” Šī ideja man patika. Es grābšu visu jautrību un aizraušanos ar visu, ko tik vien atradīšu. Kad man tā visa pietiks, tad es darīšu kaut ko lielu. Kāpēc aiziet ar kaut kādu pinkšķēšanu – kā miega zālēm vai lēkšanu no jumta? Kāpēc neaiziet ar varenu troksni?!

2. nodaļa: Militārā skola

Kad vien skolā es iekļuvu kādās nepatīkšanās, mamma centās mani izņemt no tās skolas un sameklēt man kādu citu. Un tā deviņu gadu laikā es biju apmeklējis 14 skolas. Ja vien mani vecāki būtu apzinājušies, ka mana sliktā uzvedība bija kļūde pēc mīlestības un uzmanības, cik gan citāda būtu bijusi dzīve! Bet katram no viņiem izvēlētais mērķis bija tik svarīgs, ka bērnam vienkārši neatlika laika. Šķiet, ka es biju nolemts bezkontroles problēmu dzīvei. Jo vairāk skolas es apmeklēju, jo mazāk es mācījos. Es pat jutu, ka man ir vajadzīga disciplīna un dzīves kārtība.

Kādu dienu mammu apciemoja viņas draudzene Millija un stāstīja par saviem dēliem, kuri mācījās militārajā akadēmijā Ņujorkā. „Es viņus rīt dodos apciemot. Vai negribat kopā ar jūsu zēniem atbraukt līdzī un apskatīt šo skolu?” viņa piedāvāja. Mēs ar brāli labprāt piekritām.

Es vēl atcerējos, kā piecu gadu vecumā biju apmeklējis Black Fox militāro akadēmiju Kalifornijā. Tajā skolā es biju jaunākais kadets. Manas atmiņas par to bija diezgan patīkamas un tāpēc es gribēju apciemot arī šo skolu Ņujorkā.

„Tā ir labākā militārā skola valstī,” Millija lielījās, „Cilvēki savus bērnus sūta uz turieni no visas pasaules.”

Pat savos labākajos sapņos es nevarēju iztēloties šādu skolu. Zilonkaula krāsas akmeņu ēkas no visām pusēm ieskaudas ar plašiem zaļiem zālājiem, kas izrotāti ar krāšņām puķu dobēm. Milzīgs futbola laukums vienā skolas galā, kā arī citi sporta laukumi. Telpās iekšā bija vislielākais peldbaseins, kādu jebkad esmu redzējis. Bet visintriģējošākā bija milzīgā vingrošanas zāle. Vienā galā uz paklājiem bija cīņu treniņi, citā galā divas komandas spēlēja jautru basketbola spēli. Tad pavērās kādas citas telpas durvis un es redzēju kā zēni cilā svarus, dauza boksa maisus, spēlēja galda tenisu un nodarbojas ar visiem brīnišķīgajiem sporta veidiem, kādus tik biju dzirdējis. To visu nevarēja salīdzināt ne ar vienu skolu, kādu līdz šim biju apmeklējis. Sevišķi iespaidīgi bija redzēt kadetus perfekti soļojam parādes laukumā savos elegantajos formas tērpos.

Kaut gan es biju ļoti palaidnīgs, es nebiju dumjš. Es ļoti labi sapratu, ka tas, ko redzēju, bija disciplīnas, kārtības un paklausības rezultāts. Mani iekšā kaut kas kļiedza pēc tādas dzīves kārtības.

„Mammu, es gribu iet šajā skolā!” es sacīju mājupceļā. „Man visu laiku ir problēmas, es arī neko neiemācos, bet tāda skola ir tas, kas man vajadzīgs.”

„Nezinu, Dag,” mamma sacīja. „Tā ir ļoti dārga skola, un es neesmu pārliecināta, ka tu iederēsies tik stingrā programmā. Tev visu laiku būs jāpaklausu pavēlēm. Tā ir militārā skola.” Es nevaru vainot viņu par to, ka viņa bija tik skeptiska. Līdz šim es neko labu no sevis nebiju parādījis. Kāpēc gan lai tagad kaut kas mainītos?

Sēžot vakarā pie televizora kopā ar mammu, ēdot saldējumu un smēķējot zālīti, militārās akadēmijas domas pie manis atgriezās, un es sāku vēlreiz par to runāt. „Lūdzu, mamm, pajautā tētī, ko viņš domā. Varbūt, ka šī ir mana pēdējā iespēja laboties.”

„Pajautā arī par mani,” Falkons piebilda, „varbūt mēs abi varam tur iet.”

Pēkšņi mammas seja iemirdzējās un es sapratu, ka viņai ir kāda ideja. „Es zinu, pajautāsim ar šķīvīša griešanu.” Mamma nepiederēja pie kādas reliģiskās ticības, bet viņa nodarbojās ar okultismu. Daudzi viņas draugi šova biznesā bija aizrāvušies ar astroloģiju, zīlēšanu un garu seansiem. Mamma aizgāja uz pieliekamo telpu, paņēma griežamo šķīvīti un mēs tam uzdevām visādus jautājumus. Uzlikuši savus pirkstus, mēs ar nepacietību gaidījām atbildi: „Vai Dagam iet uz militāro skolu?” Lēnām tas griezās riņķī un apstājās pie vārda „jā”. Tas viss man nelikās nemaz tik pārdabiski, es pie tā jau biju pieradis. „Vai Falkonam jāiet uz militāro skolu?” bija nākošais jautājums. Tas mazliet griezās riņķī, tad lēnām apstājās pie vārda „nē”.

Tajā pašā vakarā mamma pa telefonu runāja ar tēti, un viņš piekrita dot man vēl vienu iespēju un finansēt šo jauno pasākumu.

Tā es ievācos kopmītnēs tieši pēc jaunā gada. Es rūpīgi novietuju savus piederumus atvilktnēs un pakarināju savus kreklus un mēteļus skapī. Viņiem tas patiks, kad viņi redzēs, cik esmu kārtīgs, es noteicu pie sevis.

Man pat prātā neienāca, kā es kļūdījos. Bija vieta katrai lietai un katrai lietai bija jābūt savā vietā. Bija likumi par to, kur karināt drēbes un kādā kārtībā, un likumi par to, kur un kā jāglabā grāmatas. Bija likums arī par to, kādā formā salocīt apakšveļu un kurā atvilktnē tā jānovieto.

Jauniņie ienācēji bija pakļauti izsmieklam katrā situācijā. Mūs bieži zālē apstādināja kāds, kurš bija strīpainā apģērbā. Mums prasīja stāvēt miera stājā un ar nopietnām sejām atkārtot frāzi: „Jauniņais ir sabiedrības padībenes, ser.” Ja tu to nepateici perfekti, tev tas bija jāatkārto. Par laimi tas bieži neatkārtojās.

Mūsu diena sākās agri – 6.00 no rīta. 6.30 bija jābūt parādes laukumā, līdz tam visam jābūt kārtībā. Ziemā pēc dušas ar slapjiem matiem skrienot uz parādi, mati sasala. Ja tu kavēji vienu sekundi, tu biji nokavējis un tam bija attiecīgas sekas.

Tad mēs steidzāmies tīrīt savas istabas. Ja pārbaudē tika konstatēta kāda nepilnība, tad viss tika sajaukts un bija jāšāk no jauna. Bet tas nevarēja būt par aizbildinājumu nākošās darbības kavēšanai. Mēs soļojām uz maltītēm un atpakaļ.

Viņi nekad nevilcinājās pielietot miesas sodus. Es labi atceros pirmo reizi, kad man pavēlēja pārlikties pār solu. Oficiers paņēma savu armijas siksnu ar metāla sprādzi un tā uzdeva pa manu sēžamvietu, ka sols pārlūza divos gabalos un es tam aizlidoju līdzī. Es sāpēs iekliedzos, bet visa klase eksplodēja smieklos. Man bija tikai vienpadsmit gadi, bet skolotājs sacīja: „Tu esi vīrietis, vai ne?” Un tā es drīz iemācījos neraudāt, nezvanīt uz mājām un nesūdzēties ne par ko, jo citādi mani vienkārši izsmietu ārā no šīs skolas.

Ne jau vienmēr sita ar siksnu. Citreiz aiz matiem vilka apkārt klasei. Kaut gan visi šie zēni bija no bagātām ģimenēm oficiēri neauklējās ne ar vienu.

Viņi prasīja, lai es svētdienās apmeklētu baznīcu.

„Es nevaru,” es viņiem sacīju, „ja es apmeklētu jūdu dievkalpojumus, mans tētis būtu traks no dusmām, bet ja es apmeklētu protestantu dievkalpojumus, mana mamma tam būtu pretī.” Viņiem tas nepatika, bet tur viņi nekā nevarēja darīt. Es staigāju gan uz vieniem gan otriem dievkalpojumiem. Vienu svētdienu es apmeklēju katoļu baznīcu, bet man nepatika, ka priesteris, vadot dievkalpojumu, smēķēja cigaretes, un tā es tur vairs negāju.

Iespaids, kāds man bija par Dievu, nebija visai skaists. Katoļu un protestantu dievkalpojumos viņu mācības būtība bija: „Ja tu esi labs, tad nonāksi debesīs, ja slikts, tad pielūko! Dievam ir moku kambaris, ko sauc par elli, un tur tad tu degsi un nežēlīgi mocīsies visu mūžību.” Man nelikās visai godīgi no Dieva puses, ka Viņš tā bezgalīgi ilgi mocītu savus radījumus par grēkiem, ko viņi sastrādājuši īsā dzīves laikā. Arī tas likās bezjēdzīgi, ka Viņš bez tiesas iemestu cilvēku ellē. Es domāju, ka Dievs ir nežēlīgs un nesapratu, kā jebkurš var Viņu mīlēt. Vēlāk dzīvē es ar atvieglojumu uzzināju, ka šis elles attēls neatbilst Bībeles patiesībai.

Tajā vasarā Falkons un es devāmies uz nometni Karību salās. Tur mēs nodarbojāmies ar dažādiem ūdens sportiem – niršanu, ūdens slēpošanu un citām jautrām lietām. Man iekoda indīgs zirneklis un infekcijas dēļ es gandrīz zaudēju kāju. Tad es mēģināju nozagt buru laivu un aizbraukt uz kādu vientuļu salu. Bet visādā citādā ziņā tā bija normāla vasara. Kaut gan es tik ļoti izbaudīju brīvību, es tomēr biju gatavs uz vēl vienu gadu atgriezties militārajā akadēmijā.

Otrais gads ļoti maz līdzinājās pirmajam. Es tiku paaugstināts par seržantu. Katrai kompānijai bija tikai viens seržants un man griezās galva no lepnuma, kad es skatījos uz sava formas tērpa jaunajām strīpām. Tagad es devu pavēles jaunajiem kadetiem. Es drukāju liecības, izsniedzu dokumentus un darīju vēl visādus nepieciešamus darbus. Tas ļoti patika manam brīvajam garam. Tagad man bija likumīgs attaisnojums kavēties un es varēju iet, kur gribēju. Galvenais, ka es jutos labi un arī savu darbu es darīju labi.

Kā ambiciozu vecāku dēlam man bija dabīga tieksme sacensties. Mūsu istaba vairākas reizes uzvarēja kārtības konkursos. Es arī ieguvu medaļas sportā – cīņas mākslā, futbolā, peldēšanā, niršanā. Arī manas atzīmes strauji kāpa uz augšu. Pirmo reizi dzīvē es biju labs skolnieks. Tas gads vienmēr ir palicis manā atmiņā kā viens no laimīgākajiem manā skolas laikā. Esmu pārliecināts, ka es būtu palicis par galīgu lamzaku, ja nebūtu šīs militārās skolas dresūra.

Bet tā kā mūsu skolā bija tikai zēni, mēs diezgan daudz domājām par meitenēm. Pat astoņu un deviņu gadu vecie daudz runāja par viņām. Esmu pārliecināts, viņi vēl īsti neinteresējās par meitenēm, bet izlikās, jo tas bija stilīgi. Beidzot es nolēmu, ka meitenes man ir vissvarīgākās, un tajā skolā nebija nevienas. Un tāpēc es izvēlējos vairs neapmeklēt šo skolu. Nākošajā gadā es iešu tur, kur ir meitenes.

3. nodaļa: Dezertieris

Pēc jaukās vasaras ar niršanu, ūdensslēpošanu un meiteņu tvarstīšanu es atgriezos Ņujorkā. Mamma bija atradusi kādu privātskolu Bentleju, kuru apmeklēja vairumā jūdu bērnu. Meitenes ar sajūsmu uzņēma jebkuru no militārās skolas, un te es biju topā – fiziski spēcīgs, sportisks un pašpārliecināts. Zēni mani respektēja tāpēc, ka es pratu kauties. Bet šī mana jaukā pieņemšana izrādījās man par sliktu. Es tik izmisīgi tiecos pēc mīlestības un pieņemšanas, ka es nekavējoties iekritu sliktos ieradumos. Pirmkārt, es katru dienu zagu cigareti no mammas, lai es varētu vairāk izrādīties citu priekšā. Es pat ņēmu divas dienas, vienu ceļā uz skolu, otru mājupceļā. Un drīz jau es zagu naudu, lai pats varētu pirkt cigaretes.

Es biju gatavs darīt visu, ko draugi no manis sagaidīja. Reiz Maiami es pat nolēcu no tilta. Jo trakāk es uzvedos, jo vairāk ievēribas es guvu. Manas atzīmes, protams, strauji kritās, līdz es biju pilnīgi ārpus kontroles un arī ļoti nelaimīgs.

Kādu dienu pēc skolas bariņš no mums pie autobusa pieturas smēķēja un sarunājās. Divas no meitenēm bija ļoti pievilcīgas, un es gribēju viņu priekšā izcelties. Un tā es sacīju: „Man šķiet, ka šī skola ir galīgā bedre. Te vispār nav nekā interesanta. Es domāju bēgt prom.”

Mazā, jaukā blondīnīte Lū izdvesa: „Ak, nē, Dag! Tu to nevari darīt! Kur tu iesi?”

Otra, izskatīgā krēmīgā brunete, jautāja: „Kā tu nopelnīsi naudu?”

„A, ko jūs! Viņš nekur neies, viņš tikai plātās,” Rods teica izaicinoši. Īstenībā viņš vienmēr mani apskauda par to uzmanību, ko es saņēmu. Pirms es to apzinājos, es jau biju sevi iegrudis stūrī. Un vienīgā izeja no tā bija darīt, kā teicis, vai arī tikt izsmietam. Un tas, protams, nebija ciešami.

Tajā naktī gulēju un domāju, ko darīt. Zināju, kur mamma liek naudu, paņēmu 300 dolārus un ar autobusu devos ziemeļu virzienā. Aizgāju uz kalniem netālu no militārās akadēmijas un pavadīju tur dažas dienas. No savas apmešanās vietas redzēju akadēmijas ēkas, un kā man gribējās tur atgriezties! Katru dienu es kļuva arvien vientuļāks līdz padevos un devos atpakaļ uz mājām. Vismaz tagad par mani neviens nevarēja smieties. Tagad, to atceroties, es brīnos, kā es varēju tādā veidā apbēdināt savus vecākus, bet, tā kā man šķita, ka neviens par mani nerūpējas, tad man arī bija vienalga.

Mana pirmā bēgšanas pieredze pastiprināja domu par īstu piedzīvojumu. Tā es sāku kalt jaunus plānus. Ar pāris draugiem mēs dosimies uz Meksiku, kur mēs varēsim darīt, ko vien gribam, un naudu pelnīsim ar smēķējamās zālītes audzināšanu. Viens draugs man īpaši patika. Dāvids Meclens no Indijas bija jautra rakstura, viņam bija pievilcīgs izskats un tik apburošs smaids, ka meitenes pie viņa līpa kā bites pie medus. Viņam arī es patiku manas trakulības un uzdrošināšanās dēļ. Mēs labi saderējām kopā. Mums vēl vajadzēja trešo personu, kas mums palīdzētu. Bet kurš gan? Mēs uzaicinājām Viktoru. Viņš bija sajūsmā par bēgšanas ideju.

„Tikai paņemiet savas pasas,” es ieteicu, „lai mums nebūtu problēmas ar Meksikas valdību.”

„Kur mēs dabūsim sēklas, lai audzētu zālīti?” Viktors gribēja zināt.

„Nav problēmu,” es biju pārliecināts. „Man ir draugs, kurš man pārdos pietiekami daudz, lai uzsāktu veselu saimniecību. Vienīgā problēma tās dabūt iekšā valstī, lai mūs nenokertu.” Mēs apspriedām dažādas idejas, bet beidzot vienojāmies par vienu. Mēs izgriezām caurumus Bībeles lapaspusēs un ievietojām tur sēklas. No sākuma tas šķita nesvēti, bet, tā kā maniem draugiem nebija iebildumu, es ātri aplūsināju savu sirdsapziņu.

Mēs visu izplānojām ļoti rūpīgi un beidzot pienāca ceļā došanās diena. „Satiekamies dzelzceļa stacijā,” es teicu. „Apģērbieties tīri un kārtīgi. Viņi uzreiz mūs ievēros, ja mēs izskatīsimies kā bēgļi.”

Bet Viktors neklausījās. Kad mēs satikāmies, viņš bija uzvilcis vecu armijas mēteli, netīru mehāniķa cepuri un plankumainus zilus džinsus. Savas mantas viņš bija sasējis sainī uz muguras. Viņam tikpat labi varēja būt piekārts uzraksts: „Esmu bēglis.”

Mēs nopirkām biļetes un gaidījām vilcienu. Kamēr gaidījām, trīs policisti mums tuvojās. Es aizturēju elpu, bet viņi aizgāja garām man un Dāvidam un ielenca Viktoru. Viņi

sāka viņam uzstādīt jautājumus. Mēs ar Dāvidu izlikāmies, ka viņu nepazīstam un kopā ar citiem pasažieriem iekāpām vilcienā. Atradām vietu un apsēdāmies.

„Lūk, ko nozīmē pareizi apģērbties! Viņi pat nepaskatījās uz mums,” Dāvids sajūsmināti priecājās. Pāris stundas mēs braucām un pļāpājām klusinātā balsī. Bet mūsu brīvība bija īsa. Pensilvānijas pilsētā vagonā iekāpa divi policisti un lēnām tuvojās mums. „Viņi meklē mūs,” es čukstēju Dāvidam. „Iesim ārā pa otrām durvīm.” Bet tur jau bija citi policisti, kas mūs sagaidīja. Viktors bija visu izstāstījis. Mēs jau drīz bijām vienā apcietinājuma telpā ar desmitgadīgu zēnu, kas ar beisbola nūju bija nogalinājis vecu sievieti, lai atņemtu naudu. Paskatoties vien uz viņu, man jau drebuļi skrēja pār kauliem. Cilvēks pusaudžu zālē izturējās pret mums ļoti laipni, bet baidos, ka es toreiz nenovērtēju viņa pūles. Būdam kristietis, viņš centās mums stāstīt par Dievu un Viņa mīlestību. Bet es no jūdu draugiem biju tik pilns ar aizspriedumiem pret kristietību, ka es negribēju dzirdēt, ko viņš saka.

Mēs bijām šajā pusaudžu apcietinājuma zālē divas dienas, kad durvis tika atslēgtas. Tur stāvēja divi labi ģērbusies detektīvi. „Savāciet savas mantas, puikas. Jūs lidosiet mājās. Jūsu mammas un daži oficiēri jūs sagaidīs lidostā Ņujorkā. Tā kā necenšaties taisīt vēl kādus muļķīgus trikus.”

Lai kā, tomēr šajā situācijā es ar atvieglojumu uzelpoju. Man visai negribējās satikt mammu kopā ar detektīviem, bet gan jau kaut kā to pārdzīvošu.

Kad mēs iekāpām lidmašīnā, viņi mums atdeva naudu un citas personīgās lietas. Vouh! Tas bija tieši tas, kas mums vajadzīgs!

Ņujorkas lidostā apkalpotāji piestūma ratiņus ar kāpnēm pie lidmašīnas, atslēdza durvis un atvēra tās, un mēs varējām redzēt sagaidītājus. Mēs abi izgājām kopā ar visiem pārējiem pasažieriem, bet tā vietā, lai dotos uz lidostu, mēs pārlēcām dažām barikādēm un skrējām prom.

Mēs cerējām dzirdēt policijas svilpi un kaut ko, kas mūs aizkavētu, bet šķiet, ka neviens mūs pat neievēroja. Mēs nobalsojām taksometru un aizbraucām dažas jūdzes ziemeļu virzienā. Mēs ar satraukumu skatījāmies uz taksometra skaitītāju un palūdzām, lai mūs izlaiž pie dzelzceļa stacijas. Ar vilcienu būs lētāk. Mēs nolēmām doties uz Haverstravu, noīrēt tur telti un doties kalnos.

Haverstravā mēs nopirkām telti un vienu guļammaisu. Ātri satumsa, un, kad mēs gājām cauri kapsētai, es jutu, kā mana sirds daudzījās ausīs, kakls tirpa un mati cēlās stāvus.

Es biju audzināts ar dažādām pretrunām. No vienas puses man tika mācīts, ka nav Dieva, ka viss ir tikai bioloģiskā attīstība, un pēc nāves nav dzīves. Bet no otras puses tie paši cilvēki man stāstīja par mistisko garu pasauli. Dažreiz mūsu mājās bija garu izsaukšanas seansi. Tas viss kopā vēl ar daudzajām šausmu filmām, ko biju redzējis, nedeva šajā brīdī labu sajūtu. Es biju pārliecināts, ka mēs nevaram izdzīvot naktī ejot cauri kapsētai, īpaši vēl pilnmēness naktī. Es sagaidīju, ka kuru katru brīdi kāds spoks vai vampīrs izlēks no zemes un ieraus mūs iekšā.

Es nebiju lasījis Salamana Mācītāja 9.nod. 5.pantu Bībelē, kas saka, „Dzīvie zina, ka viņiem jāmirst, bet nomirušie nezina neko” vai arī 10.pantu, kas saka, ka kapā nav nekādas zināšanas. Es arī nezināju, ka Jēzus ir sacījis, ka nomirušie guļ līdz augšāmcelšanai pasaules noslēgumā. Es izdvesu atvieglojuma nopūtu, kad mēs jau bijām drošā attālumā no kapakmeņiem.

Kad mēness pacēlās augstāk, mēs atradām taku, kas veda uz kalniem. Jo augstāk mēs kāpām, jo sniegs bija dziļāks, bet būdami pilsētas zēni, mēs neapzinājāmies, ka virsotnē būs pavisam dziļš sniegs un auksts. Mēs nonācām kādā nelielā laukumā pie kokiem, un es tur nometu telti. „Šī izskatās piemērota vieta,” es teicu.

„Jā,” Dāvids piekrita. „Te mūs neviens neatradīs, un es esmu pārguris un nosalis.”

Mēs uzcēlām telti. Mēness, kas spīdēja uz baltā sniega, deva mums pietiekami daudz gaismas. Kad pajumte bija virs mūsu galvām, tad domas pievērsās tukšajiem vēderiem. Kaut gan mūsu pirksti bija stīvi no aukstuma, mums tomēr izdevās atvērt konservu bundžu ar pupām un sasildīt to uz lodlampas.

„Es atstāšu lodlampu degam. Varbūt tā mazliet sasildīs telti.” Dāvids sacīja, pabeidzis ēst. Mēs abi ar pūlēm ielīdām savā vienīgajā guļammaisā un aizvilkām to iespējami cieši. Pamazām mēs sasilām un kaut gan gulēšana nebija ērta, savā pārgurumā mēs drīz iemīgam.

Mēs bijām apgūlušies diezgan agri, bet pēc pāris stundām pamodāmies ūdens peļķē. Liesmas siltums kopā ar mūsu ķermeņu siltumu bija atkausējis sniegu zem telts, un mēs bijām izmirkuši līdz ādai. Mēs sastinguši izlīdām no guļammaisa un blenzām viens uz otru. Mūsu zobi klabēja un mitrās drēbes sasala uz mūsu ķermeņiem.

„Es nezinu, kā tu, bet es dodos prom no šejienes,” es sacīju Dāvidam.

„Es ar tevi,” viņš atbildēja. „Bet ko mēs darīsim ar telti un guļammaisu?”

„Atstāsim tos šeit,” es teicu. „Tie ir slapji un smagi, un es esmu pārāk nosalis. Ejam!”

Mēs klumburojām pa kalnu taku, uz kuras bija svaigi snidzis sniegs. Es nevaru atcerēties, ka es jebkad būtu bijis tik nosalis un nožēlojams. Beidzot mēs sasniedzām pilsētu un vienīgā vieta, kas vēl bija atvērta, bija neliels bārs un restorāns. Mēs ar cerību pilnu skatu lūkojāmies uz siltajiem, gaišajiem logiem.

„Ejam iekšā sasildīties,” es teicu. Mēs iegājām un stāvējām, skatīdamies apkārt. Mēs redzējām spēļu galdu telpas vienā galā un pāris apmeklētājus sēžam uz bāra krēsliem un ēdam hamburgerus un frī. Viņi skatījās uz mums. Esmu pārliecināts, ka mēs izskatījāmies līdzīgi sprāgušam kaķim, bet mēs bijām pārāk nosaluši un izsalkuši, lai par to uztrauktos. Mēs uzrāpāmies uz krēsliem un pasūtījām ēdienu. Man bija mazāk kā desmit dolāri kabatā, bet tas bija pietiekami ēdienam un vēl mazliet palika pāri. Es pasūtīju hamburgeru un dubultporciju frī. Es noriju hamburgeru, gandrīz nesakošļājot to. Drīz es pārtraucu drebināties un vēl labāk jutos, aizdedzis pāris cigaretes. Mēs sākām klusi savā starpā sarunāties.

„Šī ir jauka un silta vieta,” es sacīju Dāvidam. „Paliksim šeit. Es negribu iet ārā atkal tajā aukstumā.”

„Bet kā?” viņš jautāja. „Viņi drīz slēgs ciet un mums būs jāiet.”

„Uzspēlēsim totalizatoru,” es ierosināju. „Vai tev vēl ir palikusi nauda?”

„Mazliet,” viņš sacīja.

„Labi, spēlēsim, kamēr mums būs nauda. Tad kaut ko izdomāsim.” es teicu.

Mēs spēlējām totalizatoru un smēķējām cigaretes līdz slēgšanas laikam. Bet tad arī mūsu drēbes bija izžuvušas un pasaule jau izskatījās gaišāka. Īpašnieks pienāca pie mums. „Laiks slēgt, jaunie cilvēki. Jums jāiet prom,” viņš sacīja gandrīz kā atvainodamies. Mēs bezcerīgi skatījāmies viens uz otru.

„Mēs nevaram,” Dāvids murmināja. „Mums nav, kur iet.”

„Jā, mēs meklējam darbu,” es meloju. „Mūs atbrīvoja no darba Ņujorkā, un mums nav naudas viesnīcai.”

Izskatījās, ka īpašnieks nezina, ko sacīt. Pēc garas pauzes viņš teica: „Pagaidiet minūti.” Viņš aizgāja uz virtuvi, kur viņa sieva steidzās novākt lietas. Drīz viņš atgriezās.

„Vai gribat palikt pie mums uz dažām dienām? Mēs varam jums palīdzēt iekārtoties un dot arī nedaudz darba. Varbūt pa to laiku jūs varēsiet kaut ko atrast.” Mēs ar pateicību pieņēmām viņa piedāvājumu priecīgi par izredzēm uz siltām, sausām gultām un ēdienu.

Bet mūsu jaunā mājvieta ilga tikai dažas dienas. Viņi atklāja patiesību un paziņoja par mums kā bēgļiem. Policija mūs savāca un aizveda uz staciju, un nebija vērts censties viņus apmuļķot. Viņiem ar tādiem tiptiem bija darīšana katru dienu. Viņi ātri vien noskaidroja, kas mēs esam, un paziņoja mūsu vecākiem. Dāvida mamma savāca viņu nākošajā dienā, un policists eskortēja mani atpakaļ uz Ņujorkas lidostu, kur mana mamma jau gaidīja.

„Paldies, oficer,” viņa sacīja. Es varēju redzēt, ka viņa tiešām bija sāpināta un dusmīga. „Kā tu man to varēji nodarīt, Dag?” viņa raudāja. „Es esmu darījusi visu, ko vien saprotu, tavā labā. Es to nevaru ilgāk izturēt. Tu tagad iesi dzīvot pie sava tēva! Es jau esmu tev nopirkusi biļeti. Tava lidmašīna atiet pēc stundas.”

Saspringts klusums valdīja starp mums, kad mēs gaidījām uz manu lidmašīnu. Man viņas bija žēl. Viņai bija saulesbrilles, bet es varēju redzēt, ka viņas acis bija sarkanas un pietūkušas. Mēs stīvi atvadījāmies viens no otra, un es iekāpu lidmašīnā. Iekritis savā krēslā

un blenzdams ārā pa logu, es degu dūsmās pret sevi un visu pasauli. Viena lieta, ko es neparko negribēju, bija – dzīvot pie sava tēva. Viņš bija pārāk stingrs.

Es ierados īgns un nomākts, un drīz jau jutos kā svešinieks sava tēva mājā. Es biju greizsirdīgs uz savu pamāti Beti un viņas dēlu. Viņa patiešām ļoti centās būt jauka pret mani, bet es viņai nedevu tādu iespēju. Es jutos tik nemīlēts un negribēts, ka es arī citiem dzīvi padarīju neciešamu. Beti beidzot iesniedza ultimātu manam tētim: „Vai nu viņš iet, vai es.” Neviens par to nelikās pārsteigts.

Tētis mani pārcēla uz viesnīcu, kas viņam piederēja, un katru dienu sūtīja mašīnu pēc manis. Pēc jaunajiem noteikumiem man bija pusdienu jāstrādā lidostā un pusdienu jāmacās skolā. Es jutos kā vergs savā dzīvē, un es to ienīdu.

Tētim sāka reizi nedēļā pienākt zvani no skolas direktora par to, ka esmu izsitis logu, nemācos un uzvedos neciešami. Tad tētis mani savāca, aizveda pusdienās un runāja. Man patika, kad viņš ar mani runāja. Es jutu, ka viņš par mani rūpējas, bet viņam bija grūti vārdos izteikt savas jūtas.

Bet vienu lietu viņš izteica skaidri. Viņš man sacīja, ka, ja es nepārtraukšu un nemainīšos, tad mana nākošā piestātne būs korekcijas skola, un es zināju, ka viņš arī tā domā. Es kādu laiku centos sadarboties, bet tad es to vairs nevarēju izturēt. Es atkal aizbēgu.

Bet diena vēl nebija beigusies, kad es jau nonācu nepatikšanās. Kopā ar draugu Džo mēs nolēmām izpeldēties okeānā. Nevienam no mums nebija peldkostīmi, un tā kā jau bija satumsis, mēs iegājām ūdenī pliki. Apmērām pēc pusstundas mēs paķērām savas drēbes un skrējām uz pludmales mājiņu sagērbties.

Durvis čīkstēja, kad mēs tās atgrūdām vaļā un atkal aizvērām ciet. Mēs steidzīgi meklējām kaut ko, ar ko noslaucīties. Mums bija jāsaģērbjas, pirms kāds ienāk skatīties, kas sacēlis tādu troksni. Mēs vēl neko nebijām atraduši, kad durvis atsprāga vaļā un ienāca divi policisti.

Mans kauns atzīties, ka tiku arestēts par nepiedienīgu izskatu, būdams kails. Es varēju nomirt no apkaunojuma, bet centos uzvesties bravurīgi. Viņi aizveda mūs uz policijas iecirkni un izprašāja, mēģinādami noskaidrot, kas mēs esam. Bet es rūpīgi slēpu savu īsto identitāti. Es zināju, ka viņi mani aizvedīs pie tēva, un tas bija pēdējais, ko es vēlētos. Tā es teicu, ka mans vārds ir Ādams Fišers un ka esmu no Ņujorkas. Tā viņi mani turēja apcietinājumā kādu nedēļu.

Es sāku apdomāt, vai neesmu kļūdījies. Baltie zēni šajā cietumā bija mazākumā, bet melnie un kubieši bija diezgan nejauki pret mums. Bet es turējos pretī. Katru dienu mani izprašāja, kamēr beidzot es netīšām pateicu skolas, kuru apmeklēju, īsto nosaukumu. Dažu stundu laikā viņi bija visu noskaidrojuši un izsauca manu tēvu.

Es, smagi pūzdams, kāpu viņa jaunajā Linkolnā. Viņš nesacīja ne vārda, kad mēs kopā braucām, bet es sapratu, ka viņš nezina, ko ar mani iesākt.

Mamma, kas bija vienmēr gatava izmēģināt kaut ko jaunu, apsprieda manu situāciju ar tēti. „Viņam vajag skolu, kur viņš var sevi izteikt,” viņa iebilda. „Es esmu atradusi skolu, kas saucās Pinehindža. Tā ir eksperimentāla brīvā skola Mainē. Viņu filozofija ir, ka bērni iemācīsies lietas, kas viņiem ir svarīgas. Tu zini, ka Dags nekad nemācīsies to, kas viņam neinteresē. Šī skola ir domāta tieši viņam.”

Kaut gan tētis deva priekšroku skolai ar stingru disciplīnu, viņš tomēr padevās. Galu galā viņa idejas jau tik un tā nedarbojās.

4. nodaļa: Beidzot brīvs!

Mamma bija sajūsmā par Pinehindžu. „Tev tā patiks, Dag! Tu vari izvēlēties mācību priekšmetus, kādus vēlies, un tur nav obligāto priekšmetu. Tu vari mācīties kad un ko tu vēlies. Tā tiek saukta „brīvā skola”.”

Tas izklausījās lieliski. Īstenībā tā bija vēl brīvāka nekā mēs iedomājāmies. Skolotāji bija hipiji, un bija tikai trīs likumi skolā, kurus visi ignorēja: „Nē - narkotikām, nē - seksam un nē - kautiņiem.”

Kopmītnes bija kopīgas pušiem un meitenēm, un arī istabas tiem, kas vēlējās. Bija apmēram četrdesmit studentu vecumā no astoņiem līdz astoņpadsmit gadiem.

Varēja necelties, ja nevēlējās, varēja neiet uz stundām, ja nevēlējās, un varēja neiet uz ēdnīcu, ja nevēlējās.

Mums teica, ka mēs varam mācīties, ko mēs vēlamies, un mēs tā darījām. Mēs mācījāmies kā ostīt līmi un kā pagatavot alu un LSD. Klasē mēs smēķējām cigaretes, ja mēs gribējām, arī tabaku vai „zālīti”. Tur es satiku puisī no Bruklinas, vārdā Džejs, kas mani iepazīstināja ar dažiem zādzības ar ielaušanos smalkumiem.

Džejam un man bija dažas kopīgas lietas. Viņa māte bija ebrejiete, tāpat kā manējā. Viņa tēvam bija bijušas saites ar mafiju, bet viņš tika nogalināts. Lai gan Džejam bija jau piecpadsmit gadi un brīnišķīgs prāts, vienīgais rakstītais vārds, ko viņš atpazīna, bija STOP un stop zīmes. Citu neko viņš neprata izlasīt. Viņam bija briesmīgs Bruklinas akcents, ko pat dažiem ņujorkiešiem bija grūti saprast, un es domāju, ka viņš bija mežonīgāks, trakāks un pašnāvnieciskāks nekā es. Ziemas vakaros viņš mani aizveda uz tukšām vasarnīcām Mainā un rādīja man, kā ielauzties un kur noslēpt laupījumu.

Tā kā mums nebija jāiet uz stundām, ja mēs nevēlējamies, es apmeklēju ļoti maz mācību priekšmetu. Es tikai izniekoju savu laiku ar draugiem un dzinos pakaļ meitenēm. Bet es piedalījos sporta programmā, īpaši kalnu slēpošanā. Vairumam no mums bija sezonas pieeja Abrama kalnam, un skola transportēja mūs uz slēpošanas bāzi trīs reizes nedēļā. Es biju labs slēpotājs tajā gadā. Mans draugs Džejs un es smēķējām „zālīti”, sēžot pacelajā un dodoties kalnup, un tad darījām trakas, pārgalvīgas lietas, traucoties lejā pa nogāzi. Mēs neuztraucāmies par iespēju savainoties vai tikt nogalinātiem. Es izaicināju viņu nolēkt no augstas vietas, un viņš to darīja! Viņš atrada augstāko vietu un izaicināja mani nolēkt. Bieži mēs izgājām no kontroles un sasitāmies, bet kaut kā mēs nekad nesalauzām nevienu kaulu un nopietni nesavainojāmies.

Kādu dienu es redzēju paziņojumu uz skolas ziņojumu dēļa:

SILVA PRĀTA KONTROLE

Iemācies, kā tu vari

vinnēt loterijās, dziedināt cilvēkus,

likt lietām notikt

un kontrolēt savu dzīvi.

Nu tas izklausījās kā priekšmets, ko ir vērts apmeklēt! Es nolēmu iet.

Priekšmets ilga apmēram divas nedēļas. Skolotājs iepazīstināja ar jaunu koncepciju, un mēs to pārrunājām un uzdevām jautājumus. Tad mēs sadalījāmies mazās grupās un praktizējām. „Zemapziņa ir daudz spēcīgāka nekā apziņa,” mūsu skolotāja paskaidroja. Ar pašhipnozes palīdzību mēs tikām mācīti iesniegties mūsu prāta dziļākajos līmeņos. Tas tika pasniegts kā darbs ar Dievu – kaut kas ko Dievs atbalstīja – kaut gan īstenībā tas bija pretējais. „Jēzus,” mūsu skolotāja paskaidroja, „bija atklājis, kā izmantot prāta spēkus, un tā Viņš dziedināja cilvēkus. Dievs ir tevī. Tu esi Dievs.” Nepārzinot Bībeli, mēs neapzinājāmies, ka mēs sadarbojamies ar sātanu. Mēs nekad nebijām dzirdējuši, ka burvestība bija aizliegta Svētajos Rakstos un ka sātans pārvēršas par gaismas eņģeli. Es nekad nebiju dzirdējis par Efeziešiem 6:12, tā mēs vienkārši ticējām tam, ko mūsu skolotāji mums stāstīja. Pārdabisks spēks apmeklēja mūsu eksperimentus, un mēs to jutām.

Daži studenti lielījās ar savu jauniegūto spēku. Mūsu grupa kādu dienu stāvēja koridorā un sajūsmināti diskutēja par „eksperimentiem”, ko mēs bijām veikuši.

„Es tam neticu!” Laura nicinoši teica. „Jūs domājat, ka kaut kas notiek, bet tas viss īstenībā ir jūsu galvā.” Laura nebija apmeklējusi šīs stundas.

„Bet kaut kas notiek,” es pārliecinoši apgalvoju. „Šajā lietā ir spēks, un es varu to pierādīt.”

„Ak, jā!? Kā tu taisies to darīt?” Laura jautāja.

„Es kādu izdziedināšu,” es teicu. „Nē, es diagnosticēšu un izdziedināšu viņu. Tu tikai pasaki man, kuru izdziedināt, un es to izdarīšu!” Es izaicināju.

„Tu esi gatavs!” viņa teica, skatoties man tieši acīs. „Nosauc laiku un vietu. Es tur būšu.”

Mēs nolēmām satikties atpūtas telpā septiņos pēc vakariņām. Es izkārtāju pāri krēslu klusā stūrī, kamēr es gaidīju.

„Apsēdies,” es aicināju, kad viņa ieradās. Mēs apsēdāmies ar sejām viens otram pretī. „Ko tu vēlies, lai es daru?” es jautāju.

„Es gribu, lai tu diagnosticē kādu, kas ir slimis – pastāsti man, kas ar viņu nav kārtībā.”

„Tev ir jāiedod man viņa vārds un adrese,” es teicu un viņa izdarīja. Tikai dažās minūtēs es sasniedzu pašhipnozes stāvokli, kas tiek saukts par alfa smadzeņu līmeni. Sievietes attēls pavīdēja manā prāta ekrānā, un es sāku aprakstīt viņu. „Es redzu sievieti, apmēram četrdesmit piecus gadus vecu. Viņa ir brunete, kas nēsā brilles. Viņa ir vidējās miesas būves.”

„Ak, nē! Es tam nevaru noticēt. Tā ir mana māte!” Laura iepliķēja savu pieri.

Tad es sāku ceļojumu pa viņas mātes ķermeni, lai atklātu problēmas vietu. Kad es nonācu pie viņas reproduktīvajiem orgāniem, es varēju redzēt kaut ko nelāgu. „Tava māte ir neauglīga,” es atbildēju. „Viņai nevar būt bērni.”

Laurai žoklis atkāpās. „Kā tu to zināji? Kā tu to varēji pateikt? Es nekad neesmu nevienam teikusi, bet es esmu adoptēta, jo manai mātei nevar būt bērnu! Vai tu vari viņai palīdzēt?”

„Es mēģināšu,” es teicu. Es iegāju dziļāk savā zemapziņā. Mēs tikām brīdināti neiet pārāk dziļi, lai mēs nezaudētu kontroli. Es nevaru atcerēties, kā es to izdarīju, bet es veicu kādu psihisku operāciju. Es nekad neuzzināju rezultātus. Ja es tad zinātu, ko es zinu tagad, es būtu pārbijies.

Evans Ovens – visneparastākā personība – un es kļuvām labi draugi. Viņam bija tikai trīspadsmit, bet viņa intelekta koeficients bija 165. Viņa vecāki viņu atsūtīja uz Pinehindžu cerībā, ka atradīs kaut ko, kas izaicinās viņa ģenialitāti, bet viņam bija maza interese par jebko. Viņam patika dzert un smēķēt „zālīti” kopā ar mums. Daži spoži jaunieši, ko es pazinu, bija garlaicīgi, bet ne Evans. Viņš bija asprātīgs, tas lika mums smieties. Viņš pat izskatījās komisks. Viņa mati, kurus viņš valkāja afro stilā, stāvēja apmēram pēdu gaisā un veicināja viņa smieklīgo izskatu. Viņa galva izskatījās kā liela pieneņu pūku bumba. Kad viņš no rīta piecēlās, viņš patiešām izskatījās dīvaini, jo viņa mati bija saplakuši tajā pusē, uz kuras viņš gulēja.

„Dodamies uz pilsētu un nopērkam pāris sešu paku alus iepakojumu,” Evans kādu dienu piedāvāja. „Šeit ir pārāk kluss.”

„Izklausās labi,” es teicu. Man bija autovadītāja apliecība no Floridas, uz kuras es biju izmainījis savu dzimšanas gadu no 1957. uz 1952., kas darīja mani „likumīgi” pietiekoši vecu, lai pirktu alkohola izstrādājumus.

Nosvērtā, mazā Vaterfordas pilsēta Mainā ar tās respektablajiem, uz baznīcu ejošajiem cilvēkiem ar pretīgumu skatījās uz Pinehindžas studentiem un ar labu iemeslu. Studenti ne tikai izskatījās kā kaut kas no slihta sapņa ar savu veco apģērbu un gariem taukainiem matiem, tie arī sāpināja vietējos ar piedauzību un sliktu valodu un tika apvainoti par komunisma mācīšanu un narkotiku pārdošanu viņu bērniem.

Kad mēs iepirkāmies veikalā, es ievēroju vīru, kas nikni raudzījās uz mums. Viņš bija ģērbts kamoflāža apģērbā un mednieka cepurē. Es mēģināju nokratīt drebuļus, kas mani satvēra, jo es atpazinu šo neprātīgā ļaunuma skatu no manām dienām Ņujorkas ielās. Kad viņš sekoja mums pa durvīm un iekāpa savā pikapā, es zināju, ka viņš nebija uz labu noskaņots. Es skatījos uz viņa pikapu un ievēroju šautenes paliktņi aizmugurējā logā, kas turēja šauteni un bisi. Evans arī ievēroja šautenes. Kad mēs bijām veikuši apmēram pus kilometru tālu ceļu, vīrietis iedarbināja motoru un sāka mums lēnām sekot.

Nebija grūti uzminēt, kas viņam bija prātā. Viņš plānoja mums sekot līdz pilsētas robežai, un, kad mēs būsīm pietiekoši tālu mežā, **viņš pārvērstu par hipiju pāri**. Neviens neredzētu atšķirību, un pat ja mūs atrastu, nevienu tas nerūpētu.

Evans un es ik pa laikam skatījāmies atpakaļ un mēģinājām izturēties vēsi. Pēkšņi Evans noelsoja. „Dag! Viņš apstādināja mašīnu un iet pēc sava ieroča!”

„Izjauksim to!” es teicu. Mēs pametām ceļu un metāmies mežā, maz ievērojot mežrozītes, kas satvēra un saskrāpēja mūs, vai lielos zarus, kas sita mums pa seju. Ar visu adrenalīnu, kas skrēja caur mūsu ķermeņiem, mūsu kājas viegli lidoja. Drīz mēs atrāvāmies no viņa, un, kad jutāmies pietiekoši tālu, mēs ienirām krūmos. Mūsu sirdis dauzījās mūsu ausīs, un sāpes dūra krūtīs, kad mēs piespiedām sevi elpot klusām.

Mēs dzirdējām, ka viņš netālu droši gāja. Drīz viņš apstājās, un mēs zinājām, ka viņš gaida, lai mēs iznākam ārā. Tad viņš sāka šaut uz krūmiem, mēģinot izdzīt mūs ārā. Atceros - šāviena rībiens bija tik skaļš, ka lapas krita no kokiem. Lodes džinkstēja virs mūsu galvām un iecirtās kokā aiz mums, apberot mūs ar vēl lapām. Pēc pāris minūtēm mēs dzirdējām viņa soļus, kas attālinājās.

Mēs gulējām uz zemes mūžību. Es dzirdēju papīra čaukstēšanu, un es paskatījos izbrīnā uz Evanu. Viņš izvilka sešpaku no somas, cik klusu vien varēja.

„Ko tu dari?” es jautāju skeptiski. Es domāju ar viņa radošo ģenialitāti viņš varbūt plānoja diversiju. Tā vietā viņš izvilka alus bundžu un ķērās pie atvēršanas. Alus augstu izšļācās pēc garās kratīšanās skrienot. Evans pielika bundžu pie lūpām un dzēra garu malku.

„Ja man ir jāmirst, es vēlos būt piedzēries,” viņš čukstēja. Kad viņš bija norijis otru bundžu, viņš beidza savaldīties. Viņš piecēlās kājās un sāka lūrēt caur krūmiem.

„Viņš ir prom!” viņš skaļi čukstēja. Es piecēlos kājās, cik klusi vien varēju, un mēs uz pirkstgaliem gājām ceļa virzienā, skatoties uz visām pusēm, skatoties uz vietu, kur lekt, ja mēs atkal redzētu mūsu uzbrucēju.

Apmēram 150 metru attālumā uz ceļa mēs viņu redzējām. „Tur viņš ir. Sēž savā pikapā,” es čukstēju panikā. Viņš bija nolēmis mūs gaidīt. Viņš bija izdomājis, ka mēs beigās atgriezīsimies uz ceļa.

„Es dzirdu, ka brauc mašīna!” es ar aizrautu elpu teicu Evanam. Es skatījos, kā tā parādījās. Mūsu sirdis apstājās, kad mēs redzējām Dotiju, vienu no mūsu skolotājām no Pinehindžas, pie stūres, vedot dažus no studentiem atpakaļ uz skolu. Mēs izskrējām no meža un stāvējām ceļa vidū mājot un klieodzot: „Stop! Stop!” Viņai nebija izvēles kā vien apstāties vai nobraukt mūs. Viņa nolaida logu.

„Es nevaru jūs aizvest atpakaļ uz skolu. Mana mašīna ir pilna,” viņa teica.

„Jums tas ir jādara!” es kliezdu. „Vai jūs redzat vīrieti tajā mašīnā uz ceļa? Viņš uz mums šāva!” Viņš tikko bija iedarbinājis automašīnu. Viņa uzreiz saprata situāciju.

„Leciet ātri iekšā!” viņa steidzināja. Mēs iekāpām citiem jauniešiem klēpī un aizcirtām durvis. Viņa negantā ātrumā brauca uz skolu. Nedaudz vēlāk, kad viņa paskatījās atpakaļskata spogulī, viņš bija prom, un mēs atkal sākām elpot!

Tā kā daži no mums retu reizi tika uz maltīti, mums bija jāatrod alternatīva. Vispirms mēs pārmeklējām virtuvi un pašapkalpojāmos. Tad kādu dienu mēs atradām piekaramo atslēgu pie durvīm. Nekādu problēmu. Mēs vienkārši gājām uz pagrabu, kur glabājās ēdiens un pašapkalpojāmos. Viņi mainīja piekaramās atslēgas, bet viņi nekad neuzzināja par tuneli uz pagrabu. Mēs nozagām tik daudz pārtikas, ka skola bankrotēja un beigās tai bija jāslēdz durvis.

Vai visa šī „brīvība” darīja mūs laimīgus? Diez vai. Es esmu pārliecināts, ka tie bija vieni no visnožēlojamākajiem gadiem manā dzīvē. Es neredzēju dzīvei mērķi. Es biju laimīgāks militārajā skolā ar visiem tās likumiem, nekā brīvajā skolā bez likumiem un noteikumiem.

5. nodaļa: Slepenā ala

Mūsu ausis sasniedza krāsainas valodas par hipiju komūnām un lielisko klimatu dienvidu Kalifornijā. Tur nekad nepalika auksts, pat ziemā. Tur varēja taisīt nometni un ēst no zemes augļiem. „Tā ir dzīve, ko es vēlos!” es teicu Džejam. „Es gribu dzīvot no zemes augļiem un nevienam neatskaitīties.”

„Jā, vecīt!” viņš entuziastiski teica. „Mēs esam piecpadsmit gadus veci. Mēs varam paši par sevi parūpēties. Dosimies to apskatīt!”

Pavasara brīvdienās mēs devāmies no Pinehindžas ar stopiem uz dienvidu Kaliforniju. Mēs apmetāmies Palm-Springas nomalē. Kādu dienu hipiji aizveda mūs uz pilsētu savā vecajā busiņā. „Kur ir kāda laba vieta, lai izklaidētos?” es jautāju.

„Tahkvitz Kanjons ir vieta, kur mēs dodamies,” garš, bārdains vīrietis mums stāstīja. „Tas ir pietiekoši tālu no pilsētas, lai poliči netraucētu mūs, un mēs varam smēķēt savu marihuānu, dzert alu un trokšņot, kā gribam. Mēs turp dodamies šajā pēcpusdienā. Gribiet nākt ar mums?”

Es paskatījos uz Džeju. „Brīnišķīgi!” mēs teicām unisonā.

Lai gan Tahkvitz Kanjons ir piecpadsmit jūdzes garš, vairums cilvēku gāja tikai uz grīvu pie Palm-Springas izklaidēties un pavadīt laiku. Vietas skaistums mani pārsteidza. Koki un zāle paslēpa tuksneša ieleju, un ūdenskritums mani piesaistīja. Izskatījās kā dzīva būtne, kas krīt pāri lieliem, gludiem laukakmeņiem. Ienirst lejā un tad uzlec sudraba mākonī, un, kad saules gaisma skāra pilienus, tie radīja jauku varavīksni. Nav brīnums, ka daži filmu režisori izmantoja to kā fonu savām filmām!

Kamēr mēs visi smēķējām „zālīti”, vīrietis un jauna sieviete iznāca no kanjona. Viņa garie mati bija saulē izbalināti un viņa tumšā, dzīvnieku ādai līdzīgā āda, un bezformas bārda atgādināja kalnu govī. Mani intriģēja arī viņa basās kājas. Kā viņš var staigāt basām kājām, kad visapkārt ir tik daudz kaktusu? Es brīnījos.

Viņam sekoja skaista meitene apmēram astoņpadsmit gadus veca ar lielām, brūnām acīm, zīdaiņiem, tumšiem matiem un gludu olīvkrāsas ādu. Viņa izskatījās kā havajiešu un itāliešu sajaukums. Sēdeklītī uz muguras viņa nesa zinātkāru mazuli. Viņa saules nocepinātā āda dramatiski kontrastēja ar viņa baltajiem matiem, kas bija saslējušies gaisā tā, it kā viņš būtu iebāzis savu pirkstu elektrības ligzdā. Es uzzināju, ka viņš ir dzimis Tahkvitz Kanjonā un viņi nosauca viņu par Teveju Tahkvitz.

„No kurienes jūs nākat?” es jautāju vīram. Viņš iepauzēja un paskatījās uz mani.

„No mājām,” viņš atbildēja.

„Jūs dzīvojat tur augšā?” es norādīju uz kanjonu. „Kur jūs dzīvojat?”

„Alā,” viņš teica bezrūpīgi.

Būdams pilsētas zēns, es ar grūtībām varēju apspiest savu izbrīnu. „Vecīt! Es noteikti gribētu redzēt jūsu vietu. Vai neiebilsti, ja es eju kopā ar jums?” es dedzīgi jautāju.

„Esi mans viesis,” viņš atbildēja. „Mēs dodamies uz pilsētu ubagot, dabūt dārzeņus un mēģināt atdot šos koijotu mazuļus, kamēr mēs tur esam.” Viņš pacēla divus vispievilcīgākos kucēnus, kādus es jebkad esmu redzējis.

„Māte ir daļēji suns, daļēji koijots,” viņš paskaidroja. „Tēvs ir tīrs koijots. Mēs būsīm atpakaļ pāris stundās. Jūs varat mums sekot, kad mēs atgriezīsimies.”

Es nepacietīgi gaidīju viņu atgriešanos. Džejs gulēja uz zemes ar pusatvērtām acīm, pārāk pārsteigts, lai aptvertu, kas notiek. Kad viņi visbeidzot atgriezās, es pievienojos viņiem, un mēs devāmies uz kanjonu.

„Mans vārds ir Džims,” viņš teica, kad mēs bijām nogājuši vienu gabalu pa līkumaino taku, „un šī ir mana sieva Sanija.”

Es uzdevu daudz jautājumu, kad mēs gājām, bet drīz nolaidenu slīpumu nomainīja stāvāks, klinšaināks ceļš. Es elpoju tik smagi, ka man bija jābeidz runāt, lai gan es ik pa brīdim pajautāju: „Cik vēl tālu?”

Džims teica, „O, nav tālu. Tepat aiz pakalna.”

Es priekšā redzēju mazu pakalnu un jutos pārlicināts, ka es varu tik tālu aiziet. Tomēr drīz vien es uzzināju, ka viņš runā par kalnu augšā priekšā. Es ātri atklāju, cik vājš es biju kļuvis. Pēc militārās skolas beigšanas es sāku smēķēt, un ne tikai cigaretes. Īstenībā es biju smēķētājs „zālīti” tajā pašā dienā, kas padarīja kāpšanu kalnā vēl grūtāku, bet viņi gāja uz priekšu, runājot un smeļoties, it kā tas nebūtu nekas. Viņš nesa četrdesmit vai piecdesmit mārciņu smagu mugursomu, un viņa nesa pārtiku un bērnu. Es – tikai sevi un ar grūtībām.

Saule norietēja, kļuva tumšāks un tumšāks. Es brīnījos, kā viņi var redzēt, kur iet. Es varēju redzēt tikai Sanijas balto zeķu maliņu ārā no viņas zābakiem. Tie izskatījās it kā lēkātu augšā un lejā, kad viņa gāja. Es klupu, ejot aiz viņas, dažreiz uz visām četrām, mēģinot noturēties. Beigās es viņam jautāju: „Vai jūs nevēlaties apstāties un uztaisīt pārtraukumu?”

„Nē, šī nav vieta, kur mēs parasti atpūšamies,” viņš teica. Par laimi es pāris reizes ietriecos Čolla kaktusus, un lai gan tas sāpīgi dzēla, vismaz viņi apstājās un pagaidīja, lai es izvelku dzeloņus, kas man deva iespēju atvilkt elpu.

„Cik vēl tālu?” es jautāju.

„O, tikai nedaudz.”

Ņujorkā „nedaudz” nozīmēja viens vai divi kvartāli. Viņam toties tas bija vairāk nekā jūdze vai divas, un pie tam augšā kalnā. Beigās mēs sasniedzām kalnu grēdas virsotni apmēram 1219.2 metrus virs Palm-Springas. Kāds neiedomājams skats! Mēs varējām skatīties lejā uz tumšo tuksnesi un redzēt Palm-Springu, tuksneša Hot-Springu, katedrāles pilsētas, Palmu tuksneša un Indio gaismas, plešoties zem mums. Viņi smēķēja nedaudz „zālītes”, kamēr mēs atpūtāmies. Es tikko sāku atgūt savu elpu, kad viņi pacēla savas somas un sāka iet.

„Vai vēl tālu?” es jautāju.

„Nē,” viņš mani iedrošināja. „No šejienes tas ir lejup no kalna lielāko ceļa daļu.” Tas bija lejup no kalna, jā, bet tas bija tik stāvs, ka katrs solis izlīdzināja manas kājas, un man bija jācērt papēži, lai izvairītos no slīdēšanas. Tad es ievēroju tekoša ūdens skaņu un drīz ceļš sāka zigzagveidīgi locīties šķērsām avotam. Viņi zināja, kur ir akmeņi, bet es nepārtraukti slīdēju un samērcējos, neskaitot koku zarus, kas sitās sejā. Tuksnesi nomainīja džungļi.

Tikai tad, kad es domāju, ka es vairs nevarēšu spert nākamās soli, mēs sasniedzām alu. Džims iedezināja sveci, bet es biju pārāk noguris, lai apskatītos apkārt. Es tikai skatījos, kā Sanija atrullēja drēgnu guļammaisu. „Tu vari te gulēt,” viņa teica. „Mēs iesim augšā uz savu vasaras alu.”

„Vasaras alu?” es jautāju nobažījies. Viņi pazuda tumsā un atstāja mani vienu. Es ierāpoju drēgnajā guļammaisā un savēlos ciešā kamolā. Es varēju dzirdēt čabošas skaņas, kas kā vēlāk uzzināju, bija peles, bet manā prātā tās varēja būt čūskas vai kalnu lauva, kas lien uz manu pusi. Es biju pārāk noguris, lai uztrauktos. Beidzot es jutos pietiekoši silti, lai iemigtu ar koijotu skaņu, kas gaudoja attālumā, sērīgām pūcēm, kas brēc naktī, un čabošiem trokšņiem alā.

Pamostoties nākamajā rītā, ja vien es nebūtu tik dusmīgs, es domātu, ka es esmu nomiris un devies uz debesīm. Saule spīdēja pilnā spožumā, skaidra ūdens kluss dīķis, kam ūdeni nesa mazas urdzošas straumes, atradās gandrīz tieši alas priekšā, un daži putni čivināja priecīgi netālu. Džims un Sanija bija atgriezušies un sauļojās uz akmens netālu no manis, uzvilkuši savus dzimšanas dienas smokingus. Bērns spēlējās pie ūdens, un netālu koijota mātīte izpletusies baroja savus palikušos kucēnus. Ēdiena smarža, kas tika gatavots uz atklātas uguns, atgādināja man, ka es neesmu ēdis ilgu laiku, un aromāts sariesa siekalas mutē.

Es nezināju, kā rīkoties divu kailu cilvēku klātbūtnē. Es pie tā nebiju pieradis tajā laikā, bet vēlāk es pieradu tēlot, ka es neko neievēroju. Man iepatikās viņu dzīvesveids. Viņi dzīvoja no zemes augļiem. Tur bija savvaļas vīnogas un ogas, Sanija gatavoja garšīgu ēdienu no kaķastes auga daļām, un viņiem bija veģetārs dārzs. Viņi pat audzēja savu „zālīti”. Savvaļas ragainās aitas klejoja pa kalniem. Lai gan aitas tika aizsargātas, kad viņi gribēja gaļu, Džims vienkārši izgāja ar savu ieroci un atnesa mājās aitu vai briedi.

Es zināju, ka es nevaru palikt. Es biju atstājis Džeju nometnē un viņš mani gaidīja, bet es nolēmu pāris dienas pabūt par alu vīru.

Nākamajā dienā Džejs un es devāmies atkal ceļā. Mēs nonācām Santa Monikā, ļoti tuvu strautam. Saule tuvojās horizontam, kad šoferis apstājās pie stūra.

„Es jūs izlaidīšu šeit,” viņš teica. „Es griežos uz austrumiem.”

„Paldies par braucienu,” mēs abi teicām, izvilkām savas somas un aizvērām durvis.

„Kur mēs pavadīsim nakti?” Džejs jautāja. „Es negribu gulēt šeit uz ielas.”

„Pajautāsim, kur mēs varam dabūt lētu istabu,” es ieteicu.

„Man nav daudz naudas palicis,” Džejs iebilda.

„Man arī, bet varbūt mēs varam atrast kaut ko patiešām lētu.” Pie stūra daži ielas cilvēki sēdēja smēķējot un runājoties. Es viņiem tuvojos. „Vai šeit tuvumā ir vieta, kur nabadzīgi ļaudis var paēst un pārļaut nakti?”

Viens no viņiem norādīja lejā pa ielu. „Tur ir naktspatversme pāris kvartālus uz priekšu. Jūs tur varat palikt par trim dolāriem par nakti.”

„Jā,” cits teica, „un divus kvartālus no turienes ir misija, kur jūs varat par velti paēst. Viss, kas jums ir jādara, ir jāklausās viņu sludināšanā, un viņi jūs paēdinās. Tikai esiet tur astoņos no rīta. Tad viņi aizslēdz un aiztaisa durvis. Ja jūs neesat tur laicīgi, jūs paliekat ārā.”

„Paldies,” mēs teicām un sākām iet naktspatversmes virzienā.

Kokgriezums izskatījās nokvēpī, un vietām tapetes bija atkārušās. Mēs samaksājām mūsu trīs dolārus un mums iedeva pustīrus palagus un dvieļus.

„Jūs varat iet uz 218. istabu,” ierēdnis teica, izsniedzot mūsu atslēgas. „Vannas istaba ir lejā pa koridori pa labi.” Vietai bija vecuma smaka – cigarešu, lēta vīna un urīna kombinācija. Vismaz palagi skaitījās tīri.

Nākamajā rītā nebija viegli piecelties, bet kopā ar divdesmit vai divdesmit pieciem citiem mēs sapulcējāmies misijas priekšā. Durvis atvērās tieši astoņos, un mēs visi ieplūdām iekšā. Džejs un es apsēdāmies beigās.

Misijas grupa sniedza jauku programmu un attiecās pret mums ar lielu laipnību un pacietību, neskatoties uz mūsu uzvedību, kas bija briesmīga. Smaidīgs plikpauris piecēlās un sniedza liecību, kamēr cilvēki man apkārt runāja un jokoja. Viens lamzaks skaļi atraugājās, un visi smējās. Bet, neskatoties uz to visu, plikpaurainais vīrs turpināja savu liecību, izstarojot patiesa prieka smaidu. Viens mums priekšējā rindā izvēmās uz grīdas, un viens no misijas darbiniekiem steidzās, lai to satīrītu, kamēr cits palīdzēja nabadziņam tikt līdz vannas istabai. Pēc liecināšanas plikpauris nodziedāja mums dziesmu. Visu šo laiku cilvēki gāja ārā – daži līdz nāvei nodzērušies, citi no noguruma un bada kā pamiruši. Dieva eņģeļi mūs noteikti uzlūkoja ar žēlumu.

Vienam no jaunajiem vīriešiem, kas piedalījās programmā, bija kompakts, muskuļots ķermenis kā Mr. Universam. Viņš varētu paņemt divus vai trīs nemieru cēlājus un sasist viņu galvas kopā. Tā vietā viņš piecēlās un sniedza skanīgu liecību, ko Jēzus Kristus ir izdarījis viņa labā. Beigās viņš aicināja arī mūs nodot sirdis Viņam. Es ievēroju viņa skumjas, kad neviens neatbildēja.

Kad programma beidzās, mēs iegājām aizmugurējā istabā, kur galdi bija aplāti ar baltiem galdautiem un viss izskatījās tīrs. Mēs stāvējām rindā, lai saņemtu ēdienu – lielu mājas sautējuma bļodu, dāsnu maizes porciju un kafijas tasi. Viņi mums pat iedeva saldo – ķiršu pīrāgu!

Es to nekādi nevarēju saprast. Šeit mēs bijām netīri, neveikli un rupji, tomēr viņi pret mums izturējās ar cieņu it kā mēs būtu piedienīgi cilvēki. Kaut kā tas negāja kopā ar to, kas man bija stāstīts par kristietību.

Mēs dzirdējām par citu vietu, kur pasniedz bezmaksas maltītes – Hare Krišna templi. Kādā dienā mēs nolēmām to izmēģināt. Arī tur bija jāapmeklē viņu dievkalpojums – divu stundu garumā. Daži cilvēki apgalvoja, ka tā bija viltus reliģija, un tā patiešām būtiski atšķīrās no jebkura kristīgā dievkalpojuma, ko es jebkad biju apmeklējis. Vīrieši bija nodzinuši savus matus, atstājot tikai mazu astīti aizmugurē. Viņu safrāna talārs bija nokāries un plandošs. Sievietes arī valkāja nokārušos, plandošus tērpus sārtā, zilā un violetā krāsā.

Kamēr basģitāra un bungas spēlēja monotonu ritmu, cilvēki šūpojās un lēkāja ritmā, kratīja savus tamburīnus, māja ar savām rokām un leca gaisā. Kamēr viņi to darīja, visi skandēja monotonu dziesmu: „Hare Krišna, Hare Krišna, Krišna, Krišna, Hare, Hare; Hare Rama, Hare Rama, Rama, Rama, Hare, Hare...”

Es nekavējoties redzēju, ka cilvēki tika nohipnotizēti. Es pietiekoši biju bijis šovbiznesā, lai to atpazītu. Hipnoze izmanto noteiktu redzes un dzirdes nervu īpašības. Biežs ritms noved cilvēku hipnotiskā stāvoklī. Kad atkal un atkal tiek atkārtota vienveidīga frāze, prāts veido zemapziņas domu. Pēc laika prāts ir tā piepildīts ar šīm tukšajām, neīstajām domām, ka tas izdzēs reālās dzīves raizes un neapmierinātību, dodot viltus miera sajūtu - zināmu eiforiju. Šis iekšējais miers tiek uzskatīts par Dievu. Zem šī lāsta cilvēki laimīgi atdod savu īpašumu un naudu.

Kad es redzēju, kas notiek, es aizgāju uz tualeti un tur paliku lielāko dievkalpojuma daļu, it īpaši skandināšanu. Kad es iznācu, es ieraudzīju, ka Džejam tas patika, un es sāku uztraukties par viņu. Pēc jogurta maltītes, kurš man ne visai patika, es satvēru Džeju un mēs izgājām ārā.

Pavasara brīvdienas bija beigušās pirms vairākām dienām, un šeit mēs bijām, pavisam otrā valsts pusē, prom no skolas.

„Mums labāk atgriezties skolā, ja mēs tur vēl iesim,” es teicu.

„Kas par steigu?” Džejs protestēja. „Šīs ir pavasara brīvdienas, atceries?”

„Jā, bet es atceros arī, ka brīvlaiks beidzās pirms divām nedēļām, un paies vēl kāda nedēļa, kamēr mēs tiksim atpakaļ. Nāc. Iesim.”

6. nodaļa: Noziegums neatmaksājas

Pēc skolas Pinehindžā es atgriezos Floridā pavadīt vasaru ar tēvu, bet tas neizdevās. Pinehindža bija piebarojusi manas slāpes ar neierobežotu brīvību, un mans tēvs saprata, ka es neesmu valdāms.

„Dag,” viņš teica man kādu dienu, „mana pacietība ir izsmelta. Es nezinu, ko ar tevi darīt. Ja tu nevari sadarboties un dzīvot kā kārtīgs cilvēks, tev jādodas prom.” Ar salauztu sirdi viņš skatījās, kā es dodos pasaulē. Martā man palika sešpadsmit.

Sāpināts, satrakojies un dusmīgs es izgāju, nezinot, kur iet. Es sasniedzu šoseju un devos uz ziemeļiem uz *Interstate 95*. Es pievienojos garam jauneklīm vārdā Skots. Viņam bija muskuļota miesas būve, un brilles, ko viņš valkāja, deva viņam izglītotu izskatu, lai gan viņš tikko bija beidzis vidusskolu.

Kopā mēs stopojām no Maiami uz Bostonu, kur Skots bija dzīvojis, pirms viņš devās uz Vjetnamu. Mēs drīz atradām darbu un mums labi klājās, bet pēc laika es atklāju, ka Skots savus ienākumus papildināja ar laupīšanu. Pamazām es sāku iet kopā ar viņu, un, pirms es apzinājos, kas notika, es iekļuvu pilnīgā noziedzības pasaulē.

Nākamās mēnešus es sasniedzu viszemāko līmeni, kas lika man ienīst sevi un visu cilvēci. Skots un es dzīvojām naktspatversmēs un zagām mašīnas, TV un jebko, ko mēs varētu pārvērst par naudu.

Mēģinājumam pašam dzīvot tik lielā pilsētā kā Bostona ir savi trūkumi, ja ir tikai sešpadsmit gadi. Bet pēc laika man izdevās iegūt Masačusetas autovadītāja apliecību, kurā bija teikts, ka man ir astoņpadsmit. Ar savu viltus identitāti es atradu pusslodzes darbu kā apsargs kompānijā ar nosaukumu *Business Intelligence*. Man tika iedots žetons, forma un steks. Tas man lika justies svarīgam, kad es ieliku žetonu makā un novicināju to, kad pirku alkoholu. Mans jaunais stāvoklis deva man iekšējo informāciju par zagšanas iespējām.

Kamēr strādāju kā apsargs, es satiku jaunu vīrieti vārdā Bredu, kas arī bija apsargs. Viņš bija kluss, iesaistīts austrumu reliģijā, kas tika saukta par Šakti. Breds zināja par manu zagšanu. „Dag,” viņš teica, „tu kādu dienu samaksāsi par to, ko dari. Tu nekur nespruksi.”

„Kā tu to domā?” es jautāju.

„Es domāju, ka tā ir tava karma. Kas iziet, tas nāk atpakaļ. Lietas, ko tu dari citiem, tiks darītas tev.”

„Tas ir dumji, vecīt!” es kļiedzu. „Es nozagu TV, es no tā atbrīvojos. Mani nenokāra, un nekad nenokāra.”

„Tu vēl redzēsi,” viņš vienkārši teica.

Pēc dažām dienām kāds ielauzās manā dzīvoklī un nozaga manu TV un radio, un es kļuvi vai traks! Tad es sāku ievērot - kad es kaut ko nozagu, to nozaga man. Kad es nozagu naudu, tā man pazuda! Es vēlāk uzzināju, ka Skots no manis zaga! Es nozagu mašīnu un tieši divas riepās nolaida gaisu. Mani pārliecināja sīkums, bet sakritības bija tik ievērojamas, ka nobiedēja mani. Kādā mājā es nozagu neatvērtu kasti ar Krusteaz pilngraudu pankūku maisījumu ar uzspiestu cenu 1.19\$. (Es dzēru, smēķēju un lietoju narkotikas, bet tomēr ēdu pilngraudu maizi, jo tā bija veselīga!) Kad es nokļuvi mājās, es atklāju, ka daži no maniem draugiem bija bijuši tur un izlietojuši visu manu jauno smaržu flakonu. Pie tukšā flakona bija cenas zīme – 1.19\$!

„Tas ir spokaini!” es sev teicu. „Kāds mani redz un zina, ko es daru!” Pirmo reizi savā dzīvē es tiešām noticēju, ka ir Dievs!

Kad Breds mani uzaicināja uz vienu no viņa sanāksmēm pēc pāris dienām, un es ātri piekritu. Lielāko daļu no teiktā es nesapratu, bet es parasti atnācu mājās ar vairāk grāmatām un mazāk naudas.

Kad es kādu vakaru sēdēju un lasīju avīzi, atskanēja spalgs kļiedziens un soļi koridorā. Es pielēcu kājās. Es atvēru durvīs spraugu un varēju redzēt *Sugarman* – melnādainu okškeri, kas dzīvoja mūsu stāvā - sitam vienu no savām meitām. Viņa izrāvās no viņa tvēriena un bēga. Viņš meta slotu viņai pakaļ, un es aizvēru durvis.

„Es ceru, ka viņš viņu nenogalināja,” es domāju, iekrizdams krēslā. Kautiņi un durstīšanas bija bieži sastopamas šajās kopmītnēs, bet es pie tā nevarēju pierast. Es notrausu pelnus no savas cigaretes. „Ko es te daru dzīvojot šajā mēslu bedrē un daloties ar tualeti ar šiem rāpuļiem? Es pat nevaru naktī gulēt ar visu šo ballēšanu. Es esmu slims no šīs istabas un slims no šī dzīvesveida!”

Zvanīja telefons, un es pacēlu.

„Sveiks, Dag. Te tētis!” teica balss līnijas otrā galā. „Es biju Ņujorkā biznesa darīšanās un apstājos, lai sasveicinātos.” Viņš izklausījās priecīgs, un es biju priecīgs dzirdēt viņa balsi. „Vai tu gribētu satikties uz stundu vai divām?”

„Protams, tēt. Vai es varu tevi aizvest pusdienās?” es jautāju. Es gribēju, lai viņš zina, ka man ir sava nauda.

„Labi, es plānoju tevi aizvest pusdienās, bet kāpēc gan ne? Tikai pasaki, kur mums satikties?”

Es zināju dažus smalkus restorānus Bostonā, un es gribēju radīt viņam iespaidu, tāpēc es nosaucu visdārgāko un iedevu adresi.

Es ieradās pirms viņa un gaidīju ārā. Drīz parādījās taksometrs, un izkāpa tēvs. Mani pārņēma prieks, un es gribēju skriet klāt un mesties ap kaklu, bet apkampšanās nebija pieņemta mūsu ģimenē. Mēs tikai plati smaidījām un sarokojāmies.

Restorānā oficiants mūs apsēdināja, un mēs īsu laiku parunājām. Kad bijām izdarījuši pasūtījumu, viņš nonāca pie apmeklējuma mērķa. „Dag, es jūtu, ka esmu tevi pievīlis, es nožēloju. Vai dosi man vēl vienu iespēju?”

Man gandrīz izspruka asaras no šīs negaidītās atzīšanās. Es vilcinājos. „Ko tu vēlies, tēt?” es piesardzīgi jautāju.

„Labi, tas ir par izglītību,” viņš teica. „Tev patiešām jābūt skolā. Tev ir tikai sešpadsmit.”

„Bet, tēt” – manas dusmas sāka kāpt – „Es sevi labi nodrošinu!” Es izvilku daudz banknotes no kabatas un parādīju viņam. Viņš nebija sajūsmā. „Vienalga, tu zini, kā es jūtos par skolu.”

Viņš pacēla roku. „Pagaidi mirkli, Dag. Paklausies. Es runāju ar savu draugu, un viņš man pastāstīja par šo skolu uz kuģa. Tas ceļo pa visu pasauli. Studenti ir arī apkalpe. Stundas

notiek uz kuģa, un tie apstājas visādās eksotiskās vietās. Tu vari nākt un iet, kad vēlies, un darīt visādas lietas. Tu vari nirt un braukt ar ūdens slēpēm, un ir daudz meiteņu. Mācību gads ir tikko sācies, un kuģis ir kaut kur Vidusjūrā.”

Tas izklausījās pārāk labi, lai būtu taisnība. „Kā skolu sauc?” Es jautāju, cenšoties neizrādīt interesi.

„To sauc par Flinta skolu ārzemēs,” viņš teica.

„Labi, es nezinu.” Mēs ilgi sēdējām klusumā. Es nebiju pārliecināts, ka es jebkad iederēšos strukturizētā programmā. Tomēr tas man izklausījās jauki un brīvi, es biju noguris pats sisties. Beigās es piekritu: „Varbūt es pamēģināšu.”

Mans tēvs bija atvieglots, un es varēju redzēt asaras viņa acīs. Iekšēji es priecājos. Ja tikai es būtu zinājis, kas mani sagaida!

7. nodaļa: Izkuģojam!

Tēvs atcēla visas biznesa tikšanās, lai ar mani varētu aizlidot uz Dženoju Itālijā, kur skola bija novietota dokā. Mums patiešām sagādāja prieku būt kopā šajā lidojumā, un es zināju, ka es viņam rūpu. Viņš pat man paplīkšķināja pa muguru, kad mēs kopā uzkāpām uz kuģa. Palīdzējis man reģistrēties un uznest uz klāja mantas, viņš saspieda manu roku tā, ka mēs nodrebējām, un teica ardievas. „Labu veiksmi, dēls. Strādā cītīgi, un tiksimies Ziemassvētkos.”

„Labi, tēt,” es teicu. Kad viņš aizgāja, es noliku savas mantas un devos iepazīties.

Jau ātri es novērtēju jauniešus, kas veidoja šo skolu. Daudzi bija senatoru un politiķu dēli, kas tāpat kā es bija mežonīgi, bez savaldības, un drauds viņu tēvu reputācijai mājās. Ja viņi ir ārpus valsts, neviens nedzird par viņiem. Citi bija pārtikušu vecāku dēli, kuru vecāki negribēja noņemt ar jauniešu problēmām. Viņi vienkārši nodeva savu bērnu audzināšanas pienākumus skolai. Vairāki puīši nāca pie manis pirmajās dienās. „Vai tu atvedi kādas narkotikas?”

Tas, ko tētis bija stāstījis par skolu, bija taisnība tikai daļēji. Īstenībā mēs bijām cietumnieki. Mēs nedrīkstējām brāļoties ar meitenēm, un, protams, mums neļāva dzert, smēķēt un lietot narkotikas. Mums atņēma pasas, kad mēs piebraucām krastā. Itālijā viņi varēja ieslēgt un aizmest atslēgu, ja viņi tevi noķēra bez pasas, tāpēc mēs neuzdrošinājāmies izdarīt kaut ko, kas pievērstu uzmanību. Es nekad neniru, nebraucu ar ūdensslēpēm vai citādi nesportoju tajā laikā, kad es biju tur.

Skolas dabas zinību programma koncentrējās ap evolūcijas teoriju, un tos, kas ticēja radīšanai, uzskatīja par idiotiem. Klasē rādītās filmas parādīja Darvinu kā varoni.

„Dieva nav,” skolotāja mums teica. „Tev viss ir jādara pašam. Ja tev kādam ir jāuzkāpj virsū, lai sasniegtu savu mērķi, dari to. Ja tu to nedarīsi, kāds cits darīs.” Šī aukstā filozofija padarīja mani vēl vientuļāku un izolētāku kā jebkad.

Es joprojām meklēju Dievu caur austrumu reliģijām kā Šokti, un es negribēju, lai kāds man stāsta, kam man jātic, tāpēc es pavadīju arvien vairāk laika savā istabā meditējot un spēlējot koka flautu. Puīši mani par to izsmēja, bet es viņiem to ļāvu.

Visi studenti nāca no pārtikušām mājām, bet to nekad nevarētu pateikt pēc pārtikas, ar kuru mūs baroja. Saldie bija tik trūcīgi, ka Snikeru tāfelīte bija rets dārgums, un kļuva par mūsu barteri, lai nopirktu to, ko mēs gribam, viens no otra. Mums bija jāmaksā 2'500 itāļu liras par vienu tāfelīti, tas bija divas reizes vairāk nekā tas būtu mājās.

Kādā dienā puisis Ēriks ienāca manā kajītē. „Žēl, ka mums nav LSD, Dag,” viņš teica. „Es atdotu visu par nelielu marku.”

„Atvaino, man nav,” es viņam teicu, bet, kad viņš aizgāja, mans prāts turpināja strādāt. LSD tiek saukta par „marku”, jo tas ir mazs, regulārs kvadrāts apmēram 4mm katrā pusē. Es paņēmu plastmasas fotogrāfijas turētāju no sava maka un izgriezu divus mazus plastmasas kvadrātus. Galadarbs izskatījās kā divas LSD markas.

Kad es nākamreiz redzēju Ēriku, es teicu, „Tu neticēsi, bet es atradu pārīti marku.”

Viņa acis iemirdzējās. „Lieliski!” viņš teica entuziasma pilns. „Vai tu man vienu pārdosi? Par cik?”

„Labi, divas šokolādes tāfelītes,” es teicu.

„Norunāts,” viņš teica. „Man tās ir šeit, manā sienas skapī.”

„Pagaidi brīdi, Ērik. Es nezinu, vai tās vēl ir labas. Tās ilgi bija manā makā” (tas bija ilgi, protams).

„Ir labi,” viņš noraidīja manu piezīmi. „Es mēģināšu.” Mēs apmainījāmies, un es taisījies iet.

„Starp citu, tev tā ir jānorij,” es brīdināju. „Šis veids nešķīst mutē.” Ķīķinot es aizgāju uz savu istabu un apsēdos uz gultas malas. Es noplēsu papīru no pirmās tāfelītes un nokodu kumosu. Es lēnām košļāju. „Paies ilgs laiks, līdz viņš atklās, ka ēd manu maku.”

Lai gan es viņu biju apmulļojis, mani mocīja vainas sajūta. „Labi,” es racionalizēju, „viņš to pašu būtu izdarījis man, ja viņš par to iedomātos.”

Nākamajā rītā viņš parādījās manās durvīs. „Nu viņš mani būs pieķēris,” es domāju.

Viņš aizvēra durvis aiz sevis, bet viņš neizskatījās dusmīgs. Viņš smaidīja. „Tu zini, tā marka...” viņš entuziasma pilns iesāka, „sākumā nekas nenotika, un es vienkārši aizgāju gulēt, bet tad es naktī pamodos. Kas tas bija par ceļojumu! Es ceļoju un biju halucinācijā visu nakti!”

Mans žoklis atkāpās. Vēlāk, kad es atklāju Bībeles rakstvietu, „Dievs katram dod ticības mēru,” es domāju par Ēriku. Viņam bija ticība tam plastmasas gabaliņam!

Es biju dzirdējis, ka lapsu alās nav ateistu. Es redzēju, ka jūrā vētras laikā arī nav ateistu. Kādu vakaru mēs viegli pieskāramies ievērojamai klintij Sardīnijas krastos, kad dažās stundās vieglais vējš pārvērtās par viesuli, un viļņi pārvērtās par lieliem ūdens kalniem divdesmit piecu līdz trīsdesmit pēdu augstumā. Priekšgals augstu pacēlās lielajos viļņos, kam sekoja straujš kritiens, šī augšup un lejup kustība izsauca to, ka jaunie jūrnieki pārkārās pār bortu un atdeva savas vakariņas jūrai. Daudzi nepaspēja līdz bortam, un klājs drīz vien bija noklāts ar slidenu vēmekļu kārtu.

„Ejiet prom no borta,” kapteinis kļiedza. „Ja kāds pārkritīs pāri bortam, mēs pat nevarēsim atgriezties pēc jums. Jūs nomirsiet no šoka un aukstuma, pirms mēs jūs atradīsim šādā naktī. Mēs tikai atzīmēsim kartē un parādīsim jūsu vecākiem, kur jūs nomirāt.” Tie bija maldi, bet mēs nebijām droši.

Kad vētras trakums pieauga, viļņi laužās pāri kuģa priekšgalam, nesot uz klāja tonnām ūdens, un kad kuģis pacēlās, lai sagaidītu nākamo vilni, ūdens sasita druskās visu, kas bija tā ceļā. Drīz glābšanas vestes, kastes un citi būvgruži šūpojās un rīvējās pa virspusi un novirpuļoja no klāja jūrā, kad ūdens steidzās no priekšgala uz pakaļgalu. Piepūstais glābšanas plosts, piestiprināts ar virvēm, bīstami kustējās, draudot pievienoties trakajam skrējienam.

„Ātri, puīši,” kapteinis sauca Ralfam un man, vienīgajiem diviem, kurus nebija nogāzusi jūras slimība. „Nodrošiniet glābšanas plostu, pirms nākamais vilnis to satriec.” Ralfs, kura miljonārs tēvs dzīvoja Virdžīnijā, bija garš, blonds fermeris – rupjš individuālists. Nākošais vilnis mums triecās virsū tieši tad, kad bijām sasnieguši plostu, iedzenot mūs ar galvu pa priekšu tajā. Mūsu papildus svars pārplēsa auklu un nometa mūs lejā uz klāja ūdenī. „Jē hoo!” fermeris kļiedza, kad mēs lidojām, bet es redzēju, ka mēs tieši tuvojāmies apmalei, un mana sirds gandrīz apstājās. Ja nu es nenoturos! Mēs tik pēkšņi apstājāmies, ka gandrīz pārlidojām pār malām, bet sagrabām apmali un izmisīgi iekārāmies. Kaut kā mēs noturējām plostu un pārdzīvojām šo krīzi. Bet pirms mēs varējām sevi apsveikt, vēl lielāks vilnis triecās pret kuģi, un liela grotbura pārplīsa, mūs bīstami savainojot. Ja mēs zaudētu savu priekšējo balstu, mēs aizslīdētu un izkristu pāri bortam.

Visi skrēja, slimi vai nē, kad viņi dzirdēja plīsienu. Bura sāka bīstami plandīties. Daudzas rokas bija vajadzīgas, lai to novilkta lejā, noņemtu no āķa un uzvilkt rezerves buru. Mēs cīnījāmies ar auklām, kamēr kuģis šūpojās, un ūdens šļācās gar mūsu kājām un mēģināja mūs nodzīt no klāja, bet beigās bura bija lejā un noāķēta. Es redzēju, ka lūpas kustās, un es zināju, ka daži mani ateisti draugi lūdza. Beidzot tika pievienota rezerves bura, gatava

uzvilkšanai galvenajā mastā. Kādam būtu jāapsēžas uz sēdeklīša vai gredzena ap masta galu un tas jānostiprina. Citādi, laivai šūpojoties, gredzens iedurtos mastā un novērstu tā brīvu slīdēšanu.

„Mums ir vajadzīgs kāds, kas uzsēstos uz sēdeklīša,” kapteinis kiedza vējā. „Vai ir kāds brīvprātīgais?” Viņš skatījās apkārt ar lūdzošām acīm. Man nebija bail no augstuma, un es zināju, ka es to varēju izdarīt. Es joprojām biju diezgan stiprs pēc manām dienām militārajā skolā.

„Es iešu,” es pieteicos. Es nevarēju pretoties kārdinājumam izrādīties.

Es uzrāpos uz sēdeklīša, un puīši un vīri sāka vilkt vinču. Kad es biju apmēram divas trešdaļas no ceļa augšup, laiva sasvērās četrdesmit pēdas uz priekšu, un gredzens sāka griezties mastā, bija neiespējami to pacelt augstāk. Es rāvu no visa spēka, bet nebija iespējams noraut gredzenu no masta. Es dzirdēju kā virves nostiepjas, un biju nobijies, ka tās pārtrūks.

„Stop! Stop! Tas ir iesprūdis,” es kiedzu. Vējš aiznesa manus vārdus. Lai gan viņi bija tikai deviņus metrus zem manis, viņi nedzirdēja manus kliezienus.

Visu laiku laiva bīstami šūpojās no vienas puses uz otru, garais masts šūpojās lielā lokā, gandrīz iegrimstot lielajos viļņos vienā pusē, tad triecot mani caur gaisu un iegremdējot mani viļņos otrā pusē. Es zināju, ka, ja tas šūposies vēl nedaudz tālāk, es nokritīšu no savas vietas un noslīkšu. Mana vienīgā cerība bija lekt no sēdeklīša uz tīklu, kas stiepās no vienas kuģa malas līdz novērošanas platformai. Ja es būtu augšā, es pa tiešo pārrāptos no masta uz tīklu, bet tā kā es biju tikai divas trešdaļas no augšupceļa, tīkls bija vairākus metrus prom no manis. Manas rokas trīcēja no piepūles izvilkt gredzenu, un es zināju, ka spēka ir atlicis maz. Es arī zināju - ja es lekšu, kad mēs būsim noliekušies pāri ūdenim, es viegli varētu netrāpīt tīklā, bet iekrist aukstajā jūrā, un tās būtu manas beigas.

„Ak, Dievs! Glāb mani, lūdzu,” es kiedzu. „Neļauj man nomirt!” Ātri paskatoties uz leju, es lecu. Paldies Dievam, laiks bija īstais. Es sagrābu tīklu ar rokām, izbāzu cauri kājas un iekāros. Atpūties minūti, es norāpos lejā.

Šoreiz kapteinis bija atklājis problēmu, un nolaida buru. Manas rokas un kājas joprojām trīcēja, kad es stāvēju un skatījos.

„Vai tu gribi mēģināt vēlreiz?” kapteinis jautāja.

„Nē!” es teicu. „Es eju uz savu kabīni.” Uzmanīgi pārkāpis pāri gruvešiem, kas pildīja koridori, es devos uz savu mītni. Es dzirdēju, kā citi puīši vaidēja un vemstījās savās kajītēs. Dīzeldegvielas smaka un vēmekļi lika man rīstīties, kad es sasniedzu savas durvis. Es iebruku savā kojā un pieķēros gultas apmalei. „Es esmu laimīgs, ka esmu dzīvs!” es pie sevis domāju. Guļot es domāju, cik daudzas lūgšanas un apsolījumi bija nonākuši pie Dieva tajā naktī. Es arī domāju, cik daudzi no tiem, kas lūdza, patiešām izmainīs savu dzīvi, ja mēs pārdzīvosim vētru.

Kaut kā mēs tikām tai pāri. Kad mēs atkal iepeldējām mierīgos ūdeņos, dzīve turpinājās kā parasti. Visi uzvedās tā, it kā nekas nebūtu noticis. Visas lūgšanas un apsolījumi bija aizmirsti. Tajā dienā es iemācījos, kāpēc Dievs nedisciplinē ar bailēm. Kad briesmas ir pāri, cilvēki parasti atgriežas atpakaļ pie sava vecā ceļa.

Tāpēc, ka es ierados skolā vēlāk, sarga pienākumi jau bija nozīmēti citiem. Bija citi uzdevumi – berzt klāju, mazgāt traukus, ko es ienīdu. Beigās es sacēlos un atteicos apmeklēt programmas, iet uz nodarbībām vai darīt jebkādu darbu, kas man ir nozīmēts. Es tikai sēdēju savā istabā un meditēju. Pēc laika pie manām durvīm klauvēja kapteinis.

„Vaļā,” es kiedzu.

Viņš ienesās iekšā un sāka ārdīties. „Kas tā par uzvedību, Bačelor? Tu neapmeklē stundas. Tu nepildi savus pienākumus. Tu nedari neko, kas tev ir jādara. Vai tu nezini, ka tev ir jāpilda likumi kā visiem?”

„Kāpēc?” es jautāju. „Es ienīstu šo vietu. Es neprasīju, lai mani te atved, un es nevienam nevergošu!” Viņa dusmīgie vārdi mani neiebiedēja. Man bija zelta medaļa roku laušanā un es pratu kauties. Es nekad nezaudēju cīņā.

Kad viņš redzēja, ka viņš mani neiebiedēs, viņš mainīja taktiku. „Labi, Bačelor, ja tu nestrādā, tu neēdīsi!” viņš kļiedza. Viņš apgriezās uz papēža un iznesās ārā. Es domāju, ko darīt, bet sarunāju ar istabas biedriem, lai viņi nes man ēdienu, un turpināju savu nepakļaušanos.

Morāle sāka brukt starp citiem studentiem. „Kāpēc man ir jābūt sardzē? Bačelors to nedara.” „Kāpēc man ir jāberž klājs? Bačelors to nedara.” Kapteinim nebija atbildes. Beidzoties viņa iztēlei, viņš atkal nāca pie manis. „Bačelor, kas man ir jādara, lai tu labi uzvestos? Tu grauj skolas morāli. Nepakļaušanās izplešas kā mēris.”

„Es nezinu,” es paraustīju plecus. „Kāds priekšlikums?”

„Ja tu apmeklēsi stundas un sadarbosies vēl pāris nedēļas, es pastāstīšu tavam tēvam, ka tu labi uzvedies un palaidīšu tevi mājās uz Ziemassvētkiem.”

Es dziļi ieelpoju un padomāju minūti. „Vienojušies,” es piekritu.

Viņš zināja, ka, ja es tikšu nost no kuģa, es nekad neatgriezīšos. Mēs to abi zinājām, bet nepiemēnējām. Protams, pirmā lieta, ko es izdarīju lidmašīnā uz mājām Ziemassvētkos bija pasūtīt alu un cigarešu paku. Kamēr citi studenti skatījās ar šausmām, es viņiem teicu, „Jūs nekad mani vairs neredzēsiet,” un tā arī bija.

Tēvs bija tik priecīgs par viltus ziņojumu par manu labo uzvedību, ka es nevarēju to sabojāt, pastāstot viņam patiesību. Tā vietā es pievienojos svētkiem un mēģināju aizmirst par skolu. Bet, kad bija laiks atgriezties, es atkal devos ceļā.

8. nodaļa: Ceļā

Es atkal devos ceļā. Milzīgs sarkansudrabots traktors rūkdams pabrauca man garām. Es skaitīju līdz trīs un pagriezu savu muguru pret auksto, ledaino vēja pūsmu. Vējš svilpoja gar manu kaklu, un es nodrebinaļos jau simto reizi. Paskatījos uz pulksteni un turpināju soļot. Ejot bija siltāks nekā vienkārši stāvēt un balsojot mašīnas.

„Gandrīz jau astoņas stundas šajā nožēlojamā vietā un izskatās, ka atkal sāks snigt,” es murmināju pie sevis mazās Oklahama pilsētas nomalē. Mans vēders rāvās čokurā, bet es to ignorēju un pagriezos pret zilo kadiljaku ar izstieptu roku. Šoferis pat nepaskatījās uz manu pusi. Sabāzu rokas atpakaļ kabatās un turpināju soļot.

Tumšas domas maisījās manā ietiepīgajā galvā, un es tikko spēju noticēt, ka vēl vakardien biju siltā zālē Virdžīnijā, dzēru, spēlēju azartspēles ar draugiem un piedalījos stulbās derībās. Jo vairāk dzēru, jo sliktāk spēlēju un drīz pazaudēju visu savu naudu. Tagad es varēju dunkāt sevi. „Kāpēc es nepataupīju naudu ēdienam? Kāds muļķis es esmu bijis!” Vai es varu uzdrošināties tagad runāt ar Dievu? Es nebiju neko daudz trenējies lūgšanā, bet es zināju, ka Dievs var lasīt domas, un tā es lūdzu savā sirdī.

„Dievs, es zinu, ka esmu bijis pēdējais nelietis. Piedod man par visiem tiem cilvēkiem, ko esmu sāpinājis, un, lūdzu, sūti man kādu automašīnu, kas mani paņemtu un iedotu kaut ko ēst un mazliet naudas. Un, kamēr Tu vēl mani dzirdi, lūdzu, dod man transportu līdz pat Kalifornijai – ar kādu normālu cilvēku.”

Pirmo reizi, kad stopēju, man bija tikai pieci gadi. Kopš tā laika man ir bijuši vairāki nepatīkami piedzīvojumi ar stopēšanu. Viens vīrs, kas smēķēja zālīti, sāka braukt pa nepareizo ceļa pusi pretī dzīvai satiksmei. Vienā citā reizē pāris bija piedzērušies un mētājās no vienas uz otru ceļa pusi. Beidzot es viņiem sacīju: „Man te jāizkāpj,” kaut gan tā nebija. Es tomēr gribēju izdzīvot. Kādā citā reizē mani paņēma viens vīrs ar savu draudzeni, kas arī bija dzēruši. Viņš gribēja izrādīties, izslēdzot gaismas un rādot, ka spēj braukt tumsā. Dažreiz homoseksuālisti ir mani paņēmuši un gribējuši noslēgt ar mani vienošanos savās interesēs. Reiz es braucu kopā ar noziedznieku, kaut gan tajā brīdī es to neapzinājos. Viņu apstādināja policija, uzlika roku dzelžus un aizveda, bet es paliku tukšā mašīnā bez atslēgām. Tāpēc, lūgdamies Dievam, es prasīju kādu normālu cilvēku. Es tik tikko biju pabeidzis savu lūgšanu, kad balts furgons piebrauca un apstājās.

„Uz kurienu dodies?” šoferis jautri vaicāja.

„Uz Kaliforniju,” atbildēju.

„Slava Dievam! Tieši uz turieni es braucu. Lec iekšā,” viņš aicināja.

„Ak, jā, Jēzus dēļ!” es nodomāju pie sevis un iekāpu aizmugures sēdekli. Es biju tik priecīgs, ka pilnīgi aizmirsu par lūgšanu, ko nesen biju izteicis.

Pēc pāris teikumiem par auksto laiku mans labdaris palūkojās manā virzienā. „Es varu minēt, ka tu esi bijis kaut kur ciemos uz Ziemassvētkiem un tagad dodies mājup,” viņš sacīja.

„Nē, es līdž šim dzīvoju Floridā, bet tagad dodos uz Kaliforniju, lai tur dzīvotu,” es noteicu nevēriģi. „Un kā jūs?” Es nebiju gatavs apspriest savus plānus ar svešinieku.

„Nu, es braucu sameklēt savu draugu Dienvidkalifornijā. Bet saki man, lūdzu...” viņš novērsa skatu no ceļa un cieši paskatījās uz mani, „vai tu esi kristietis?”

Viņa jautājums mani samulsināja. Es uzskatīju sevi par ļoti reliģiozu. Es varēju runāt par Dievu, meditāciju, reinkarnāciju, garīgo zinātņi, Jaunā Laikmeta kustību, par ķermeņa pārdabiskām spējām staigāt pa sienām, es biju pētījis daudzas austrumu reliģijas. Bet, kad viņš man jautāja, vai esmu kristietis, es nezināju, ko teikt. Vai viņš man jautāja, vai es ticu Bībelei, vai es ticu, ka jāmīl citi cilvēki? Gandrīz visas reliģijas māca, ka jāmīl citus.

Redzēdams manu apmulsumu, viņš pielabojā: „Vai tu tici Jēzum Kristum?”

Atkal es nezināju, kā atbildēt. Es nezināju, vai stāsts par Jēzu bija teika vai pasaka, vai varbūt Viņš bija vienkārši jauks skolotājs. Drīz jau mēs sākām diskutēt par Jēzu, Bībeli un reliģiju. Šķiet, ka viņš man sludināja visu ceļu līdž Kalifornijai. Kolorādo ceļi bija ledaini. Automašīnas slīdēja nost no ceļa visapkārt mums. Man jāsaka, ka viņš nebija tik nobijies kā es. Viņš vienkārši skaļā balsī lūdza Dievu un turpināja braukt. Mēs reizēm mazliet paslīdējām, bet nekad nenoslīdējām no ceļa. Tas mani iespaidoja.

Viņš nopirka mums ēdamo un samaksāja par moteļa istabu. Vēlāk viņš paņēma vēl vienu stopētāju. Šis jaunais cilvēks izrādījās kristietis. Es jutos mazliet atdalīts, klausoties viņu sarunā. Kad viņš izlaida šo jauno cilvēku ārā, viņš tam iedeva 300 dolārus.

Kad mēs tuvojāmies Kalifornijai, viņš man jautāja: „Uz kurienu tieši Kalifornijā tu dodies?” Un kaut gan es ne visai labi vērtēju viņa sludināšanu, man tomēr bija siltas jūtas pret šo cilvēku, kurš pret mani bija tik labs, un es viņu pārsteidzu ar savu atbildi. „Es dodos uz kalniem Palm Springs tuvumā. Es esmu nolēmis dzīvot alā San Džakinto kalnos.”

Es varēju just, kā paceļas izbrīnā viņa uzacis, kad viņš man jautāja. „Ar ko kopā tu dzīvosi?”

„Es nedzīvošu kopā ar kādu citu. Es dzīvošu viens pats.”

„Par ko tu runā? Tev nevar būt vairāk kā septiņpadsmit gadu.” Viņš izklausījās vairāk izbrīnīts nekā tiesājošs.

„Man ir sešpadsmit,” es viņam pateicu. „Lai nu kā, es jau gadiem esmu patstāvīgs. Ar mani viss būs kārtībā.”

Viņš aizveda mani tieši līdž kanjona sākumam un sniedza man 40 dolārus. Kad viņš jau brauca prom, pēkšņi es attapos. Hei! Dievs taču man iedeva visas četras lietas, ko es Viņam tajā dienā Oklahomā lūdzu: braucienu uz Kaliforniju, ēdienu un naudu – nu labi, gandrīz visas četras. Es nebiju īsti pārliecināts, vai šis vīrietis bija normāls!

9. nodaļa: Arābi nāk

Pirms došanās augšup uz alu, es iegāju veikalā un iepirkos par 40 dolāriem, kurus mans laipnais draugs bija iedevis. Bet es neko daudz nezināju par to, kā plānot savu ēdienkarti dzīvei alā. Es nopirku vairākas konservu bundžas ar dažādiem ēdieniem un nedaudz gaļas, kas viss manu mugursomu padarīja krietni smagāku. Rūpīgi sablīvējis pirkumus mugursomā, es to pacēlu uz pleciem. Es atradu taku un, atstājis pilsētu aiz muguras, devos kalnos.

Atcerējies stāvo kāpienu no iepriekšējā gada, es gāju lēnām. Kaut gan bija tikai agrs janvāris tuksneša saule sāka cepināt un drīz es jau apstājos. Noņemu mugursomu, novilkšu žaketi un iestūķēju to mugursomā. Pēc īsas atpūtas atkal pacēlu savu nastu uz pleciem un devos tālāk. Es biju nodomājis aiziet prom no cilvēkiem cik tālu vien iespējams. Mērķēju uz trešo ieleju.

Atcerējos, kā biju centies tikt līdz Džimam un Sanijai. Tā bija bērnu rotaļa, salīdzinot ar šo. Pat bez žaketes svīdu it kā būtu saunā. Visas malas sāpēja, un es elsoju. Mugursomas siksna nospieda asins cirkulāciju, un man sāka sāpēt galva. Es jutos kā sīka skudriņa, kas stiepj balķi uz saviem pleciem. Dažreiz es izdarīju nepareizu pagrieziena un, diezgan tālu aizgājis, atklāju savu kļūdu. Es tikai vienreiz biju šo ceļu gājis un tas bija gadu atpakaļ.

Pagāja stunda, tad otra un tā tālāk. Es sāku pārdomāt, vai cilvēki ir kādreiz nomiruši no pārguruma. Beidzot es sasniedzu kāda kalna muguru. Skatoties lejup varēju redzēt Palm Springu kādu kilometru lejā zem manis vienā pusē un trešo ieleju pus kilometru lejā otrā pusē. Kad es skatījos uz trešo ieleju kāds milzīgs pelēks akmens piesaistīja manu uzmanību. Novietots starp kokiem, tas stāvēja viens pats, tikai vēl kāds mazāks akmens bija tā sānos aiz tā. Aiz šiem akmeņiem kalns pacēlās tik stāvs kā siena. Un no turienes, kur es stāvēju, likās, ka aiz masīvās klints plūda kāda ūdens straume. Es nolēmu to visu pārbaudīt. Ar atjaunotu enerģiju es uzsāku garu, sarežģītu ceļojumu lejup uz ieleju.

Kad nokāpu ielejā, es varēju redzēt milzīgā akmens virsotni pa kreisi un gāju tā virzienā apmērām 10 minūtes. Es pārrāpos milzīgam balķim starp klintīm, un tur tas stāvēja - kādus dažus simtus metrus manā priekšā. Tā skats man aizrāva elpu. Akmens pamatnē pavērsās ala kā izgrebta bļoda. Ieeja kā zema arka apmērām desmit metru platumā pārliecās pār alas priekšu un saule izgaismoja interjeru. Lejup no kanjona gar alas labo pusi tecēja strauts, steidzīgi burbuļodams gar lielu gludu akmeni un ietecēdams smaragdzaļā baseinā - apmērām 10 metrus platā un 3 metrus dziļā. Pa kreisi stiepās zāļains laukums, kas tālāk gar malu kļuva arvien biezāks. Es lēnām tuvojos alai, sajūsmināts par šīs vietas skaistumu.

Nolicis mugursomu zemē, es piesardzīgi iegāju alā. Nekādas pazīmes neliecināja, ka tur patlaban kāds būtu apmeties, bet no apkvēpušajiem griestiem varēja spriest, ka kāds tur ir bijis pirms manis. Akmens pie vienas sienas veidoja zemu plauktu un uz plaukta atradās melna grāmata, klāta ar biezu putekļu kārtu. Es to pacēlu un nopūtu putekļus. Svētā Bībele – bija rakstīts. Es to noliku, pat neatvēris. "Kāds šeit ir meklējis Dievu," es sacīju sev. „Droši vien viņi To nav atraduši šajā Bībelē, citādi viņi nebūtu pametuši šeit šo grāmatu.”

Tālāk pa kreisi aiz akmens es atradu vēl vienu ieeju, mazliet zemāku. Es nometos uz ceļiem un izrāpos cauri. Mirkli vēlāk jau stāvēju telpā ar zemiem griestiem. No ieejas iespīdēja tikai mazliet gaismas, bet kaut kā tur bija ļoti omulīga sajūta - kā lāča migā. „Kāda laba guļamistaba!” es nodomāju.

Es gribēju pēc iespējas ātrāk iekārtoties šajā mazajā paradīzē. Es ienesu mugursomu pirmajā istabā, izņēmu konservu bundžas un novietoju uz akmens malas, tālāk no ēdiena novietoju savu glīti salocīto divielīti un ziepju gabaliņu. Tad paņēmu guļammaisu un drēbes un ielīdu guļamistabā. Salocītās drēbes novietoju sienas malā un telpas vidū atrullēju guļammaisu. Iekārtojot guļamistabu un virtuvi, es pakarināju šūpuļtīklu starp diviem kokiem pie baseina.

Ēnas jau pārklāja ieleju. Doma par to, ka nakti man būs jāpaliek vienam šajā tālajā, vientuļajā vietā, mani darīja mazliet nervozu. Kā būs, ja pumas un kojoti nāks naktī padzerties pie baseina? Man labāk jāsakur uguns. Dzīvnieki baidās no uguns. Sameklēju gludus akmeņus, izveidoju mazu aplīti alas centrā un tad gāju meklēt malku. Es atnesu vairākus klēpjus un nokrāmēju kaudzīti pie ugunsкура. Tad es izslējos un atzinīgi novērtēju savu jauno mājvietu. „Esmu gatavs!” Viss tiešām izskatījās tik glīti un labi sakārtots, kā pirms manas istabas kontroles militārajā akadēmijā.

Nākošajās nedēļās es biju aizņemtais nekā to varēju iedomāties. Ēdiena gatavošana un savas mītnes uzkopšana aizņēma diezgan daudz rīta stundas. Kāds vecs vīrs Palm Springā parādīja man, kā no liela katla ar vāku pagatavot plīti. Katru rītu es pagatavoju banānu maizi brokastīm. Bija trauki, ko mazgāt, un ēdiens, ko slēpt no mazajiem

dzīvniekiem. Es pagatavoju katlu beržamo no cietas zāles saišķa. Tas bija tikpat noderīgs kā veikalā pirktais. Es arī padziļināju baseinu pie savas alas aizdambējot tur, kur iztecēja ūdens. Katru dienu bija kaut kas, ko strādāt.

Es uztaisīju krēslu no balķiem un akmeņiem ar atzveltni un rokturiem un tad to pārklāju ar segu. Dažkārt es tur sēdēju stundām ilgi.

Vasarā es nevalkāju drēbes un staigāju kā dabas bērns. No sākuma, kad manas basās kājas vēl bija maigas un jūtīgas, asie akmeņi uz alas grīdas tās ievainoja. Tādēļ es tos izraku, tad atnesu smiltis no baseina un izklāju grīdu kā ar mīkstu tepīki.

Vēl viena lieta, ko es pagatavoju bija dzīvnieku slazds. Es noķēru vāveri, ko izcepu un apēdu un no ādas uztaisīju somu. Es arī noķēru lielu klabarčūsku, ko mēģināju ēst. Bet tur bija gandrīz tikai kauli, un tā es paēdu tikai mazliet, bet no ādas pagatavoju maksti nazim.

Man bija daži paņēmieni kā tikt pie naudas, lai apmierinātu savas vajadzības. Viens no tādiem projektiem bija pīpes gatavošana. Tās es pārdevu vienā no "vadošajiem veikaliem" Palm Springā. Šie veikali nodarbojās ar zālīšu pīpju un citu narkotikas piederumu tirgošanu.

Sākumā man bija divreiz nedēļā jāceļo uz pilsētu, lai iepirktos, bet kad es labāk izstrādāju savu dzīves veidu, mani ieradumi mainījās un man pietika ar reizi nedēļā. Es iemācījos pirkt sauso barību, piemēram, rīsus, spageti, pupas un miltus.

Rīsu un spageti gatavošana nebija nekāda problēma. Vienmēr pēc 15 līdz 20 minūšu vārīšanas tie bija mīksti. Bet kā man gāja ar kaltētajām pupām! Pirmajā reizē pamēģināju vārīt 15 minūtes, bet tās bija cietas kā akmens. Es tā vai tā ēdu, bet tās mani padarīja slimu. Nākošajā reizē es dubultoju vārīšanas laiku uz 30 minūtēm, bet tas gandrīz neko nemainīja. Kad arī pēc stundas vārīšanas tās vēl arvien bija cietas, es domāju, ka kaut kas nav kārtībā ar tām pupām. Kad es to pastāstīju draugam, viņš smējās un sacīja: „šajā augstienē tev pupas jāvēra visu dienu.”

Tikt uz augšu, atklāt kaut ko jaunu un arvien meklēt jaunus veidus bija gandrīz visas manas eksistences galvenā jēga. Un tad es sāku meklēt Dievu. Kādā dienā es lasīju grāmatu par Amerikas indiāņiem, kā viņi mēģinājuši meklēt Dievu caur augiem, kas izraisa halucinācijas, un es nevarēju vien sagaidīt, kad man kādus izdosies nomēģināt. Viens augs, kas grāmatā bija pieminēts, auga turpat netālu no manas alas. Es salasīju kādas lapas un izkaltēju tās, tad sarullēju kā cigareti. Bet no tās nebija nekāda labuma. Nosmēķējot šo cigareti par visām savām pūlēm es dabūju tikai sausu muti. Vēl no šīm lapām es pagatavoju tēju, bet tad dabūju tikai caureju un viss.

Kādā dienā, kad biju aizgājis uz pilsētu iepirkties, es sastapos ar hipijdraugu Bredu. Pēc īsas sarunas es izvilku no kabatas vienu auga lapu un rādīju to viņam. „Vai tu zini, kas tas ir?” es jautāju.

Viņš to paņēma, saberza starp pirkstiem un paostīja. „Protams, indiāņi to lietoja savā reliģijā. Tā ir ļoti spēcīga zāle.”

„Nē, tā nav,” es iebildu. „Es to pamēģināju. Es gan smēķēju lapas, gan pagatavoju tēju, bet nekas nenotika. Tā vienkārši nedarbojās.”

Breds smējās. „Tu vienkārši, čalīt, nezini, kā to sagatavot. Es reiz piekāpšu pie tevis un parādīšu.” Viņš kādreiz bija pavadījis tajā alā nedēļas nogales, un tā viņš zināja, kur es dzīvoju.

Dažas dienas vēlāk Breds, viņa brālis Stīvens un vēl kāds cits dezertieris vārdā Marks ieradās manā alā. „Vai esi gatavs ceļojumam?” viņš jautāja stādot priekšā savus biedrus.

„Jebkurā laikā,” attraucu. Viņš bija paņēmis krietni daudz šo augu līdzī un parādīja man, kā pagatavot stipru tēju no auga saknēm. Viņš ielēja mums katram pa tasītei, bet Stīvens atteicās.

„Es labāk tikai paskatīšos,” viņš sacīja.

Mēs visi apsēdāmies uz alas grīdas un sākām dzert.

„Jek! Es nekad neesmu dzēris kaut ko tik rūgtu!” es izsaucos.

„Tas labi!” Breds smējās. „Tas mums dos īstu ceļojumu.”

Mēs kādu brīdi gaidījām, bet nekas nenotika. „Nu redzi! Es teicu, ka tas nedarbojās.”

„Tas darbosies. Tikai dod tam mazliet laiku.” Breds mani mierināja.

„Ejam sauļoties pie baseina,” es ierosināju. Viņiem visiem mana ideja patika, un drīz mēs bijām izstiepušies saulītē. Bet dažas minūtes vēlāk es sāku justies dīvaini. „Es iešu gulēt,” sacīju. Ievēroju, ka mani pirksti neklausīja, nevarēju sasiet kurpju šņori. Es padevos un ieklumburēju alā, nometu visu un izstiepos uz grīdas.

Kad pamodos, ārā bija tumšs. Iededzināju sveci. Pirmais, ko ieraudzīju, bija kokakolas mašīna manā alā. „O, labi,” es domāju. „Mana mute tik izkaltusi, man tiešām vajag padzerties.” Bet mani pārtrauca kāda balss.

„Kur tu ej, Dag? Nāc šurp, nāc šurp.” Es pagriezos un ieraudzīju savu vecomāti stāvam pie pelēka furgona. „Kāp iekšā furgonā, kāp iekšā!” viņa pavēlēja drebošā balsī. Es centos atvērt furgonu, bet tas pārvērtās par klinti. Pēc brīža es atrados ārā uz kalna nogāzes pundurcilvēciņu ielenkumā, kas nāca man virsū ar lokiem un bultām. Es rāpos augšā kalnā, cik ātri vien varēju.

„Palīgā, palīgā!” es kliecēju, cenzdami aizsniegt savus draugus alā. „Palīdziet man! Viņi taisās mani nogalināt!” Kad es beidzot tiku līdz alai, es atradu, ka mani draugi jau bija miruši un peldēja baseinā. (Īstenībā, viņi jau bija jūdzēm tālu Palm Springā.)

Saule jau bija norietējusi, un mēness uzlēcis, un es redzēju kādas figūras, kas rāpoja visapkārt, gatavas lēkt uz mani. Es kliecēju un spēru tām, un skrēju lejā pa kalnu. (Tās rāpojošās figūras izrādījās kaktusi. Jūs varat uzminēt, kā es to atklāju!) Bet tā vietā, lai turētos pie savas takas, es gāju šķērsām pāri pa tuvāko ceļu uz Palm Springu. Kā es toreiz kalnos nenosītos, es to nevaru izskaidrot, kā vienīgi, ka Dievs mani ir turējis ar savu roku, pat toreiz. Nogāze bija tik ļoti stāva un manās vēnās bija tik daudz adrenalīna, ka es gāju uz priekšu milža lēcieniem. Katrs solis 9 metru garumā, kaut gan es neesmu īsti pārliecināts līdz šai dienai, vai tā tas patiešām bija.

Es palūkojos pār plecu un redzēju, kā tanki nāca rūkdami lejup no kalna manā virzienā. Aiz tankiem nāca arābu bars ar šautenēm. Un tas viss šķita tik reāls. Es nekad dzīvē nebiju piedzīvojis tik daudz baiļu.

Tas bija pēc pulksten diviem no rīta, kad es beidzot tuvojos Palm Springai. Tālumā es redzēju bāra gaismas un skrēju uz to. Tas bija slēgts, bet es dzirdēju balsis iekšpusē. „Ielaidiet mani, ielaidiet mani!” es kliecēju ar dūrēm daudzidams durvis. „Viņi man dzenas pakaļ, viņi mani nogalinās!”

Durvis atvērās un divi platacaini, melni vīri mani ierāva iekšā un aizslēdza durvis. „Es neviena neredzu,” viens no viņiem sacīja. „Kas tevi taisās nogalināt?”

„Kur ir telefons? Man jāizsauc policija!” es elsu, neievērodams vīrieša jautājumu. Viņi abi norādīja uz maksas telefonu bāra galā. Es uzgriezu policijas numuru, un man tūlīt atbildēja.

„Mans vārds ir Dags Bačelors!” es kliecēju telefonā. „Es esmu no alas kalnos, un man uzbrūk arābi. Viņi jau ir nogalinājuši manus draugus!”

Balss otrā galā jautāja: „Kur jūs esat?”

„Es esmu bārā. Pagaidiet, es noskaidrošu.” Es pagriezos pret vīriešiem, kas stāvēja man aiz muguras. „Kur mēs esam?” Viņi ātri unisonā nosauca adresi, un es to atkārtēju telefonā.

„Mēs tūlīt būsīm klāt,” viņš sacīja.

Pēc pāris minūtēm policijas mašīna nobremzēja pie bāra un divi policisti ieskrēja iekšā. Es sastapu viņus ar platām acīm. Viens panāca man tuvāk, saoda manu elpu un iespīdināja gaismu acīs. „Ne marihuāna, ne alkohols,” viņš ziņoja otram. „Nāciet līdz uz policijas iecirkni,” viņš sacīja un atvēra man durvis. Viens iesēdās aizmugures sēdekļī un otrs pie stūres.

Policijas iecirknī viņi mani ieveda pa sāndurvīm. Vēlreiz viņi pārbaudīja, vai neesmu lietojis narkotikas, bet nekas par to neliecināja. Izņemot to, ka biju drausmīgi pārbiedēts, es citādi izskatījos normāls. Viņi sarunājās savā starpā pieklusinātā balsī, bet ar savu kalnu dzīvē ietrenēto dzirdi es saklausīju katru vārdu.

„Ko tu domā?” viens jautāja satrauktā balsī. „Vai tas varētu kaut kādā veidā būt saistīts ar naftas embargo?”

„Iespējams,” otrs atbildēja. Seržants atvēra citas durvis un pievienojās trešais oficiers. „Tas ir sevišķi liels noslēpums,” viņš sacīja klusā balsī. „Labāk nāc šurp un pieraksti.” Oficiers ienāca un ielika papīru rakstāmmašīnā, un sāka rakstīt, kamēr mēs sarunājāmies. Es nekad nebiju redzējis nevienu rakstām tik ātri. Viņam pilnīgi netraucēja pat mūsu saruna. Seržants pievērsās man. „Tagad pastāstiet mums, kas tieši notika.”

Es ātri izlēmu izlaist daļu par pundurcilvēciņiem ar lokiem un bultām. Kaut kā tas vairs neiederējās. „Nu, es biju savā alā un izdzirdēju šāvienus. Es izgāju ārā un redzēju cilvēku baru nākam manā virzienā.”

„Vai jūs varējāt redzēt, kādi viņi izskatījās?” seržants jautāja.

„Ne visai labi.”

„Vai jūs neteicāt, ka viņi bija arābi? Kādi viņi izskatījās? Kā jūs varat pateikt, ka viņi bija arābi?” viņš prašāja.

„Mēness spīdēja, un es varēju redzēt viņu galvassegas un apmetņus. Viņi bija arābi, tik tiešām.”

Cits oficiers iejaucās, runādams ātri un klusi, bet es atkal visu varēju dzirdēt. „Arābi ir traki par naftas embargo. Viņi noteikti plāno uzbrukt Palm Springai!” Visi trīs vīri izskatījās satraukti. Prezidentam bija mājas šeit, daudzi bagāti un slaveni cilvēki dzīvoja Palm Springā, tāpēc viņi katru ziņojumu uztvēra ļoti nopietni.

„Jūs sakāt, ka viņi nogalināja jūsu draugus. Vai viņi šāva arī uz jums?” viņš jautāja.

„Ak, jā! Tur bija pilns ar cilvēkiem. Viņi šāva uz mani un es skrēju taisni lejā no kalniem.” Es parādīju savus saplēstos, ar kaktusiem sadurstītos zābakus. „Tad tie milzīgie akmeņi pārvērtās par tankiem un rūkdami nāca lejā pa kalniem Palm Springas virzienā.”

Rakstītājs apstājās, un vīri saskatījās. Beidzot viens no viņiem teica: „Tev kaut kas ir padomā – mēs neesam īsti pārliecināti kas, bet, tā kā tu esi nepilngadīgs, mēs tevi ieslēgsim uz dažām dienām junioru nodaļā.” To teikdams, viņš piegāja pie telefona un pasauca kādu, lai mani savāc.

10. nodaļa: Uz Jaunmeksiku un atpakaļ

Es pavadīju divas dienas Palm Springas cietumā ar vienīgo barību taukos vārītiem pīrādziņiem un kafiju, un tad mani pārcēla uz Riversaidas Jauniešu centru (labs nosaukums jauniešu cietumam). Pagāja divas dienas, kamēr es beidzu „skatīt atklāsmes” un beidzot apjēgt, ka man ir bijis slikts „ceļojums”.

Es nespēju iedomāties, ko viņi ar mani darīs jauniešu zālē. Es domāju par visu to jezgu, ko biju sarīkojis tētim Floridā. Es nevarēju vainot viņu par to, ka viņš mani vairāk negribēja redzēt. Pavisam maz es ko sapratu no tā, ka pat laikā, kamēr es sēdēju cietumā, viņš visādā ziņā strādāja manā labā, cenzdamiem atrast kādu atrisinājumu manai problēmai. Atgriešanās pie mammas bija ārpus jautājuma. Es spēju iedomāties tikai vienu risinājumu – tikt vaļā no šī aresta un atgriezties savā alā.

Kopā ar savu istaba biedru, kuram arī bija vārds Dags, sākām plānot. Mums atradās dažas sērkokociņu kastītes, un viens no mums sāka kausēt plastmasas apmales loga stikliem, kamēr otrs uzmanīja sargus. Mēs ar uzvarošu klusumu raudzījāmies viens uz otru, kad pēdējā apmale padevās un stiklu varēja viegli izņemt. Es paskatījos ārā, tur neviens nebija, bet mēs izdzirdām balsis, kas tuvojās mūsu telpai. Es steidzīgi ieliku stiklu atpakaļ savā vietā. Mēs uzlūkojām savu darbu ar apmierinājumu. Nekādas aizdomīgas zīmes par savu darbu mēs nebijām atstājuši, un nevienam pat prātā nevarēja ienākt, ka stikls bijis izņemts. Mēs nolēmām pagaidīt īsto brīdi.

Pirms mums radās izdevība īstenot atlikušo plāna daļu, oficiers nāca un atslēdza durvis. „Douglas Bačelor!”

„Jā!” es atsaucos.

„Nāc man līdzi,” viņš pavēlēja. „Mēs tevi atbrīvojam pateicoties tava onkuļa Harija Bačelora no Jaunmeksikas aizbildniecībai.”

Es tik tikko spēju noticēt savām ausīm. Onkulis Harijs vadīja indiāņu tirdzniecības posteni Navajo rezervātā. Viņš un tante Nita bija divi paši jaukākie cilvēki, kādus es jebkad biju pazinis. Viņi mīlēja navojiešus un neekspluatēja viņus kā daži citi indiāņu tirgoņi. Viņa godīgums un patiesums bija augsti novērtēts starp indiāņiem, viņš arī viņiem palīdzēja visos iespējamajos veidos. Viņš nesauca sevi par kristieti, bet viņš dzīvoja kā tāds.

„Tavs onkulis tevi savāks lidostā,” oficiēris sacīja.

Es sajutu atvieglojumu. „Onkulis Harijs nenožēlos,” es apņēmos. „Es būšu vislabākais palīgs, kāds viņam jebkad bijis.”

Sākumā es patiešām palīdzēju. Onkulis Harijs un tante Nita izturējās pret mani kā pret pašu dēlu. Mans brālēns Donijs bija manā vecumā, un mēs satikām labi. Es jutu visas ģimenes mīlestību un patiesas rūpes par manu labklājību. Pirmo reizi pēc militārās skolas es jutos labi.

Manam tēvocim bija divi veikali, un es strādāju vienā no tiem Kimbito Jaunmeksikā. Es krāmēju plauktus, slaucīju grīdu un uzturēju vietu kārtībā. „Nem visu, kas tev vajadzīgs, Dag,” onkulis mēdza sacīt. Viņš tiešām neiebilda, ka es ņēmu cigaretes. Viņš pats smēķēja un viņam nebija nekas pretī, ka es to daru. Es pats sev sagatavoju sviestmaizi, kad vien vēlējos un munīciju, kad kopā ar Doniju gājām praktizēties šaušanā.

Man patika navojieši, īpaši meitenes. Daži no jaunajiem cilvēkiem izrādīja interesi par mācībām un došanos prom no rezervāta, bet tie bija tikai daži izņēmumi. Kādu dienu jauns, izskatīgs, astoņpadsmitgadīgs puisis ienāca veikalā. Es varēju pateikt pēc viņa spožajām acīm un inteligentās sarunas, ka viņš nebija parasts jauniešs. „Es nekad jūs agrāk neesmu redzējis,” es sacīju, gaidot viņa atbildi. „No kurienes jūs esat? Kā jūs sauc?”

„Mans vārds ir Kens Platero. Es dzīvoju šeit rezervātā, bet es apmeklēju koledžu Vašingtonā.” Viņš diezgan kautrīgi pasmaidīja. „Es esmu mājās pavasara brīvdienās,” viņš paskaidroja.

Tas mani iespaidoja. „Zēn, tev jābūt gudram!” es teicu. „Vai tavs vecais ir bagāts?”

„Neēē, man ir stipendija,” viņš atteica un paņēma savu somu.

„Tu varētu piekāpt pie manis, kad veikals būs slēgts, un mēs varētu kopā pabraukāt ar motocikliem,” es uzaicināju. Viņam patika mana brīvā izturēšanās, un es apbrīnoju viņa inteligentumu un labo izskatu.

Es neapzinājos, cik liela problēma starp indiāņiem bija alkohols. Viņi kļuva par alkoholiķiem ātrāk kā citi cilvēki. Mans tēvocis stāstīja, ka viņš nezinot nevienu indiāni, kurš varētu nedaudz iedzert, aiztaisīt pudeli un nolikt to nost. „Viņi dzer, kamēr viņiem ir nauda un kamēr ir, ko dzert,” viņš stāstīja.

Dažas dienas pēc tam, kad biju saticis Kenu, mēs devāmies pabraukāt. Ignorējot mana tēvoča padomu, es izteicu mulķīgu piedāvājumu, ko kopš tā laika vienmēr nožēloju. „Aiziesim uz bāru un paņemsim dzeramo,” es sacīju. Es gribēju iedzert un es nedomāju par sekām.

Kena sejas izteiksme izmainījās. Viņš nolaida acis kā nokaunējies, bet viņš sacīja: „Nu nē, Dag. Dzeršana ir slikta. Es negribu tajā piedalīties.”

Par nelaimi es uzstāju: „Nu beidz, Ken. Ar vienu iedzeršanu nekas nenotiks. Bez tam, es neesmu pietiekami vecs, lai to varētu nopirkt.” Man vēl nebija pat septiņpadsmit.

„Nē, Dag. Es negribu iesākt ar to. Dzeršana rada problēmas. Visiem, kas dzer, ir problēmas.”

Es varēju redzēt, kā viņš cīnījās. Viņa veselais saprāts sacīja „Nē!”, bet viņa dabiskā tieksme izpatikt teica „Jā!” Beidzot viņš padevās. Es iedevu viņam naudu, mēs uzkāpām uz saviem mopēdiem un devāmies uz bāru. Viņš iegāja tajā un pēc dažām minūtēm atgriezās ar sešām alus paciņām. Es tās aizbāzu aiz jakas, mēs izbraucām ārpus pilsētas un pa abiem izdzērām.

Pēc vienas vai divām dienām mēs to atkārtojām, bet nu vairs pierunāšana no manas puses neaizņēma tik daudz laika. Pirms nedēļa bija beigusies mēs bijām ne tikai vairākas

reizes apmeklējuši bāru, bet es viņam biju iemācījis, kā pašam gatavot alu ar raugu un sīrupu. Nabaga Kens! Viņš vairs nekad neatgriezās koledžā.

Es arvien mazāk laika pavadīju strādājot veikalā, bet vairāk braucot ar mopēdu, dzerot, skrienot pakaļ meitenēm un taisot jaunas problēmas. Jo vairāk es izgāju no kontroles, jo nelaimīgāks es kļuvi.

Beidzot tēvocis Harijs pasauca mani pie sevis aprunāties. „Dag,” viņš nopietni sacīja. „Ja tu gribi būt mūsu ģimenes daļa, tev arī pienācīgi jāuzvedas. Citādi tev jāiet prom.” Es nekad nebiju redzējis savu tēvoci tik bēdīgu, un es jutos briesmīgi. Dažas dienas vēlāk es pārdevu savu rokas pulksteni par 20 dolāriem, nopirku jaunu mugursomu un stopēju atpakaļ uz savu alu Kalifornijā.

Es apstājos Palm Springā un nopirku pārtiku pirms došanās uz alu. Es tik tikko biju izgājis no tirgus, kad dzirdēju kādu mani saucam.

„Čau, Dag!”

Es apgriezies un tur stāvēja Džims, cieši uz mani skatīdamies. Tas bija tas pats Džims, kas man bija parādījis savu alu Takvic kanjonā, kad man bija piecpadsmit.

„Vai tiešām tas esi tu, Bačelor?” viņš neticīgi purināja galvu.

„Jā, tas pats,” es apstiprināju. „Es tikko kā atgriezos no indiāņu rezervāta Jaunmeksikā.”

Acīmredzot Džims bija kaut ko par mani dzirdējis no tiem draugiem, kas mani iepazīstināja ar zālīšu tējas vārīšanu. „Mēs visi domājām, ka tu esi miris,” viņš teica ar smīnu. „Mēs neesam tevi redzējuši pēc tās zālīšu balles tavā alā. Mēs meklējām tevi vairākas dienas un beidzot atmetām cerības atrast. Es priecājos, ka vēl joprojām esi.”

„Pateicos,” es nomurmināju. Viss notikums atkal atplaiksnīja manā atmiņā, un es jutos apmulsis un nokaunējies par to, kāds muļķis esmu bijis. „Kā tad citiem izgāja?” es jautāju ar vilcināšanos.

„Ne pārāk labi,” Džims teica. „Marks staigāja pa kaut kādām karstām oglēm un tā apdedzināja savas pēdas, ka nokļuva slimnīcā, bet nu tagad jau ir ārā.” Izskatījās, ka viņš negrib turpināt.

„Kā Bredam? Kas ar viņu notika?” es uzstāju.

Džims nokāra galvu. Pēc ilgas pauzes, viņš sacīja: „Neviens īsti nezina. Stīvens stāstīja, ka pēc tam, kad citi čaļi izgājuši no alas, viņš izstiepies uz grīdas un aizmidzis. Kad viņš nākošajā rītā pamodies, neviena vairs nav bijis. Breds, iespējams, ir kaut kur kanjona dibenā.”

Nav nekāds brīnums, ka viņi domāja, ka arī es esmu miris. Es drūmi atcerējos savu mežonīgo ceļojumu pa kalniem tajā naktī, un atkal brīnījos, kā es no turienes iznācu dzīvs.

Tajā dienā ejot pa savu kalnu taku uz savu alu es nodarbojos ar nopietnām pārdomām. Neskatoties uz to, kā es centos racionalizēt savas izjūtas, es nevarēju atbrīvoties no pārliecības, ka es ar savu aplamo rīcību daru pāri ne tikai pats sev, bet sāpinu arī citus ap sevi. Vai mana muļķība maksāja Breda dzīvību? Tajā kalna ceļā uz manu alu vainas apziņa sāka mani nospīest smagāk nekā mugursoma manos plecos.

Beidzot sasniedzu trešo ieleju. Atstājis taku, es pagriezos uz savu alu un pēkšņi sastingu izbijies. Es gandrīz uzskrēju virsū kādam jaunam cilvēkam. Momenta pārsteigumā mēs abi stāvējām un skatījāmies viens uz otru.

„Nu kas!” beidzot teicu. „Mani sauc Dags.”

„Es esmu Glens,” viņš atbildēja. Mēs pamājām viens otram.

„Ko tu dari te?” jautāju

„Es dzīvoju te.”

„Kurā vietā?”

„Tur mana ala,” viņš mulsi atbildēja un ar īkšķi rādīja pār plecu kaut kur aizmugurē.

„Vai tu pazīsti Džimu un Saniju?” es jautāju.

„Jāaa.”

Pie sevi es nodomāju: „Vai kaut kas nav kārtībā ar šo čalīti? Vai viņš nezina, kā sarunāties?”

Acīmredzot viņam patika tikai viens jautājums vienā reizē.

„Nu, es esmu atgriezies atpakaļ šeit dzīvot. Mana vieta ir tā lielā ala zem akmens.” Es norādīju uz savu vareno klinti augšup.

Es rūpīgi viņu pētīju runājot. Viņš bija neliela auguma vīrs ar rugainu bārdu un caururbjošām, brūnām acīm. Kaut gan viņš izskatījās apmērām 25 gadu vecs viņa gaišbrūnie mati uz galvas virsas bija pavisam plāni. Dzīvojot dabā, viņa āda bija kļuvusi tumša. Kaut kas pie viņa rakstura mani intriģēja. Viņa nevēlēšanās runāt radīja iespaidu, ka viņam ir kāds noslēpums, un es gribēju zināt, kas tas ir. Vēlāk es uzzināju, ka viņa vecāki ir bijuši medicīnas misionāri Indijā. Cilvēki un skolas Indijā tik ļoti atšķīrās no Amerikas, ka amerikāņiem atgriežoties Amerikā bija vajadzīgs adaptācijas periods. Viņš nevarēja iejusties starp Amerikas bērniem un turējās savrup. Neskatoties uz viņa lielisko intelektu un talantiem, viņš nebija precējies. Tagad šķita, ka viņš gribēja aizbēgt no dzīves.

Izrādījās, ka mēs divi bijām vienīgie šīs ielejas iedzīvotāji mēnešiem ilgi. Viņam patika mans runīgums, un mani savukārt pievilka viņa noslēpumainā klusēšana. Taču šobrīd mēs atsveicinājāmies un apsolvījāmies atkal drīz sastapties.

Kad es atgriezos savā alā, es nebiju pārsteigts, ka mani pārtikas krājumi bija nozuduši. Galu galā es biju projām Jaunmeksikā trīs mēnešus, un mani draugi domāja, ka esmu miris. Kas mani pārsteidza, bija tas, ka Bībele vēl arvien atradās turpat, kur es to biju nolīcis. Balss sacīja: „Nem to, Dag, un lasi,” bet es apslāpēju balsi un nolēmu lasīt vēlāk. Vispirms man atkal bija jāiekārto sava dzīves vieta.

Es dungoju pie sevis, novietojot jaunus pārtikas krājumus. Strauta mūzika čaloja kā laimīgi bērni savā starpā. Saule spīdēja augstu virs galvas, lēns vējiņš čukstēja starp kokiem un kaņepju putniņš jautri dziedāja. Es biju mājās!

Kādā pēcpusdienā, kad es sēdēju alā un rullēju cigareti, es izdzirdu klusu „Mjau”.

Es sēdēju pavisam klusi un pašķiebu galvu, lai klausītos.

„Mjau.”

Tas patiešām izklausījās pēc kaķa. Tur bija lūši un kalnu lauvas apkārtnē, bet šis izklausījās pēc parasta kaķa. Es brīnījos, kā gan kaķēns ir nokļuvis šeit - šajos vientuļajos kalnos. Tad es to ieraudzīju. Tas bija visskaistākais melnbaltais persiešu kaķis, kādu jebkad biju redzējis, un tas, lēkdams pār akmeņiem un strautu tuvojās man.

„No kurienes tu uzradies?” es prasīju.

Es nekad neuzzināju atbildi uz šo jautājumu, bet uz nākošo pusotru gadu „Svešinieks” kļuva par pastāvīgu iemītnieku manā alā. Viņš bija mežonīgs mednieks un lielāko daļu pats sev sagādāja barību, ķerot vāveres, putnus un, protams, peles. Neviens no šiem radījumiem ilgi nemitinājās manā alā pēc „Svešinieka” ierašanās.

Dažreiz naktī, kad viņš bija pabeidzis medības, viņš ielīda manā guļamistabas alā un ar ķepu maigi pabakstīja manu degunu, kamēr es pacēlu segu. Tad viņš aizlīda pie manām kājām, saritinājās un murrāja. Es atzišos, ka tā man bija ļoti relaksējoša sajūta, bet reiz, kad viņš bija zaudējis strīdu ar skunksu, man vajadzēja viņu uz nedēļu padzīt.

Es pavadīju daudzas laimīgas stundas pētot savu kanjonu, kamēr es to zināju kā savu kabatu. No pavasara līdz rudenim pārgājienu entuziasti nedēļas nogalēs bieži apstājās pie manis, prasot ceļu vai vienkārši lai atpūstos un parunātos.

Vienu dienu mēs ar Glenu gājām no kanjona uz pilsētu, kad pēkšņi izdzirdējām kādus vaidus. Paskatījušies uz tuvāko klinšu dzegu, mēs ieraudzījām jaunu vīrieti sēžam uz klints malas, vaidam un drebam. Asinis tecēja no viņa kakla un pār seju. Viņa drēbes bija saplēstas un ķermenis klāts ar skrambām, zilumiem un sakaltušām asinīm. Mēs steidzāmies lejup pie viņa.

„Kas notika?” es izdvesu. Viņš turpināja vaidēt un locīties uz priekšu un atpakaļ, bet neko neatbildēja. Acīmredzot viņš bija šoka stāvoklī un neaptvēra mūsu klātbūtni.

Glens paskatījās augšup. „Izskatās, ka viņš ir no turienes nokritis.” Viņš norādīja uz klints malu 30 metrus virs mums. „Es nesaprotu, kā šis kritiens viņu nenogalināja.”

„Labāk ejam pēc palīdzības,” es teicu.

Es pieliecos pie šī cilvēka auss. „Mēs būsim atpakaļ, zēn. Tikai turies!” Mēs ar Glenu turpinājām ceļu uz Palm Springu, un es esmu pārliecināts, ka mēs tajā dienā uzstādījām rekordu.

Mēs piezvanījām glābšanas dienestam. „Steidzami,” es elsu. „Tur ir smagi ievainots cilvēks Takvic kanjonā. Viņš ir nokritis no kalnu takas. Viņš ir ļoti savainots!”

Pēc dažiem steidzīgiem jautājumiem un atbildēm viņi pasacīja man, ka tūlīt izsūtīs divu vīru komandu ar helikopteru. Mēs steidzāmies atpakaļ uz kalnu taku, lai būtu pie ievainotā vīra un ar karogu un signāliem norādītu helikopteram ceļu.

Pilots atrada vietu, kur novietoties, un divi vīri centās nolaisties ar vajadzīgo aprīkojumu, kamēr motors turpināja darboties.

Mēs ar Glenu stāvējām un skatījāmies. Glābēji ātri novietoja ievainoto uz nestuvēm.

Nebija nevienas līdzenas vietas, kur helikopteram piezemēties, bet prasmīgais pilots manevrēja uz vienas klints maliņas. Un mēs visi četri uzstiepām nestuves ar ievainoto augšā. Nabaga cietējs vaidēja katreiz, kad mūsu kājas paslīdēja. Kad mēs tuvojamies bīstamajai klintim malai, es sāku interesēties arī pats par savu drošību. Rotējošais propellers kūla gaisu ap mums un putekļi, un kaktusu bumbas griezās visapkārt. Bija viegli redzams, ka, ja gadījumā nelielā klints mala, uz kuras balstījās helikopters, nolūztu, tā kristu uz mums un pārvērstu mūs par hamburgeriem. Bet drīz jau mēs ievainoto bijām novietojuši drošībā, milzīgais putns pacēlās un rūkdams devās uz slimnīcu.

Vēlāk es sastapu helikoptera pilotu pilsētā un uzzināju, ka jaunais cilvēks pirms sava kritiena bija piedzēries. „Viņam palaimējās, ka jūs nācāt garām,” sacīja pilots.

Šī izpalīdzība glābšanas operācijā man deva labu pašsajūtu. Tas ievadīja manu draudzību ar Riversaidas glābšanas komandu. Pazudušie un ievainotie gājēji bija diezgan parasta parādība tajos klinšainajos kalnos. Daudzreiz helikoptera komanda lidoja zemu virs manas alas un jautāja, vai neesmu redzējis kādu ceļotāju. Es atbildēju ar žestiem vai mājot ar sarkanu dvieli. Kaut gan es biju likuma pārkāpējs, jo tā vieta bija indiāņu rezervāts, tomēr neviens mani netraucēja, pateicoties manai sadarbībai ar glābšanas komandu.

Lielākā daļa to, kas nokrita kalnos, bija vai nu dzēruši alkoholu vai lietojuši narkotikas. Ne visi gadījumi beidzās laimīgi. Uzmanīgi ejot pa šauru klintim taku, vērojot katru savu soli, gājēji reizēm aizmirsas par smago mugursomu, kurai arī vajadzēja savu vietu. Šad un tad mugursoma atsitās pret pārkārušos klinti un cilvēks zaudēja līdzsvaru un nokrita lejā kanjonā.

Daži gājēji centās padzerties no avota lejā, kas beidzās ar liktenīgu kritienu. Arī trīs baseinu sērija trešajā ielejā viņus kārdināja. Lai aizsniegtu pirmo baseinu, viņiem vajadzēja slīdēt lejup pa ļoti stāvu gandrīz vertikālu sienu. Tālāk lejā nāca otrais baseins zem stāvas klints. Kad viņi redzēja trešo baseinu, viņi turpināja ceļojumu lejup. Bet ko viņi nevarēja redzēt, bija 30 metru augsts ūdenskritums zem trešā baseina. Kad viņi bija sasnieguši šo punktu, viņi bija lamatās. Bez speciāla aprīkojuma tur vairs nebija izejas. Cenšanās kāpt atpakaļ līdzinātos bites mēģinājumam izrāpties no stikla glāzes. Daži nomira no neizturamas pārpušes, citi no čūskas kodiena, citi no bada, viens vecāks vīrs nomira ar sirdstrieku, kad iekrita aukstajā baseina ūdenī.

Kad es gāju iepirkties pilsētā, mani pārsteidza cilvēki, kas rakājās pa atkritumu tvertnēm tirgus malā. „Ko jūs darāt?” es jautāju, kad pirmo reizi viņus redzēju.

„Ā, mēs esam dārgumu meklētāji. Veikali izmet ārā daudzas noderīgas lietas, īpaši banānus.”

„Fui!” es pie sevis nodomāju. „Es nekad neņemtu barību no tādas pretīgas vietas. Tiem cilvēkiem nav nekādas pašcieņas.”

Katru reizi, kad es gāju uz pilsētu, es redzēju šos atkritumu meklētājus. Beidzot mana ziņkārība pievilka mani tuvāk atkritumu tvertnēm. Drīz es arī ievēroju dažas noderīgas lietas. Pirms es to paspēju aptvert, es jau rakājos atkritumos. Pie maniem labākajiem atradumiem piederēja banāni, kas veikaliem pārdošanai bija pārāk nogatavojušies, bet lieliski noderēja manai banānu maizei. Pie maiznīcas mēs atradām daudz maīžu un picu. Tā vietā, lai tās pārdotu kā dienu vecas, viņi tās izmeta, un tā mēs vienmēr atradām labu pārtikas

papildinājumu. Vēlāk, kad es kļuvi par kristieti, es domāju, ka grēks ir kā rakāšanās atkritumos. Sākumā tas liekas prefīgs un nepatīkams, bet, kad tu tam pietuvojies un pierodi, tas jau kļūst pievilcīgāks, kamēr beidzot tu esi tajā iekšā.

Es drīz sadraudzējos ar ielas ļaudīm Palm Springā. Nevienam no viņiem nebija normālu vārdu kā Bobs un Džims. Viņiem visiem bija iesaukas, piemēram, Trakais Dans, Dzelzceļš, Pakas Žurka. Vienā dienā Riko ķircināja mani kopā ar saviem draugiem. „Tu esi alu cilvēks,” viņš teica. „Mēs nevaram tevi saukt vienkārši par Dagu. Mēs tevi sauksim par Duhugu. Jap.”

„Es gan labāk gribu būt Dags vai varbūt „alu cilvēks”, bet tikai ne Duhugs,” es iebildu.

Tā viņi mani iesauca par Alu Cilvēku, un šis vārds man ir vēl arvien saglabājies starp maniem draugiem.

Ielas cilvēkiem piemīt kaut kas komisks. Mazais Rihis, jauns, ļoti īsa auguma cilvēks, naktī labprāt gulēja Labās Gribas organizācijas lietoto drēbju kastē. Viņam patika tur gulēt, jo drēbes veidoja mīkstu, jauku guļamvietu. Bet reiz kādā agrā rītā kāds bija nolēmis noziedot savus vecos podus un pannas. Jūs varat iedomāties Rihija pārsteigumu, kad podi un pannas sāka krist uz viņa galvas. Un varat arī iedomāties, kad labdaris izdzirda kļiedzienu no kastes: „Nu beidziet taču!”

Es varēju atskaņot plates, kad atgriezos alā, bet tās man drīz apnika un es sāku ilgoties pēc kaut kā dzīvāka. Kad mans brālis man atrakstīja un jautāja, ko es vēlos dzimšanas dienā, es lūdzu man uzdāvināt flautu.

Dažas nedēļas vēlāk pienāca sūtījums. Es ar nepacietību to atvēru, un tur gulēja skaista, jauna, sudrabaina Jamaha flauta glītā zila velveta kastē. Mācīšanās spēlēt izrādījās grūtāka, kā es to biju iedomājies, bet man bija pietiekami daudz laika un es varēju spēlēt pietiekami labi, lai cilvēki domātu, ka es kaut ko protu. Kad es gāju uz veikalu iepirkties, es ņēmu līdzīgu flautu. Es atradu labu vietu iepretī grāmatveikalam, kur arī citi hipiji mēdza uzturēties, apsēdos sakrustotām kājām un sāku spēlēt. Dažreiz garām gājēji apstājās un klausījās, un dažreiz arī atmeta kādu monētu. Kad domāju, ka esmu savācis pietiekami, devos uz tirgu, lai nopirktu to, kas atkritumu tvertnēs nebija atrodams.

11. nodaļa: Atklājot patiesību

Dzīvošana alā sāka palikt vienmuļa, jo nekas jauns nenotika. Dabas varenības ielenkumā manas domas sāka pievērsties Dievam. Es ilgojos pēc patiesa iekšējā miera un tāpēc es jau no paša iesākuma biju nonācis šajā vietā. Tagad es pavadīju daudz laika pie filozofijas un austrumu reliģiju grāmatām. Austrumu reliģijas mani mācīja medītēt, skatīties dziļāk iekšienē, jo tur es atradīšu Dievu. Bet jo vairāk es ieskatījos iekšienē, jo neapmierinātāks es kļuvi, jo es zināju, ka manā iekšējā pasaulē ir tikai liels sajukums.

Mans prāts bija aizspriedumains pret kristīgo reliģiju manu jūdu radnieku dēļ, kuri, protams, neatzina Jēzu par Mesiju. Man tika mācīts, ka kristietība ir izraisījusi visus karus Eiropas vēsturē – krustnešu gājienus un masu slepkavošanu tumšajos viduslaikos, kā arī karus Īrijā starp katoļiem un protestantiem.

Viena lieta, ko es par Jēzu Kristu biju dzirdējis tomēr mani intriģēja. Man bija kļūdaini stāstīts, ka Viņš esot mācījis reinkarnāciju. Es nolēmu to izpētīt. Es pat mēģināju atrast pamatojumu pret tiem, kas saucās Jēzus sekotāji un mēdza ar mani strīdēties.

Kādu dienu es noņēmu Bībeli no akmens plaukta un noslaucīju putekļus. Tur bija rakstīts „Svētā Bībele, karaļa Džeimsa versija”.

Es brīnījos, kas gan varētu būt karaļa Džeimsa „jaunava”, jo, kaut gan biju pabeidzis devīto klasi, es tomēr nebiju veikls lasītājs, un es izlasīju vārdu nepareizi. (angļu vārdi „version” – versija, un „virgin” – jaunava, - tulk. piezīme). Atvēris Bībeles vāku, es atradu ar roku izdarītu ierakstu: „No jauna dzimis 12. jūlijā 1972. gadā. Šī ir mana lūgšana, lai tas, kas

atrod šo Bībeli, to lasa un iegūst mieru un prieku, kādu es esmu atradis.” Zem tā bija mana labvēļa paraksts.

„Nu labi,” es nodomāju. „Es meklēju mieru, jā! Bet es šaubos, ka es to atradīšu šeit.” Neskatoties uz to, es apsēdos savā krēslā un sāku lasīt. Ikkatrā reizē, kad es nonācu pie vārda „brāļi” (angļu – brethen), es domāju, ka tur teikts „elpošana” (angļu – breathing). „Tam jābūt kādam garīgam terminam,” es domāju. Jūs varētu būt pārsteigti, cik daudz „elpošanas” viņi izdarīja Apustuļu darbu grāmatā.

Kaut gan man radīja grūtības karaļa Džeimsa tulkojuma novecojusī valoda, stāstījums saistīja manu uzmanību. Šķiet, ka dievišķā klātbūtne stāvēja man blakus un teica man, ka tā ir patiesība. Man patika stāsts par Ādamu un Ievu, un es vēlējos kaut varētu tam noticēt, jo tas palīdzētu man pašam labāk justies par sevi. Ja Dievs ir radījis pirmo vīrieti un sievieti, tad tas mani padarītu par Dieva dēla pēcnācēju, nevis kādas amēbas vai pērtiķa pēcnācēju. Kad es lasīju tālāk. Es pārdzīvoju šos agros notikumus. Mani skumdināja tas, ka Ādams un Ieva nepaklausīja Dievam un viņiem bija jāatstāj Ēdenes dārzs.

Stāsts par plūdiem saistīja manu iztēli. Ja ūdens pārklāja visu zemi, tad nav jābrīnās, ka es atradu jūras iemītnieku fosilijas 2km augstumā, kad dzīvoju Jaunmeksikā. Tas arī izskaidroja, kāpēc mana kanjona sienas bija tik nogludinātas simtiem pēdu augstumā. Katastrofālie plūdi, kas atkāpjoties nesa sev līdzī tonnām nogulumu bija saprotamāks izskaidrojums nekā tas viss, ko man skolā mācīja.

Kad mans krēsls man kļuva pārāk ciets, es piecēlos, aizgāju uz savu guļamtiķlu un turpināju lasīšanu. Kad izsalkums sāka man kutināt vēderu, es negribīgi nolīku Bībeli un sagatavoju sev maltīti. Tad es apsēdos pie sava „galda” (otrādi apgāzta spaiņa), nolīku Bībeli uz ceļiem, un turpināju lasīt ēdot.

Jēkabs man atgādināja kaut ko man līdzīgu. Viņa viltīgais triks radīja viņam problēmas mājās un lika viņam bēgt, lai glābtu dzīvību. Es pārdomāju par visām tām reizēm, kad es biju aizbēdzis no mājām. Tā daļa, kad viņš beidzot atgriezās pie sava tēva gandrīz saraudināja mani.

Es lasīju un pārlasīju Desmit baušļus. Tie šķita tik perfekts likumu komplekts. Es ievēroju, ka ceturtais baušlis sacīja svētīt septīto dienu, un tā es paskatījos uz vecu kalendāru savā guļamistabas alā. „Vai tik tā nav sestdiena?” es brīnījies. Tad es izlasīju baušļus vēl trešo reizi. „Ja tik vien cilvēki dzīvotu pēc šiem likumiem, cik gan citādāka būtu mūsu pasaule!” es nodomāju.

Man sāka apnikt, kad es biju nonācis līdz 2. Mozus grāmatas otrajai daļai ar visiem tiem grūti izrunājamiem vārdiem, un es beidzot nolīku Bībeli malā. Bet mans prāts turpināja kavēties pie lasītajiem stāstiem, un es sāku apzināties, ka Dievs ir ieinteresēts cilvēces dzīvē.

Kādu dienu es sastapos ar vienu Jēzus sekotāju pilsētā un tā vietā, lai izvairītos no viņa, kā es to mēdzu darīt, es pastāstīju viņam, ka esmu sācis lasīt Bībeli. „Bet stāsti ir beigušies,” es bēdīgi sacīju. „Un tālāk ir tikai vārdi un skaitļi, kas atkārtojas. Vai tur nav vēl kādi labi stāsti?”

„Jā, ir, Bībele ir pilna ar tiem,” viņš atbildēja. „Kāpēc tev nepamēģināt Jauno Derību? Matejs, Marks, Lūkass un Jānis. Tie visi ir par Jēzu Kristu.”

„Es neesmu pārliecināts, ka es ticu Jēzum Kristum,” es lēni sacīju.

Viņš nestrīdējās. „Tā ir tava darīšana.”

Es nolēmu, ka es pamēģināšu Jauno Derību. Matejs iesāka ar ciltsrakstiem, un es sāku domāt, ka esmu kļūdījies, bet es drīz no tā tiku ārā un priecājos, ka tālāk stāstam ir kaut kāds sižets. Es tiešām biju diezgan piesardzīgs, kad es sāku Mateja evaņģēliju, bet tā vietā, lai lasītu par Jēzu kā viltīgu šarlatānu, kas meklē godu tikai sev, es atklāju, ka Viņš ir bijis sirsnīgs, spēcīgs, rūpīgs un piedodošs vīrs, kas gāja apkārt, mācot cilvēkus, dziedinot tos un pat uzmodinot no nāves.

Es sajutu dievišķu klātbūtni pārliecināms mani, ka tā ir patiesība, bet arī sātans staigāja apkārt, iedvešot šaubas. „Tu pat nezini, vai tāda persona ir eksistējusi. Varbūt, ka Viņš ir tikai gudru rakstnieku fantāzija!” viņš čukstēja.

Nu varbūt, bet es tomēr pārbaudīšu, ko es varu noskaidrot. Es apmeklēju bibliotēku Palm Springā. Es uzzināju, ka Jēzus bija ne tikai vēsturiska persona, Viņš bija tik svarīgs, ka visa vēsture tiek skaitīta no Viņa dzimšanas datuma.

Es pabeidzu lasīt Mateja evaņģēliju un sāku Marka, kas stāstīja līdzīgu stāstu, bet likās, ka tur ir vairāk darbības. Man patiešām patika Lūkasa evaņģēlijs, sevišķi stāsts par pazudušo dēlu. Es sajutu, ka es esmu tas dumpīgais dēls, kam vajadzīgs atgriezties pie sava Debesu Tēva.

Lūkass stāstīja arī par labo samarieti. Es domāju par visiem cilvēkiem, kas man bija pabraukuši garām, kas es biju ļoti nomākts un stopēju. Tad tas kristietis apstājās līdzīgi kā samarietis un palīdzēja man. Es sāku saskatīt kristietību jaunā gaismā un visas pārējās reliģijas salīdzinājumā nobālēja. Tā vietā, lai mācītu skatīties sevī iekšienē, lai atrastu spēku, kristietība mācīja skatīties uz Jēzu. Viņš man dos mieru un piedošanu, ko es tā meklēju.

Jāņa evaņģēlijs ar tā dziļo atklāsmi par Dievu un Viņa mīlestību mani sevišķi saistīja un es varēju just, kā Jēzus mani velk pie sevis.

Līdz ar laiku, kad biju pabeidzis četrus evaņģēlijus, es apzinājos, ka man ir jāizlemj, ko darīt ar Jēzu. Es apzinājos, ka Viņš patiešām dzīvoja, bet - kas Viņš bija? Es varēju saskatīt trīs iespējas. Vai nu Viņš bija trakais, vai Viņš bija melis, vai Viņš bija tas, uz ko Viņš pretendēja – Dieva Dēls.

Es no visas sirds gribēju zināt patiesību. Tas man neienāca prātā, ka varu lūgt pēc vadības, bet esmu pārliecināts, ka Dievs saprata manas sirds ilgas un palīdzēja man to pārdomāt.

„Vai iespējams, ka Viņš bija trakais?” es jautāju sev.

Es pārdomāju par daudziem gadījumiem, kad Viņš tikai ar dažiem vārdiem apklusināja savus ienaidniekus. Es padomāju par Viņa vārdu spēku, piemēram, Kalna svētrunā, un kā Viņš spēja lasīt cilvēku siržu domas un nodomus. Nē, es nolēmu, Viņš nebija trakais. Viņš bija brīnišķīgs.

„Vai Viņš bija melis un viltnieks?”

Es padomāju par nesavtīgo kalpošanu Viņa dzīvē, kā Viņš gāja apkārt dziedinādams slimos, uzceldams mirušos un izdzīdams ļaunos garus. Viņš veltīja visu savu dzīvi, lai paustu patiesību un stāvētu pretī liekulībai. Ja Viņš būtu melis, Viņš viegli varētu sameloties tiesā un izbēgt no nāves. Es pats biju briesmīgs melis un es viegli varētu atpazīt citu meli. Nē, Viņš nebija melis.

Līdz ar to palika tikai viens secinājums.

Jēzum jābūt tam, par ko Viņš pats pretendēja būt – Dievs kļuva par miesu un nāca uz Zemes, lai dzīvotu starp mums. Kad es to pilnībā aptvēru, es nokritu uz ceļiem tieši tur, kur biju uz savas alas grīdas. „Kungs Jēzu!” es skaļi kļiedzu. „Es ticu, ka Tu esi Dieva Dēls un mans Glābējs. Es ticu, ka Tu esi samaksājis par maniem grēkiem. Es vēlos, lai Tu ienāktu manā dzīvē un parādītu man, kā man Tev sekot.”

Sātans centās man atņemt drosmi šajā solī, ko spēru. Es skaidri jutu labā un ļaunā cīņu savā sirdī.

„Ko tu dari?” sātans jautāja. „Tu jau šeit dzīvo pārāk ilgi. Te nu tu esi, sarunādamies pats ar sevi. Jebkurā gadījumā, tu esi bezcerīgs grēcinieks. Atceries tikai visas ļaunās lietas, ko tu esi darījis! Tu esi aizgājis pārāk tālu.”

„Bet ko gan es vēl varu zaudēt, izņemot savu grēku un vainas apziņu?” es atbildēju. „Jēzu, es zinu, ka esmu darījis ļoti daudz zemiskas un muļķīgas lietas. Man ļoti žēl. Vai Tu, lūdzu, piedosi visas tās? Un vai Tu, lūdzu, mani izmainīsi?”

Es paliku uz ceļiem vēl mazliet ilgāk. Es nejutu zibeni ne kaut ko citu dramatisku, bet kaut kādā veidā es zināju, ka Dievs ir dzirdējis manu lūgšanu un piedēvis manus grēkus. Mana sirds sāka piepildīties ar vispilnīgāko mieru, kādu es jebkad biju piedzīvojis. Lēnām es piecēlos kājās un paskatījos apkārt. Visa pasaule šķita daudz skaistāka. Ūdenskrituma mūzika, skaidrais ūdens manā baseinā, šalcošie koki un zilās debesis – kādu brīnišķīgu pasauli Dievs radījis, kur cilvēkiem dzīvot! Mana sirds dziedāja un es ilgojos dalīties ar kādu savā laimē.

Es neatmetu smēķēšanu tajā dienā. Es neatmetu alkohola dzeršanu, ne arī zālītes pīpēšanu. Dievs nepārpludināja mani, atklājot uzreiz visas tās izmaiņas, kādas man vajadzēja izdarīt savā dzīvē, bet Viņš mani pieņēma, un es zināju, ka pieradu Kristum. Svētais Gars pārliecināja mani par maniēm grēkiem, uzrādot man tos vienu pēc otra, man pieaugot Viņa žēlastībā.

Pāris dienas vēlāk kāds baptistu zēns nāca garām manai alai pārgājienā un apstājās, lai parunātos. Nekavējoties mūsu saruna ievirzījās par reliģiju. Un es viņam pastāstīju par to, kā biju pieņēmis Jēzu par savu Glābēju. „Tas ir lieliski, Dag! Es tā priecājos par tevi,” viņš sirsnīgi sacīja, „bet tu vēl neesi kristīts, vai ne?”

„Kā? Nē,” es lēnām atzinos. „Es pat neesmu domājis par to. Kur tas ir teikts, ka tas vajadzīgs?” Viņš paņēma manu Bībeli un ātri atšķīra Mateja evaņģēliju. „Te tas ir, Mateja 28:19: „Ejiet pa visu pasauli un māciet visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā.””

„Labi, man šķiet, tas ir pietiekami skaidri,” es atzinu, „bet kā es varu tikt kristīts? Es pat nezinu nevienu mācītāju.”

„Tā nav problēma,” viņš sacīja. „Te ir ūdens. Es tevi kristīšu.”

„Nu, pag...” es vilcinājos. „Nu labi! Ja tas ir tas, kas man jādara, tad darīsim to. Es paņemšu kaut ko ar ko noslaucīties.” Es paņēmu divus dvieļus no plaukta un noklāju tos uz zemes pie baseina. Mēs abi elsam, kad iekāpām ledus aukstajā ūdenī.

„Turies pie manas kreisās delnas,” viņš sacīja. Es to sagrābu ar abām savām rokām. Viņš pacēla savu labo roku pār manu galvu un svinīgi sacīja: „Brāli Dag, pamatojoties uz tavu ticību Jēzum Kristum kā Dieva Dēlam, es tevi kristu Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā. Āmen.” Viņš nolaida mani ūdenī un tad izcēla ārā. Mēs abi izkāpām no tā ledainā ūdens, bet es jutos kā ekstāzē, kad slaucījāmies.

Mana ekstāze gan bija īsa. Vēlāk tajā dienā es aizgāju uz pilsētu, lai nosvinētu savas kristības ar pāris alus pudelēm. Kaut kas man iekšienē sacīja: „Nē, Dag, kristieši nelieto šādus dzērienus.”

„Bet vai tad Jēzus nedzēra vīnu?” es spriedu. „Vai tad Viņš nepārvērtā ūdeni vīnā?” Man nebija mācīts, ka Bībelē vārds „vīns” bieži nozīmē „vīnogu sula”. Dažreiz, kad tas bija raudzēts, tas tika saukts „jaukts vīns” jeb „stiprs dzēriens”. Vēlāk es patiešām atklāju, ka Bībele māca, ka vīns ir muļķīgs un ļauns (skat. Sal. pam. 20:1).

Es biju lietojis daudz dažādu narkotiku savā dzīvē, tajā skaitā LSD, hašiņu, kokaīnu, THC, PCP un dažādas citas, bet neviena no narkotikām nerādīja lielāku atkarību un nebija bīstamāka kā alkohols. Vairāk kā pusi no nāves gadījumiem uz automaģistrālēm ir izraisījis alkohols, un vairāk kā puse no ļaudīm cietumos, slimnīcās un psihiatriskās iestādēs atrodas tur alkohola dēļ.

Es nebiju plānojis piedzerties tajā dienā, bet pēc vienas alus pudeles mans gribasspēks bija tā novājināts, ka es sāku dzert vēl kopā ar draugu, un pirms saule norietēja manā kristību dienā, es jau biju arestēts par nekārtību celšanu sabiedriskā vietā.

Mans baptistu draugs bija palaidis garām svarīgo nākošo pantu. „Ejiet un māciet visas tautas, kristīdami tās Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā, mācīdami tām ievērot visu, ko Es jums esmu pavēlējis.” Viņš nebija mācījis man, kā dzīvot kristieša dzīvi. Bet, aizbildinot viņu, man jāsaka, ka jauna kristieša apmācīšana aizņem daudz laika, bet viņš tikai tajā dienā gāja garām manai alai. Dievs viņu lietoja, lai nostādītu mani uz kristieša ceļa. Vēlāk citi kristieši mani mācīja, kā dzīvot kristieša dzīvi.

Es jutos nokaunējies, kad mani atbrīvoja no cietuma nākošajā dienā, bet kaut kā es zināju, ka Dievs man piedos, un es turpināju lasīt un lūgt. Es sāku vērot apstiprinošas zīmes, ka Kungs bija ar mani. Es lasīju Rakstos: „Pateicieties vienmēr.” Es turēju Dievu pie vārda. Ja es atsītu galvu vai kā citādi sevi ievainoju, es sacīju: „Paldies, Tev Kungs.” Es negribēju atļaut velnam likt man lādēties, un es zināju, ka es nevaru vienlaicīgi pateikties Dievam un lādēties.

Es jutos vīlies, ka Glenam, šķiet, neinteresēja mana jaunā laime. Es nevarēju izprast viņa attieksmi, bet es neļāvu tam nomākt manu garu. Mans entuziasms pieauga ar katru dienu

un es sāku lūgt Dievam, lai dod man iespēju liecināt par Viņu. „Bet tas droši vien pat Dievam ir pārāk grūti,” es nodomāju. „Te jau augšā neviena nav, izņemot Glenu, un viņš negrib klausīties.”

Maz es nojautu, kas Dievam bija padomā man – un arī Glenam! Es toreiz vēl nezināju, ka Glens īstenībā interesējās par garīgām lietām un dažus gadus vēlāk nodeva savu dzīvi Dievam.

12. nodaļa: Dienas zvaigzne

Dažas dienas pēc tam, kas es biju lūdzis, lai Dievs parāda, kā es varu liecināt par Viņu, es izgāju no kanjona, lai veiktu savu ikmēneša telefona zvanu mātei. Viņa izklausījās sajūsmināta dzirdēt manu balsi.

„Ak, Dag, uzmini nu!” viņa jūsmoja. „Man bija pusdienas ar šo TV ziņu reportieri no CBS, un viņš domā, ka stāsts par miljonares dēlu, kas dzīvo alā, varētu izsaukt cilvēku interesi. Viņš vēlas atbraukt un to uztaisīt.”

„Lieliski,” es teicu. Būt TV manī radīja sajūsmu. Laikam es biju mantojis no mammas patiku uz teatrālismu. „Kad viņi brauks?” es jautāju.

„Es nezinu. Piezvani man rīt. Tad es zināšu,” viņa teica. Tajā nedēļā es vairākas reizes veicu garos pārgājienus, lai piezvanītu mammai, bet vienmēr bija viens un tas pats, „Piezvani man rīt.”

Beigās vīlusies CBS, mamma sazinājās ar NBC. Viņi ieleca stāstā. Nākamajā rītā pulksten 9.30 es satiku savu māti un divas televīzijas komandas, CBS un NBC. Abas komandas nesarunājot bija izvēlējušās to pašu lidmašīnu un lidostā ieradās kopā. Uzreiz izcēlās skaļš strīds, kurš iegūs stāstu. Man tas bija apgrūtinoši. Mamma, paldies viņai, rīkojās un uzvedās kā tiesnesis.

„Jums bija jūsu iespēja,” viņa teica CBS vīriem. „Mans dēls katru dienu veica ceļu augšā un lejā, un jūs turpinājat mums dot cerības. Mēs atdodam stāstu NBC.”

CBS darbinieks palika sarkans un sāka kliegt uz mammu. ”Vai jūs, kundzīt, nesaprotat, ka noorganizēt kaut ko tādu prasa daudz darba? Tas bija ātrākais, ko es varēju noorganizēt.”

„Tā tas varētu būt, bet NBC tas neprasīja ilgu laiku,” viņa deva pretī. „Viņi dabūs stāstu, un tas arī viss!”

„Vai tu zini, cik naudas tas izmaksāja manai kompānijai? Kundzīt, jūs esat necienāma!” To teicis, viņš kā vējš devās prom ar visu komandu.

Sākumā es brīnījos: „Kungs, kāpēc tam visam tā bija jānotiek?” Vēlāk es uzzināju, ka CBS ziņu reportieris bija līdzī paņēmis leoparda Tarzāna šortus, ko uzvilkt, un viņš plānoja izveidot no visa komēdiju. Dievs zināja visu uz priekšu, ko Viņš dara!

Panika mammu nesatrauca. Viņa ātri saorganizēja visu, un mēs sākām kustēties. Mūsu helikoptera pilotam Pītam Skotam bija jāveic divi lidojumi, lai aizvestu visus uz trešo kanjonu, bet tas neprasīja daudz laika.

Kāds saviļņojums bija redzēt taku, pa kuru es tik daudzas reizes ceļoju, no augšas! Piezemēšanās prasīja daudz prasmes. Alas priekšā nebija vietas, kur piezemēties, tāpēc Pīts atrada lielu laukakmeni lejā kanjonā, kas bija pietiekoši līdzens, lai novietotu slieci, un viņš turējās gaisā, kamēr pasažieri izkāpa un izcēla aprīkojumu.

Mēs ar Pītu pazinām viens otru ļoti labi. Viņš bija tas pats Pīts, kas strādāja Glābēju komandā, un viņš vienmēr ar mani pārunāja, kad meklēja pazudušu ceļotāju. Viņš uzjautrinājās par visu to jezgu, kas bija sacelta ap viņa draugu hipiju.

Kad viņi bija gatavi filmēt, viņi deva man dažus norādījumus un sāka savu darbu. Vispirms viņi mani filmēja, kā es kāpju pa kalnu taku ar mugursomu plecos. Tad viņi lūdza, lai es iekuru ugunskuru un kaut ko pagatavoju. Viņi filmēja manu alu no iekšpuses un

ārpuses, manu guļamtīklu, mazo ūdenskritumu, dīķi, manu krēslu un pat plastmasas kannu, kas kalpoja gan kā galds, gan kā pārtikas glabātuve.

„Ko vēl tu dari bez gatavošanas un ēšanas?” režisors jautāja.

„Nu dažreiz es pētu, dažreiz es taisu lietas, dažreiz es lasu,” es teicu. „Dažreiz es peldu dīķī.”

Viņa seja atmirdzēja. „Vai tu varētu mums nedaudz papeldēt?” viņš jautāja. „Tas būtu labs noslēguma kadrs.”

Es pretojos un skatījos uz leju. Beigās es teicu, „Man nav peldbikšu.”

„Tā nav problēma,” viņš mani iedrošināja. „Mani operatori ir profesionāļi. Viņi var labi nofilmēt no attāluma, ka neviens neko nepateiks.”

Es brīdi padomāju. „Labi,” es teicu. „Ja jūs neiebilstat, es neiebilstu,” un novilku savas drēbes. Filmēšanas komanda atkāpās tik tālu, cik varēja. Es uzrāpos uz laukakmeņa apmēram divdesmit pēdu augstumā virs dīķa un ielecu. Režisors un operatori bija gandarīti. Es papeldēju minūti vai divas, kameras strādāja. Mamma stāvēja malā un pasniedza man divieli, kad es izkāpu laukā. (Viņu nebija iespējams nošokēt.) Pēc tam, kad es apģērbos, režisors teica, ka viņam ir jāuzdod man daži jautājumi intervijai.

„Tavs tēvs ir multimiljonārs. Tava māte ir šovbiznesā. Tu varēji veidot savu vēsturi – būt jebkas, kas vēlies būt. Kāpēc tu vēlies dzīvot šādā vietā, prom no civilizācijas ērtībām?”

Es mirkli padomāju. „Es domāju, ka es biju glēvulis, kas bēg prom no dzīves disciplīnas. Es gribēju darīt savu lietu. Viss un visi ap mani likās tik viltoti. Tā bija „suns apēd suni” sabiedrība. Es vienmēr nokļuvu problēmās, un es zinu, ka man bija attieksmes problēma. Šeit es jutos lieliski. Es saņemu daudz saules, svaigu gaisu un kustības rāpjosies pa kalnu taku.

„Es atradu Bībeli savā alā, un tā man mācīja par Jēzu Kristu. Viņš maina manu dzīvi, un beidzot es esmu atradis prieku un mieru, ko es meklēju. Tagad, kad es esmu atradis Jēzu, es vēlos pastāstīt pasaulei. Tagad es esmu brīvs cilvēks, jo mani grēki ir piedoti. Es novēlu, lai katrs varētu būt tik laimīgs, kā es šeit alā kopā ar Dievu, apņemts ar lietām, ko Viņš ir radījis.”

Kad es pabeidzu savu īso runu, viņi nofilmēja mani spēlējam flautu, tad viņi nolika malā savu aprīkojumu, un mēs visi atgriezāmies Palm Springā.

„Kad tas būs TV?” es jautāju režisoram.

„Tas būs trīs reizes dienā – pulksten 17:00 ziņās, pulksten 22:00 ziņās un pulksten 23:00 ziņās,” viņš teica.

„Tā viņi to var izdarīt?” es skeptiski jautāju. „Tagad ir jau gandrīz 14:00.”

„Tu redzēsi,” viņš teica ar mirdzumu acīs. „Mēs esam profesionāļi, atceries?” Bet man tik un tā bija šaubas.

„Vēl ir viena lieta,” es teicu. „Lūdzu nesaki, kur ir šī vieta. Es negribu, lai mana ala kļūst par tūrisma punktu.”

„Es saprotu. Es nodošu šefam,” viņš solīja.

Kad mēs visi bijām nolidojuši no kalniem, es nolēmu palikt pilsētā un paskatīties, vai viņiem izdevās paspēt uz pulksten 17:00. Alā man nebija TV, protams, un es domāju, kur es varētu aiziet noskatīties. Es taču nevarēju tikai piezvanīt pie durvīm un pajautāt, vai es varu noskatīties ziņas. Tad es ieraudzīju viesnīcu pāri ielai. „Tur būs,” es skaļi teicu. „Es pajautāšu viesnīcas administratoram, vai es varu noskatīties TV ziņas priekštelpā.”

Dežūrējošā meitene negribīgi atļāva, tā es ieslēdzu TV un uzgriezu ziņas. Es biju tādā sajūsmā, ka ar grūtībām varēju mierīgi nosēdēt. Es gribētu, ka es būtu pateicis dažiem saviem draugiem, lai arī viņi to varētu redzēt, bet bija par vēlu. Tikai tad es ieraudzīju Džo, draugu policistu, kas novietoja mašīnu viesnīcas priekšā. Es izskrēju un viņu saķēru. „Nāc šurp, Džo. Ir kaut kas, ko es gribu tev parādīt!” es sajūsmā teicu.

„Kas tas ir? Es esmu dežūrā, un man nav laika,” viņš protestēja.

„Tas prasīs tikai dažas minūtes,” es viņu iedrošināju. „Viņi rāda vietējo noziedznieku pulksten 17:00 ziņās.”

„Ja?” viņa uzacis pacēlās. „Kas tas ir?”

„Tu redzēsi,” es teicu.

Mums bija kādu brīdi jāpaskatās, un Džo jau gribēja doties prom, kad ekrānā parādījās helikopters, kas lidoja pāri kanjonam. „Tankvitz kanjonā, tikai dažas jūdzes no Palm Springas ir īsta paradīze,” reportieris sāka.

„Ak, nē!” es norūcu. „Viņi pastāstīja, kur ir mana ala!” Es tajā brīdī par to pārāk neuztraucos. Es biju pārāk sajūsmināts redzēt sevi kāpjam pa kalnu taku, veidojot ugunsgrūdu un gatavojot. Es uzmetu skatu Džo. Viņš sēdēja uz sava krēsla malas, burtiski dzerot to visu. Es jutos kā slavenība. Es biju nobažījies par kadriem, kur es nirstu dīķī kails, bet operatori ar to labi tika galā, tieši tā, kā režisors teica. Es ar atvieglotību nopūtos. Kad es teicu savu runu programmas beigās, Džo uzrauca savas uzacis un paskatījās uz mani.

„Vai tu esi kristietis, Dag?”

Neviens nekad man to nebija jautājis, kopš es sāku lasīt Bībeli. Es domāju, vai es esmu pietiekoši labs, lai teiktu Jā.

„Mēģinu būt,” es atbildēju.

„Es priecājos to dzirdēt!” Džo acis mirdzēja. „Es mācu svētdienas skolas klasi. Ienāc, Alu Cilvēk. Tu esi uz pareizā ceļa.”

Vēlāk viens no maniem draugiem teica man, ka viņš skatījās ziņas trīs reizes tajā dienā, esot apcietinājumā.

Es nezināju tad, ka mana dzīve nekad nebūs tāda pati.

Dažas dienas vēlāk savā ceļā uz pilsētu es satiku ceļotāju uz Kogara takas. „Sveiks! Kur tu dodies?” es jautāju.

„Es dodos augšup, lai redzētu vīru trešajā kanjonā. Viņš dzīvo alā. Es viņu redzēju TV!” viņš sajūsmināti teica. Ar grūtībām es noturēju taisnu seju.

„Tiešām?” es jautāju. „Kas viņš ir? Pastāsti man par viņu.”

Viņš sāka stāstīt man par mani, pievienojot interesantu informāciju, ko es pat nezināju. Beigās es nevarēju to izturēt.

„Hei, draugs,” es teicu, „ir kaut kas, ko es labāk tev izstāstīšu. Šis vīrs, kas dzīvo alā?”

„Jā?” viņš jautājoši uz mani vērās.

„Tas esmu es! Es esmu tas puisis – tas, ko jūs redzējāt TV.”

Viņš skatījās uz mani un vīpsnāja. „Ļoti smieklīgi,” viņš teica. „Tu neizskaties kā šis puisis. Es viņu pazītu jebkur!” Sekoja interesanta saruna, un es neesmu pārlicināts, ka viņš noticēja man.

Pēc tam es nekad nezināju, kad man būs ciemiņi. Dažreiz viņi atnāca vieni, dažreiz grupās. Es viņus pacienāju ar banānu maizi un dalījos ar viņiem ar jaunatrastu laimi. Man nebija jāraizējas, kam liecināt. Mana ala bija kļuvusi par tūrisma objektu.

Es domāju, ka Dievam bija iemesls, kāpēc viņš atļāva TV stāstā atklāt manas alas atrašanās vietu!

13. nodaļa: Izmēģinot draudzes

Manā sirdī radās arvien pieaugoša vēlme pēc sadraudzības ar citiem ticīgajiem, un es sāku apmeklēt dažas no draudzēm pilsētā. Viena vieta, ko man patika apmeklēt, bija saukta Jozua māja. Tā bija vairāk kā kristīga māja. Īpašnieks Homrs uzaicināja cilvēkus kā viesus vai rezidentus. Viņš vadīja dievkalpojumu un stundas, kurās mācīja ielas cilvēkiem par Dievu. Viņam bija arī darba programma, kurā rezidenti piedalījās. Mēs dziedājām dziesmas, lūdzām un sniedzām savas liecības. Pievilcīgu meiteņu grupa starp apmeklētājiem paaugstināja manu interesi par šo vietu, bet neviena no viņām nebija ieinteresēta netūrā hipijā, kas zināja tik maz par kristīgo dzīvi. Lai gan man tur patika kristīga sadraudzība, tā nebija kā draudze. Homrs apmeklēja Vasarsvētku draudzi un iedrošināja mūs darīt to pašu.

Es apciemoju šo draudzi, un arī dažas citas. Dažas no tām bija harizmātu, un locekļi runāja mēlēs. Es apmeklēju vietu, ko sauca par Ticības centru, un arī mācījos ar mormoniem

un Jehovas lieciniekiem. Es atklāju, ka vairums draudžu mācīja, ka viņas bija patiesās draudzes un citas bija nepareizas. Viens mācītājs teica, „Ja tu nerunā mēlēs, tev nav Svētā Gara kristības.”

Alā es papētīju šo tēmu un uzzināju, ka runāšana mēlēs bija viena no daudzajām dāvanām, kas tiek dotas tiem, ko Gars izvēlas. Dažiem Viņš dod vienu dāvanu, citiem Viņš deva citas dāvanas, bet šeit es varēju atklāt, ka cilvēkam nav jārunā mēlēs, lai būtu Svētais Gars. Gara auglis nebija mēles, bet mīlestība, prieks, miers utt. Es arī ievēroju, ka tad, kad Svētais Gars tika izliets Vasarsvētkos, apustuļi runāja reālās valodās, ko saprata viesojošies jūdi, kas runāja šajās valodās. Viņi ne tikai slavē Dievu kaut kādā debesu valodā, ko neviens nesaprot.

Es jutos neapmierināts par nesaskaņām starp kristiešiem un veidu, kā viņi dažkārt rīkojās - tik nekristīgi viens pret otru. Es to nevarēju saprast. Vai Bībele neteica: „Viena cerība, viena ticība, viena kristība”? Noteikti kaut kur Dievam bija patiesā draudze, bet kura tā bija? Es devos atpakaļ kalnos, lai pētītu un lūgtu pēc vadības.

Kādu vakaru es stāvēju savas alas priekšā, lūkojoties uz zvaigznēm.

Melnās velveta debesis mirdzēja ar gaismas punktiņiem, un debesis likās ļoti reālas un tuvas. „Cik liels ir Dievs, ka Viņš pakarina visas šīs zvaigznes izplatījumā!” Tad es domāju par dažādajām baznīcām, kas katra apgalvoja, ka ir patiesā. Es nokritu ceļos un lūdzu: „Kungs, Tu esi mani tālu vadījis, un es zinu, ka man vēl ir tāls ceļš ejams, bet kaut kur ir jābūt draudzei, kas pilnībā seko Bībelei. Man ir vienalga, kura draudze tā ir. Ja Tu man tikai parādīsi, es to pieņemšu.” Es paliku uz ceļiem vēl mirkli. Miers piepildīja manu sirdi, un atkal es zināju, ka Dievs bija dzirdējis manu lūgšanu.

Nākamajā dienā atnāca Glens. Lai gan viņš nesauca sevi par kristieti, viņš bija mans draugs, un manas sirds vilšanās iznāca ārā. „Ko lai es daru? Viena draudze saka vienu lietu, un cita draudze saka kaut ko citu, un visas apgalvo, ka tic Bībelei. Es lasu gandrīz visu Bībeli, bet dažreiz es to nesaprotu. Es nezinu, kura ir patiesā.” Glens uzreiz neko neteica. Izskatījās, ka viņš iet caur iekšēju konfliktu.

Dažas dienas vēlāk es gulēju uz sava guļamtiķļa un lasīju, kad Glens atkal parādījās. Viņš man iedeva grāmatu.

„Kas tas ir?” es jautāju, izbrīnā skatoties uz vāku. Tur bija attēlotas divas rokas, kas turēja pasauli. Virsraksts teica: „Lielā Cīņa”.

„Izlasi to,” viņš vienkārši teica.

„Bet, kas tas ir?” es jautāju.

„Izlasi to,” viņš atkal teica. Viņš vienmēr bija dažu vārdu cilvēks. „Tam jāatbild uz dažiem taviem jautājumiem.”

„Labi, labi!” es teicu.

Kad Glens aizgāja, es pārskatīju grāmatu daudz rūpīgāk. Tai bija 678 lappuses, un es nekad savā dzīvē nebiju izlasījis uz pusi tik biezu grāmatu! Labi, es izlasīšu dažas lappuses, lai apmierinātu Glenu. Galu galā, nebija daudz ko citu darīt.

Es izlaidu ievadu un sāku ar 1. nodaļu. Rakstnieks attēloja Jeruzalemes ainavu, kā tā plešas pie Jēzus kājām. Stāsts mani uzreiz aizrāva. Lai gan nepazīstamā valoda man likās grūta ar manu ierobežoto izglītību, es gāju uz priekšu, apēdot lappusi pēc lappuses.

„Vau!” es domāju. „Lai kas šo grāmatu uzrakstīja, viņš runā ar autoritāti.” Rakstvietu citāti bija bagātīgi izbārstīti, un stāsts atdzīvojās, kad vārdi plūda.

„Kas to uzrakstīja?” es jautāju stundu vai divas vēlāk. Es apskatīju vāku un izlasīju autora vārdu: „Elena G. Vaita.”

„Pēc Bībeles šī ir visinteresantākā lieta, ko es esmu lasījis savā dzīvē,” es domāju. Beigās es aizvēru grāmatu. Guļot un lasot, es iemigu, bet ainas no lasītā ievijās manos sapņos. Kad es piecēlos, es jutu pamudinājumu lasīt vēl un vēl. Daudzas dienas es pavadīju pēcpusdienas ar grāmatu.

Kad nākamo reizi es redzēju Glenu, es jautāju, „Kas ir šī Elena Vaita?”

„Daži cilvēki tic, ka viņa ir praviete.”

„Tas ir tas, ko es domāju,” es teicu. „Ir skaidrs, ka Dievs ir caur viņu runājis. Es gribētu kādreiz viņu satikt un parunāties.”

„Tu nokavēji,” Glens pasmaidīja. „Viņa nomira 1915. gadā.”

„Ak,” es nobēdājos, bet turpināju lasīt, un beigās visa Bībele sagāja kopā un kļuva saprotama. Mana jaunā grāmata runāja par sabatu, par cilvēkiem pēc nāves, un par cīņu starp velnu un Kristu, un kā draudze cieta Tumšajos Viduslaikos.

Es parasti lasīju, guļot savā guļamtiņā zem vīģes koka, un šūpojos, atgrūžot savu kāju pret akmeni. Tā bija visērtākā vieta lasīšanai. Tur bija daudz ēnu, un vējiņš vienmēr pūta lejā uz kanjonu. Es nedaudz palasīju, ieniru dīķī atvēsināties, nedaudz pasnaudu un tad lasīju tālāk. Es apdomāju nodaļas, un bieži sapņoju par to, ko es biju mācījis. Grāmata pārņēma visu manu domāšanu un paplašināja manu iespaidu par Dievu un Bībeli.

Es vairākas reizes domāju, ka es nekad nevarēšu pabeigt tādu lielu grāmatu, bet katru reizi, kad es gandrīz padevos, es jutu balsi, kas mani mudināja: „Turpini, tu vari to izdarīt.” Pēc pāris nedēļām es nonācu pie beigu rindkopas, un tā saviļņoja manu dvēseli:

„Lielā cīņa ir beigusies. Grēka un grēcinieku vaurs nav. Viss universs ir tīrs. Harmonijas un prieka pulss puksts caur bezgalīgo radību. No Viņa, kas radīja visu, plūst dzīvība un gaisma, un prieks visās neierobežotā Visuma jomās. No sīkākā atoma līdz lielākajai pasaulei visas lietas, dzīvās un nedzīvās, savā neapēnotajā skaistumā un pilnīgajā priekā paziņo, ka Dievs ir mīlestība. (Elena Vaita, Lielā cīņa, 678. lpp.)

„Vāu!” es izsaucos gan no prieka, ka pabeidzu garu grāmatu, bet vairāk par Dieva galīgo uzvaru pār sātanu un grēku. Tas bija tik daudz, ka es gandrīz nevarēju panest.

Es aizgāju pa kanjonu un atgriezu grāmatu Glenam. „Vai tev ir vēl līdzīgas grāmatas?” es jautāju.

„Protams, daudz tādu,” viņš teica. Viņš bija uzaudzis kristīgā mājā, un viņa vecāki viņam sūtīja kristīgo literatūru, cerot atmodināt viņa interesi. Nākamajos mēnešos es izlasīju „Laikmetu ilgas”, „Ceļš pie Kristus”, „Sentēvi un pravieši” un „Daniēls un Atklāsmes grāmata”. Es pilnīgi baudīju Bībeli un šīs iedvesmojošās grāmatas.

Viena lieta mani satrauca, un tas bija šī septītās dienas sabata jautājums. Manā prātā bija nelielas šaubas pēc Bībeles un visu šo grāmatu lasīšanas, ka sestdiena bija sabats, bet es negribēju to pieņemt. Man likās, ka es jau tā esmu pietiekoši atšķirīgs. Es negribēju lietas pasliktināt, ievērojot sestdienu, kad visi ievēroja svētdienu. Bez tam nebija kristīgu draudžu, kas pulcējās sestdienās. Es nolēmu, ka es atradīšu apkārtceļu. Protams, maniem svētdienu ievērojošajiem draugiem bija labi iemesli viņu uzskatiem. Es nolēmu pajautāt desmit mācītājiem, bet tad es saņēmu vienpadsmit atbildes.

Viens mācītājs teica: „Likums ir atcelts. Mums nav jāievēro sabats.”

„Nu gan,” es teicu, „vai tas nozīmē, ka mums nav jāievēro desmit baušļi?”

„Ak, nē. Mēs ievērojam pārējos deviņus,” viņš piebilda.

„Vai jūs domājat, ka mums ir jāaizmirst tas, ko Dievs ir teicis, lai mēs atcerētos? Tas nav loģiski!”

Cits mācītājs teica: „Mēs ejam uz baznīcu svētdienās, jo tā ir diena, kad Jēzus augšāmcēlās, un tas ir jaunais sabats.”

„Tas izklausās labi, bet man ir jāzina, kur atrast rakstvietu Bībelē, kas saka, ka mums ir jāievēro jaunais baušlis – nedēļas pirmā diena,” es atbildēju. „Ja jūs man varat parādīt to Bībelē, es ar prieku pievienošos jūsu draudzei.”

„Labi, labi, pateikšu šādā veidā,” viņš neērti izlocījās. „Mums nav baušļa. Mums ir tikai tradīcija.”

Bet es negribēju tradīciju. Jēzus teica: „Jūs atmetat Dieva baušļus, lai jūs varētu ievērot savas tradīcijas.” (Marka 7:9). Es gribēju Bībeles autoritāti šādām pārmaiņām.

Nākamais mācītājs bija visradošākais no visiem. Viņš to izskaidroja šādā veidā: „Jozua dienās, kad saule apstājās, un Ecehiēla dienās, kad Dievs pagriezta tumsu atpakaļ par desmit grādiem, mēs zaudējam dienu, un sestdiena kļuva par svētdienu.”

„Ā, skaidrs. Vai tu domā, kad Jēzus bija šeit, Viņš īstenībā neievēroja septīto dienu, bet pirmo dienu?” es jautāju.

Mācītājs izskatījās apjucis. „Labi, es neesmu pārliecināts par to,” viņš atzina.

Es atšķīru un vēlreiz izlasīju radīšanas stāstu. Pēkšņi es ievēroju kaut ko, ko es pirms tam nebiju redzējis, un tas izšķīra jautājumu. Dievs svētīja septīto dienu pirms pasaulē bija grēks. Tas nozīmē, ka sabats bija pilnīgs, tāpat kā pasaule, ko Dievs radīja, bija pilnīga. Kāpēc Dievs lai maina kaut ko pilnīgu?

Bez tam, Dievs uzrakstīja desmit baušļus uz akmens, un jūs nerakstiet uz akmens kaut ko, ko jūs plānojat izdzēst vai izmainīt! Es nolēmu, ka kristietis nav kristiešu sekotājs, bet Kristus sekotājs. Jēzus pielūdza septītajā dienā katru nedēļu un nekad neatzīmēja pirmo nedēļas dienu, tāpēc es sekošu tikai Jēzum.

Bet es vēl biju norūpējies. Kur lai es eju, lai atrastu cilvēkus, kas mācīja visus desmit baušļus?

Es aizgāju pie Glēna un paskatījos viņam acīs. „Saki man, vai ir draudze, kur cilvēki tic šīm lietām?” es jautāju.

„Jā. Visās vietās,” viņš atbildēja.

„Patiešām? Kā sauc draudzi?”

„Septītās dienas adventistu draudze,” viņš teica.

„Septītās dienas kāda draudze? Es nekad neesmu dzirdējis par tādu. ‘Septītās dienas’ daļu es varu atšifrēt, bet ko nozīmē ‘adventisti?’” es izbrīnīts jautāju.

„Vārds *advent* nozīmē kaut kā nākšana vai ierašanās. Adventisti ir cilvēki, kas gaida Kristus otro nākšanu.”

Es pie sevis domāju: „Man ir jābūt adventistam. Es ticu Kristus otrajai nākšanai.” Es skaļi teicu: „Kā tas nākas, ka tu tik daudz par to zini?”

Glēns izskatījās nedaudz samulsis. „Es uzaugu ar Bībeli un šīm grāmatām, un es apmeklēju draudzi kopš dzimšanas.”

„Vai tas nozīmē, ka tu zini visu par to, bet tu nedari neko no tā?” es pārsteigumā jautāju. „Tas ir neticami.” Es domāju par visām reizēm, kad mēs kopā smēķējām „zālīti” un dzērām. Es nevarēju saprast, kā kāds varētu zināt visu par Dievu un Viņa lielo mīlestību un upuri cilvēku labā, un tomēr, liekas, to ignorēt.

„Aiziesim uz draudzi šajā sestdienā!” es entuziasma pilns teicu. Man ir jāredz šie brīnišķīgie ļaudis.

„Es nezinu, Dag. Es nedomāju, ka es esmu tam gatavs. Tu aizej un tad pastāstīsi man par to.”

Glēns nelikās entuziasma pilns kā es, jo viņš zināja, ko es piedzīvošu. Savā prātā es iztēlojos neparastu, mazu, baltu baznīcu ar krustu uz torņa smailes. Cilvēki, protams, būtu svētie, kas būtu tik svēti, ka viņu pēdas knapi skartu grīdu. Viņi visi smaidītu, nestu Bībeles un dziedātu.

Tajā sabbatā es agri piecēlos, uzvilku savu netīro tērpu un savas ceļotāja kurpes bez zeķēm. Es izķemmēju savu garos matus, bet šoreiz es tos nesasēju astē, lai gan tie sniedzās līdz maniem pleciem. Es nenoskuvos. Es nolīdzināju mazo bārdiņu, kas auga tikai zem zoda. Ar Bībeli rokās un lielām gaidām sirdī es devos ceļā.

Es atradu ielu un devos uz adresi, ko Glēns man bija iedevis, bet mazas lauku draudzes vietā es atradu lielu, modernu celtni attīstītā apkārtnē. Autostāvvietā bija piepildīta galvenokārt ar glaunām mašīnām. Es steidzos iekšā. Sarkanais paklājs zem manām kājām bija plīša. Visiem cilvēkiem bija labi uzvalki, un sievietes valkāja dārgas kleitas un greznas frizūras. Es nebiju lasījis neko par to, kā kristiešiem ir jāģērbjas un pēkšņi jutos kā no laivas izmests. Galvas pagriezās manā virzienā, un es esmu pārliecināts, ka viņi prātoja, vai es neesmu sajaucis adresi. Cilvēks pie durvīm paspieda man roku un teica: „Es priedājos, ka tu esi šeit.” Bet man likās, ka viņš tēlo. Es visu dzīvi biju šovbiznesā, un es varēju pateikt, kad kāds tēlo. Lai vai kā, es iegāju un man norādīja vietu, kur apsēsties draudzes aizmugurē.

Notika interesanta programma, un man patika misijas stāsts. Kad pienāca laiks pārrunāt sabatskolas materiālu, es devos ar citiem lejā uz telpu, kur krēsli bija salikti lielā aplī. Neviens nerunāja ar mani, lai gan daži patiesi uzsmaidīja. Es apsēdos krēslā, un arī citi apsēdās, bet, lai gan zāle bija pilna, krēsli abās pusēs man bija tukši.

Pēc dažiem sasveicināšanās vārdiem vadītājs atvēra Bībeli un sabatskolas materiālu. „Šodienas tēma ir 490 dienu pravietojos Daniela 9. nodaļā,” viņš sāka.

„Lieliski!” es domāju. Es tikko par to lasīju Ūrija Smita grāmatā „Daniēls un Atklāsmes grāmata”! Pēc dažām sagatavošanās piezīmēm viņš jautāja: „Kad 490 dienu pravietojums sākās?”

Pēkšņi es jutos īstajā vietā. Es zināju, par ko runā vadītājs! Es gandrīz uzsprāgu, es biju tik nepacietīgs izšaut atbildi, bet es domāju, ka tas nebūs piemēroti viesim runāt. Es paskatījos uz izskatīgajiem cilvēkiem aplī. Skolotājs gaidīja, bet neviens nerunāja. Viņi tikai skatījās uz grīdu un durvīm, un sienām, bet neviens neatbildēja. Es vairāk to nevarēju izturēt. Es pacēlu roku.

„Jā?” skolotājs teica ar uzrauktām uzacīm.

„457. pirms Kristus,” es teicu ar sausu muti. Es nebiju bijis tik lielā pūlī ilgu laiku.

„Taisnība!” skolotājs atbildēja ar pārsteigumu. „Un, kad periods beidzās?” viņš jautāja pēc dažām minūtēm.

Šoreiz visi skatījās uz hipiju. Tā kā bija redzams, ka visi gaida manu atbildi, es runāju: „34. pēc Kristus.”

„Taisnība atkal.” Šoreiz skolotājs neizskatījās tik pārsteigts, bet es nevarēju saprast, kāpēc neviens cits nezināja atbildes. Vai tā nebija viņu draudze un viņu reliģija? Varbūt viņi bija tikai pieklājīgi un atturīgi, vai arī viņi visi bija viesi tāpat kā es.

Es biju nedaudz vīlies par šo pirmo sabatu, galvenokārt siltuma un sadraudzības trūkuma dēļ. Citas draudzes bija tik draudzīgas, manis dēļ pat sacentās. Es domāju, vai cilvēku attieksme adventistu draudzē būtu tāda pati, ja viņi zinātu, ka mans tēvs bija multimiljonārs. Varbūt es sagaidīju pārāk daudz.

Es apmeklēju draudzi vēl pāris reizes, bet izskatījās, ka es neiederos, tā nu es ievēroju sabatu, cik vien labi pratu sestdienās, un gāju uz draudzi svētdienās, lai baudītu kristīgu sadraudzību.

Es turpināju liecināt par savu jaunatrasto ticību katram, kas atnāca uz manu alu, un dažreiz tur bija diezgan liela sanāksme. Glens bija pārsteigts par spīti pats sev. „Es nezinu, vai man tas tev ir jāstāsta vai nē, Dag,” viņš kādu dienu teica, „bet, kad tu stāsti cilvēkiem par Dievu, tava seja kļūst gaišāka.”

Mana ticība auga katru dienu. Jo vairāk es to lietoju, jo stiprāka tā kļuva. Es bieži runāju ar draugu, kura vārds arī bija Dags. Viņš spēlēja ģitāru, un es spēlēju flautu, un mēs kopā diedelējām naudu uz ielas. Mana jaunā pieredze kā kristietim bija tik aizraujoša, ka es nevarēju palikt mierā. Kādu dienu mēs pilsētā spēlējām savu instrumentus, lai vāktu naudu, bet neviens neapstājās un neiemeta mums naudu, tā nu mēs sākām runāt. Drīz saruna atkal pārgāja uz reliģiju.

„Jā, es ticu Dievam,” Dags teica, „bet es neticu Jēzum.”

„Es varu pierādīt, ka Jēzus ir,” es pārliecināts teicu.

„Un kā tu to darīsi?” viņš skeptiski jautāja.

„Cik daudz naudas mums ir vajadzīgs tagad?” es jautāju.

„Būtu jauki, ja mēs dabūtu katram pāris dolārus. Tad mēs varētu aiziet paēst,” viņš teica.

„Labi,” es teicu, „es tagad lūgšu Jēzu, un mēs dabūsim četrus dolārus.” Es noliecu savu galvu, un teicu: „Kungs, palīdzi mums dabūt četrus dolārus, lai mēs varētu nopirkt labu maltīti, un palīdzi Dagam zināt, ka Tu esi reāls. Es lūdzu Jēzus vārdā, āmen.”

Mēs atkal sākām spēlēt, un drīz sieviete, kas gāja garām, apstājās un klausījās. Kad mēs beidzām, es jautāju, vai viņai nav kāda lieka nauda.

„Nu,” viņa klusām domāja kādu brīdi, „parasti es nedaru šādas lietas, bet šodien ir mana dēla dzimšanas diena, un viņš ir apmēram jūsu vecuma.” Viņa meklēja savā naudas makā un izvilka kādu naudu. „Vai četri dolāri būs labi?” viņa jautāja. Es viņu iedrošināju, ka derēs. Kad viņa gāja prom, viņa noteikti brīnījās, kāpēc mans draugs bija pilnīgā šokā ar atvērtu muti.

Pēc kāda laika viņš pieņēma Jēzu Kristu kā savu Glābēju.

14. nodaļa: Ja sākumā Tev neveicas

Es pirmo reizi satiku Karīnu, kad mums abiem bija piecpadsmit gadu. Viņa un bariņš meiteņu nupat bija iznākušas no ballītes un stāvēja uz ielas stūra smejojot, skaļi runājot un stulbi uzvedoties. Es domāju: „Kas par stulbeņu baru. Pievilcīgas, bet muļķīgas.”

Viņai arī nepatika satīties ar tādiem kā es. Viņai labāk patika satīties ar vecākiem puisiem ar mašīnām.

Es viņu šad un tad satiku pilsētā pēc tam un atcerējos, kas viņa bija, bet manā dzīvē notika tik daudzas citas lietas. Tomēr pēc diviem gadiem, kad es tikko biju sācis lasīt Bībeli, mūsu ceļi atkal krustojās. Ar draugu Riko mēs bijām aizgājuši uz biljardu paslaistīties un nedaudz uzspēlēt, un es redzēju Karīnu ar citu meiteni pie galda otrā istabas galā. Izrādījās, ka tā otra meitene bija Riko draudzene, viņi iepazīstināja mani ar Karīnu, un tad aizgāja uz bāru, atstājot mūs divatā. Tā bija neveikla situācija. Neviens no mums to tā nebija plānojis.

„Vai vēlies vienu spēli?” es jautāju.

„Nē,” viņa teica.

„Labi, tad aiziesim kaut kur citur,” es ieteicu. Es pieturēju durvis, un mēs izgājām ārā un staigājām runājoties. Kad mēs nonācām pie dzērienu veikala, pret savu sirdsapziņu es iegāju un nopirku vīna pudeli. „Aiziesim uz parku un apsēdīsimies,” es teicu. „Es nopirku mums dzeramo.”

„Nē, paldies, Dag. Es vairs nedzeru,” viņa atbildēja.

„Ko tu domā, ka tu nedzer?” es neticīgi jautāju. „Visi dzer!” Bet viņa stāvēja nelokāma.

„Un es pieņemu, ka tu arī lasi Bībeli?” es jautāju, pa pusei sarkastiski.

Viņa apstājās un skatījās uz mani pārsteigumā. „Īstenībā - jā. Kā tu zināji?”

„Es nezinu. Saliekot divi un divi kopā, es minēju. Tas ir jautri,” es turpināju. „Es arī lasu Bībeli.” Mēs ilgi staigājām vēsajā tuksneša vakarā, runājot par Bībeli un reliģiju. Jo vairāk mēs runājām, jo vairāk atradām, par ko runāt.

Mēs satikām viens otru daudzas reizes pēc tam un pēc dažām nedēļām mēs apprecējāmies. Mēs ievācāmies pilsētā, bet mums nepatika pilsētas dzīve, tāpēc kādu dienu mēs salikām savu iedzīvi uz muguras un sākām stopēt uz ziemeļiem uz Kalifornijas krastu. Mēs īsti nezinājām, kurp mēs dodamies, tad nu izmantojām laiku pēc sava prāta. Dažreiz mēs aizmigām automaģistrāles malā, kur mūs pamodināja smidzinātājs piecos no rīta. Reiz mēs nogājām no ceļa un iegājām gulēt mežā. Kad pamodāmies, parka jātnieku policists stāvēja virs mums. „Man nav iebildumu, ka jūs šeit nakšņojat,” viņš teica, „bet jūs varbūt gribētu zināt, ka jūs guļat pie indīga ozola.”

Ukijā, Kalifornijā, mēs nostopējām kādu jaunu pāri. „Kurp jūs dodaties?” vadītājs jautāja.

„Mēs skaidri nezinām,” es teicu. „Mēs lūdzam, lai Dievs mums parāda. Kur jūs visi dodaties?”

Nedaudz pārsteigts vadītājs teica: „Vai jūs negribat braukt tur, kur mēs dzīvojam? Tas ir nekuriens vidū – maza pilsēta Kovelu. To ieskauj nacionālais mežs.”

„Hmmm. Vai tur ir kādas alas?”

„Droši vien,” jaunais cilvēks teica.

„Vai tur ir kāda baznīca?” Karīna jautāja.

„Tas ir vienīgais,” sieva atbildēja. „Pilsētā nav pat teātra.”

Karīna un es jutāmies pārliecināti doties uz Kovelu, un mēs ātri iemīlējām prieku klāto kalnu skaistumu. Mēs kādu brīdi dzīvojām alā nacionālajā parkā un meklējām zemi. Drīz mēs atradām vietu, ko mēs patiešām gribējām. Vienīgā problēma bija nauda. Vienīgais darbs, ko es varēju atrast, bija sezonas. Vasaras beigās mēs bijām spiesti atgriezties Palm Springā, lai es varētu nodrošināt mūsu augošo ģimeni, jo drīz mēs grasījāmies kļūt vecāki.

Es kādu laiku izmēģināju gadījuma darbus, bet nekas labs negadījās. Beigās es atradu darbu pārdot un piegādāt gaļu. Es uzreiz redzēju, ka es biju daļa no triju pušu vienošanās. Kāpēc gan neizņem vidējo un pašam negūt peļņu?

Tēvs palīdzēja man nopirkt jauku, mazu lietotu VW. Man nekad nebija piederējusi automašīna, un es neko nezināju par to apkopi. Es domāju, ka eļļa gāja radiatorā, bet VW nebija radiatora. Es mācījos ātri!

Man bija uz sāna uzzīmēta zīme, Daga Bačelora liellopu gaļas vairumtirdzniecība. Pēc izdrukātām vizītkartēm un dažiem izveidotiem kontaktiem, es ieliku saldētavu mazā VW aizmugurē. Es nopirku liellopu, un draugs parādīja man, kā to sagriezt gabalos. Drīz man bija plaukstošs bizness – pārdot gaļu vairumtirdzniecībā. Bizness gāja no rokas.

Es iemācījos dažas interesantas lietas. Kādu dienu kliente jautāja, vai es nevarētu viņai sagādāt pirmklasīgu cūkgaļu. Es zināju par liellopa gaļas iedalījumu: pirmklasīga, atlasīta, laba un vidēja. Es biju redzējis dalījumu vistai, bet man bija šis tas jāpārbauda par cūkgaļu.

Es aizgāju pie sava drauga miesnieka. Kad viņš dzirdēja manu jautājumu, viņš smējās. „Lauksaimniecības departaments domā, ka cūkgaļu pat suņiem nevar dot. Viņi to neiedala. Tā mudž ar „vabolēm”. Viņi pat izdod bukletus, kuros teikts, lai jūs pārliecinieties, ka to rūpīgi apstrādājat, lai nogalinātu visas tricinelas kūniņas.”

„Fuij!” Viņš man radīja riebumu. Tad es atcerējos, ka biju kaut ko lasījis Bībelē par cūkgaļu. Daži mācītāji man teica, ka šie likumi ir novecojuši, bet mani tas nepārlicināja. Vai cilvēka organisms nereaģē uz apēsto pārtiku tāpat kā Izraēla laikā? Vai tas tāpat nav pakļauts baktērijām un parazītiem?

Es vēl kaut ko iemācījos no šīs pieredzes. Tā kā es pārdevu pirmklasīgu liellopu gaļu, es nolēmu, ka izmantošu savus produktus. Drīz es ēdu Ņujorkas bifšteku brokastīs, smalku bifšteku pusdienās un iecienīto fileju vakariņās. Bet tad es ievēroju, ka es visu laiku jutos noguris, bez enerģijas. Mana uzvedība arī mainījās. Naktīs es sēdēju, skatījos TV un ēdu litru saldējuma viens pats – jā, visu litru! Es jutu, ka mana garīgā dzīve bija paralizēta, un man bija mazāka vēlme pretoties kārdinājumiem. Mana alus cilvēka diēta – rīsi, pupas, maize un augļi – bija devuši man spēka un enerģijas sajūtu. Pirmo reizi es sapratu, kāda ir diētas ietekme uz manu fizisko, garīgo un morālo labsajūtu. Es nopelnīju labi gaļas biznesā, bet kaut kā mums ar Karīnu neizdevās sakrāt. Jo vairāk mēs nopelnījām, jo vairāk mēs iztērējām.

„Izmēģināsim Kovelu vēl vienu reizi,” es kādu dienu teicu. „Es ticu, ka šoreiz mums izdosies.” Mēs iemainījām savu VW pret vecu salauztu Ford pikapu. Saudzīgi nobraucot 1130 kilometrus, mēs ieradāmies Kovelu, un drīz mēs atradām 160 akus skaistas, neatīstītas zemes, ko mēs varējām atļauties nopirkt. Mēs dzīvojām teltī, kamēr cēlām mazu koka būdiņu. Es uzsāku nelielu malkas biznesu.

Mēs sākām apmeklēt presbiterāņu baznīcu, bet es nevarēju aizmirst par sabatu un citām lietām, ko es biju mācījies. Pāri ielai no presbiterāņu baznīcas bija septītās dienas adventistu baznīca, un es domāju, vai šī draudze nebūtu draudzīgāka. Es biju satīcis Djuanu, kam patika baznīcas un reliģija, tā kādā sestdienā mēs nolēmām apciemot adventistu baznīcu. Karīna nolēma palikt mājās ar Rahēli, mūsu mazulīti.

Manas tā rīta sajūtas bija cerību un baiļu sajaukums. „Ja nu viņi nav draudzīgi. Ja nu viņiem nepatīk, kā es izskatos. Labi, nav svarīgi. Ir sabats, un man ir tādas pašas tiesības kā viņiem tur būt!” Es izraku vecu kombinezonu un pavalkātu kreklu. Matus sasēju zirgastē.

Es uzsēdos uz motocikla un aizdārdināju pēc Djuana. Tajā laikā tas tika uzskatīts stilīgi valkāt noplīsušus, vecus, zilus džinsus, un Djuanam tie patiešām izskatījās „kruti”. Viena no viņa aizmugurējām džinsu kabatām bija atrauta, un viņa kailā āda atklāja faktu, ka viņš nevalkāja pat apakšveļu. Man gandrīz bija kauns par viņu, bet es neko neteicu.

Smaidīgs vīrietis gaidīja mūs durvīs un deva mums stingru rokasspiedienu. Viņš mūs laipni sagaidīja un aicināja iekšā, kur jauka, maza auguma, veca sieviete deva mums rokasspiedienu un lūdza mūs ierakstīties viesu grāmatā. Mēs iegājām baznīcā un apsēdāmies. Cilvēki joprojām ieradās, un mēs skatījāmies, kā viņi nāca. Tajā dienā es redzēju daudzus sirmgalvjus. Pāris ienāca un gāja uz sēdvietām mums priekšā, bet pirms viņi apsēdās, viņi abi pagriezās pret mums, iepazīstināja ar sevi un paspieda roku.

Svētruna tajā dienā likās spontāni laužamies no vecā mācītāja sirds. Viņš bija sirsniņš un patiess, tas mani aizkustināja. Es dzēru dzīvības vārdus kā izslāpis vīrs izkaltušā tuksnesī.

Pēc dievkalpojuma cilvēki pulcējās ap mums, apsveicot mūs un aicinot uz mājām pusdienās. Neviena nepievērsa uzmanību mūsu apgērbam, un es jutos nokaunējies. Djuans un es bijām tā pārņemti ar visiem aicinājumiem un uzmanību, ka īsti nezinājām, ko darīt. Beigās vecais mācītājs Džo Filips un viņa sieva guva virsroku pār pārējiem, un mēs devāmies uz mājām pie viņiem. Es esmu pārliecināts, ka šie laipnie cilvēki nekad neticēja, ka kādu dienu šis hipijs būs viņu mācītājs!

Mēs sēdējām pie veselīgas, vienkārši sagatavotas maltītes – veģetārs klaips, kartupeļi, divi vai trīs dārzeņi, mājās cepta pilngraudu maize, gurķu un citu svaigu dārzeņu salāti un ābolu pīrāgs! „Pašapkalpoieties,” mācītājs Džo aicināja. „Mana sieva ir labākais pavārs pilsētā, un jūs viņu sāpināsi, ja neēdīsiet!” Djuans un es nesāpinājām viņu tajā dienā. Mēs iztukšojām visus traukus, kas bija uz galda. Mūsu namatēvs un namamāte abi bija pārsteigti un apmierināti.

Pēc pusdienām mācītājs Džo teica: „Dodamies uz viesistabu un studēsim Bībeli!” Man ideja patika, un drīz mana Bībele bija atvērta, un mēs diskutējām par Rakstiem ar mācītāju Filipu un viņa kundzi. Djuans aizmiga krēslā.

Nākamajā sabatā Karīna apmeklēja baznīcu kopā ar mani, un pēc tam mēs apmeklējām baznīcu katru sabatu un gājām uz pusdienām pie mācītāja ar kundzi. Mēs vienmēr pēcpusdienās studējām Bībeli. Tomēr mācītājs ar grūtībām tika līdz tēmai, kad es sapratu, ka tas ir kaut kas, ko es jau biju pats iemācījies. Kad mēs mācījāmies Daniela un Atklāsmes grāmatu, es zināju visus nagus un ragus un to laikus. Kādā dienā mācītājs Džo teica: „Dag, tu gandrīz esi gatavs kristībām.”

„Kā tu to domā, mācītāj, gandrīz? Es esmu gatavs,” es teicu. „Es ticu visam, ko šī baznīca māca.”

Viņš pretojās. „Kā ar smēķēšanu, Dag? Vai tu esi gatavs to atmet?”

Šoreiz bija man kārta svārstīties. „Es nezinu. Es neredzu, ka tur ir kāda saikne ar manu mīlestību uz Dievu. Es esmu atmetis visus savus patiešām sliktos netikumus – „zālītes” smēķēšanu un dzeršanu, un narkotikas, un zagšanu, un melošanu. Bet smēķēšana nav tik slikta. Es dienā izsmēķēju tikai pusi paciņas. Un es zinu, ka Dievs mīl mani un atbild uz manām lūgšanām.”

„Taisnība, Dag, Viņš tevi mīl,” mācītājs Džo teica pacietīgi. „Un Viņš tevi māca un vada soli pa solim. Bet, kamēr tu esi atkarīgs no cigaretēm, tu esi saistīts pie velna. Vai tu vari iedomāties kā Jēzus iepūstu dūmus kādam sejā, kamēr Viņš runā ar viņiem par Sava Tēva mīlestību?”

Es zināju, ka Jēzus bija mūsu piemērs, un doma, ka Viņš smēķētu cigareti, likās tik smieklīga, ka es smējos.

„Redzi,” mācītājs turpināja, „kad tu esi kristīts, tas parāda jaunpiedzimšanu, un Kungs nevēlas, lai Viņa bērni smēķētu. Vai ne, Dag?”

„Jā, ja to saliek tādā veidā,” es piekritu.

Es sāku domāt par cīņu atmetēt dzeršanu. Es strīdējos ar Kungu. „Bet Kungs, man patīk dzert. Tas ir jautri.”

Un Kungs teica: „Turpini un dzer, Dag.” Es nedomāju, ka Kungu apmierināja mana dzeršana. Viņš domāja, ka Viņš nepiespiedīs mani pārtraukt. Pamazām es redzēju visas galvassāpes, ko mana dzeršana izsauca. Es pamodos ieslodzījumā vai biju slims visu dienu un vēmu, vai piecēlos un atklāju, ka esmu padarījis sevi par muļķi un sagādāju raizes saviem tuvajiem. Reiz es avarēju ar mašīnu, kas man nepiederēja. Es dzirdēju, ka Kungs saka: „Dag, vai tu esi priecīgs?” Beidzot man pieleca, ka Dievs tikai vēlas, lai kristieši atsakās no tā, kas viņiem ir kaitīgs fiziski vai garīgi. Kad es beidzot to sapratu, es atmetu dzeršanu. Bet es zināju, ka ar smēķēšanu būs grūtāk.

Karīna atmeta paradumu salīdzinoši vieglāk. Dakteris paskaidroja, ka mūsu bērns piedzima neiznēsāts, jo viņa smēķēja. „Smēķēšana nodara pāri ne tikai tev,” viņš teica. „Tā nodara pāri arī bērnam.”

Kādu dienu viņa ienāca istabā un ieraudzīja cigareti, ko viņa bija atstājusi uz pelnu trauka malas. Dūmi plūda tieši virs guļošanās Raheles. „Ko es daru?” Karīna iesaucās. „Ir slikti,

ka es postu savas plaušas. Kā gan es varu postīt arī sava bērna plaušas?” Tajā dienā, kad es ienācu, viņa teica: „Dag, es gribu redzēt, cik ilgi es izturēšu bez smēķēšanas.” Un tas bija viss. Viņa nekad vairs nesmēķēja.

Karīna tika kristīta bez manis.

Dažiem cilvēkiem tas ir viegli, bet citiem cigaretes dēmons sper un kliez pirms atlaiž. Es cīnījos ar sevi, mēģinot saņemt pietiekoši drosmes panākt lūzumu. Kādu dienu es teicu: „Rīt es pārtraukšu,” un aizmetu cigaretes, un mēģināju par tām aizmirst. Bet nākamajā dienā es tik ļoti gribēju cigaretes, ka manas rokas trīcēja. Es aizsteidzos uz veikalu un iegādājos jaunas. „Tā ir naudas izšķiešana,” es sev teicu. Es izsmēķēju pusi paciņas nākamajās stundās, bet mana sirdsapziņa visu laiku mani vajāja. „Labi, labi, es mēģināšu atkal.”

Cīņa ilga mēnešiem.

Es mīlēju adventistu baznīcu, jo tā uz kaut ko pastāvēja. Es zināju, ka es varētu pievienoties daudzām citām baznīcām, neatmetot smēķēšanu un dzeršanu, bet es zināju, ka, ja es gribēju pievienoties adventistu baznīcai, man ir jāņem mans krusts un jāseko Viņam. Viens no mācītāja Džo mīļākajiem teicieniem kļuva mans: „Ja tu nestāvi par kaut ko, tu nokritīsi visās lietās.” Es izmisīgi gribēju pievienoties, bet es vēl nevarēju.

Pēc dažām nedēļām, kad es braucu ar veco kravas automašīnu, es dzirdēju, ka riepa izlaiž gaisu. „Ak, nē! Vēl viena!” Tā bija otrā caurā riepa tajā dienā. Mana kravas automašīna bruka manu acu priekšā. Pēdējās divdesmit četrās stundās izkrita gaismas, automobiļa pakalējais borts nokrita, un motors sāka dūmot.

Kad es pacēlu ar domkratu un nomainīju riepu, es domāju par jaunajiem Datsun 4X4 pikapiem, ko reklamēja. Kā es tādu gribēju! Es sāku sapņot. Ja man būtu nauda, es nopirktu tādu ar karalisku kabīni savai ģimenei, auto ar pieciem ātrumiem, vinču priekšā un bezbortu, lai es varētu vest malku.

Es pieskrūvēju pēdējo uzgriezni, uzliku dekoratīvo disku un iedarbināju motoru, bet manas domas joprojām bija pie šīm Datsun mašīnām. Beigās es izdvesu: „Kungs, es pat atmetu smēķēšanu, ja Tu man iedotu šādu mašīnu!”

Es nekad nebiju apgalvojis, ka es dzirdētu Dieva balsi runājam uz mani balsī, lai gan es biju to daudzas reizes dzirdējis runājam uz manu sirdsapziņu, bet pēkšņi es dzirdēju, ka balss atbalsojās vecā pikapa kabīnē: „Tu atmetu smēķēšanu mašīnas dēļ, bet tu neatmetu smēķēšanu Manis dēļ?”

Es biju šokēts un sēdēju vairākas minūtes, gaidot citu balsi. Tad es domāju: „Jēzus nomira pie krusta manis dēļ, un Viņš tikai lūdz mani atmet lietās, kas man dara pāri, bet es negribu Viņa dēļ atmet smēķēšanu.” Man vajadzēja mašīnu. „Ak, Kungs, lūdzu, piedod man!” Es kliezdu. „Es tā nedomāju, un ar Tavu palīdzību es nekad vairs nesmēķēšu!”

Kad es nokļuvu mājās, es paņēmu savas cigaretes un izmetu tās ārā tualetē, jo es zināju, ka es neiešu pēc tām uz turieni. Dieva žēlastībā es vairs nekad nesmēķēju. Pēc divām nedēļām es tiku kristīts.

Tieši pēc desmit gadiem Kungs deva man Datsun 4X4 ar vinču, karalisku kabīni un pieciem ātrumiem. Es nelūdzu pat par automātiskajiem logiem un kruīza kontroli! Bet es brīnījos: „Kungs, kāpēc Tu gaidīji desmit gadus?”

Viņš man teica, ka šajā laikā es biju ietaupījis pietiekoši naudas no nesmēķēšanas, lai to nopirktu.

15. nodaļa: Bet, Kungs, es nekad nevaru būt mācītājs!

Kopš es pieņēmu Jēzu alā, es runāju ar cilvēkiem par Dieva mīlestību. Es virzīju gandrīz katru sarunu uz reliģiju un ko Dievs ir darījis manā labā. Es runāju ar cilvēkiem garāžā, hipijiem, ielas cilvēkiem, stopētājiem, mūsu kaimiņiem – visiem.

Kad mācītājs baznīcā paziņoja neilgi pēc manām kristībām, ka pēc divām nedēļām sāksies evaņģelizācijas sērijas pasākumi, es domāju par visiem tiem cilvēkiem, ar kuriem es biju runājis, un daudzi no viņiem ilgojās pēc miera un laimes, ko es sajutu. Es nolēmu, ka es viņus uzaicināšu uz sapulcēm.

Vakarā, kad sanāksmes sākās, mūsu mazā baznīca bija pārpildīta. Es stāvēju durvīs un gaidīju draugus, ko es biju uzaicinājis. Daudzi mani kalnu kaimiņi apmeklēja šo pirmo sanāksmi un turpināja nākt katru vakaru. Kad bija pirmās kristības, desmit no divpadsmit kristītiem bija tie, ar ko es mācījos un ko uzaicināju. „Kāds prieks kalpot Dievam!” es domāju. „Tā ir laime, kam neseko pagīras.”

Kādu dienu mācītājs Džo man tuvojās. „Kāpēc tev mums nesludināt, Dag? Tava mīlestība pret Dievu un entuziasms aizsniedz cilvēku sirdis, un tev tajā ir jādalās no katedras.”

Pēkšņi jutos bikls. Man sludināt? „Ak nē, mācītāj! Es esmu sliktais zēns. Es nekad nevarētu būt mācītājs! Man nav izglītības, un es nezinu, ko teikt. Nē, paldies, mācītāj, es nevaru darīt.”

„Tev nav jābūt ar koledžas izglītību,” viņš uzstāja. „Vienkārši piecelies un stāsti cilvēkiem, ko Dievs ir darījis tavā labā. Tas ir viss, kas tev ir jādara.”

„Ak, es nedomāju, ka es varu,” es teicu iejūtīgi.

Mācītājs atlika tēmu, bet viņš bija iestādījis ideju manā prātā, un Svētais Gars to aplaistīja. Kad viņš atkal pievērsās jautājumam, es pretojos mazāk, un beigās es piekritu pamēģināt.

Ja es dzīvotu simts gadu, es tomēr nekad neaizmirstu šo pirmo „svētrunu”, ko es sludināju! Man pat nebija uzvalka, un es aizmirsu uzlikt kaklasaiti, bet ne jau mans apģērbs mani satrauca. Es nervozi sēdēju uz paaugstinājuma, gaidot patiesības mirkli. Manas rokas svīda un es jutu, ka sirds aizsīta rīkli ciet. Kad es beidzot piecēlos, lai runātu, es noliku savu Bībeli sev priekšā un sagrābu katedras malas. Es biju priecīgs, ka ir kaut kas, aiz kā paslēpt savus trīcošos ceļus. Kad es atvēru savu muti runāt, balss, kas nāca ārā, neizklausījās kā mana. Es laizīju un šmaukstināju savas lūpas, jo mana mute bija tik sausa. Bet šie dārgie cilvēki! Dievs svētī viņu sirdis, viņi bija pati uzmanība! Mācītājs un viņa kundze Filipi sēdēja pirmajā rindā, un katru reizi, kad es izteicu apgalvojumu, viņi māja ar galvu un teica: „Āmen.” Cilvēku reakcija uz maniem vārgajiem vārdiem deva man iedrošinājumu turpināt un kaut kā es tiku cauri. Kad es sniedzu roku pie durvīm tajā dienā, daudziem bija asaras acīs, kad viņi teica, kāda svētība viņiem bija mana svētruna.

„Es? Svētība?” es domāju. Es ievēroju, ka vairāki no svētajiem, kas izteica komplimentus par svētrunu, valkāja dzirdes aparātus. Es domāju, ka tajā rītā tie bija salauzti.

Es runāju diezgan bieži pēc tam, un katru reizi tas likās nedaudz vieglāk.

„Dag, tev jāiet mācīties uz koledžu un jāklūst par mācītāju,” mācītājs Filips mudināja. „Kungs ir devis tev īpašu talantu šim darbam, un es zinu, cik ļoti tev patīk līdzdalīt evaņģēliju. Tu esi vajadzīgs Viņa darbam.”

Es pētīju vecā vīra seju. Es domāju pie sevis: „Ja es jebkad kļūšu par mācītāju, es gribētu būt kā tu.” Kāds viņš man bija iedvesma! Viņam es teicu: „Protams, mācītāj Džo, mēs lūgsim par to.”

Beigās es aizgāju uz skolu, lai apgūtu pāris priekšmetus. Mīļais, labais tēvs! Viņš vienmēr gribēja, lai es iegūstu izglītību, pat ja tā bija reliģiska. Tāpēc viņš bija priecīgs palīdzēt, un sešus mēnešus es apmeklēju Dienvidrietumu adventistu koledžu Keene, Teksasā. Tā bija vislabākā lieta, ko es jebkad esmu darījis. Es biju slaistījies tik daudz kā pusaudzis skolā, ka es pārliecināju sevi, ka es neesmu sevišķi gudrs, bet Dienvidrietumu koledžā es uzreiz dabāju A. Nu es zināju, ka es varētu kaut ko iemācīties, ja es gribētu.

Es bibliotēkā paņēmu grāmatu – Benjamina Franklina autobiogrāfija. Es biju pārsteigts, kad es lasīju, kā šis vīrs izstājās no skolas un aizbēga no mājām, bet viņš iemācījās runāt un rakstīt septiņās valodās! Viņš izgudroja bifokālās brilles, Franklina krāsni, pasta sistēmu, publiskās bibliotēkas un ugunsdzēsēju nodaļas. Viņš veica elektriskos atklājumus,

uzsāka izdot laikrakstus un žurnālus, un bija pirmais Savienoto Valstu vēstnieks Francijā. Un viņš bija veģetāriets!

Es domāju: „Ja viņš varēja pats mācīties, es arī varu. Jēzus apsolīja, ka „Es varu visu Kristus spēkā.” ” Kopš es kļuvu par kristieti, es biju iemācījies daudzas lietas, par ko es pat nebiju sapņojis, ka es varētu darīt, ieskaitot spēlēt flautu, ģitāru, mutes harmonikas, klavieres un trompeti. Es biju iemācījies nedaudz runāt spāņu valodā un lidot ar lidmašīnu, un sērfot, un tajā laikā biju sācis mācīties dziedāt – lai gan mani draugi mani lūdza, lai es to pārtraucu!

Pēc koledžas es strādāju ar mācītāju Marvinu Mooru Teksasā. Viņš bija garš, draudzīgs puisis, kas izskatījās kā Abrahams Linkolns. Mēs kopā organizējām Atklāsmes grāmatas seminārus un izveidojām labu komandu, jo Kungs patiešām svētīja mūsu centienus, un daudzi tika kristīti. Vēlāk tajā gadā es tiku aicināts pievienoties slavenajai gospeļus dziedošajai grupai Heritage Singers – kā viņu slavēšanas sludinātājs. Es joprojām strādāju pie dziedāšanas!

Dievs zināja, ko Viņš dara, jo, kamēr es stāvēju auditorijas priekšā vakaru pēc vakara katrā Heritage Singers koncertā stāstot cilvēkiem, ko Dievs manā labā ir izdarījis un aicinot viņus sekot Jēzum, pēdējās izbailes no skatuves pazuda. Astoņpadsmit mēnešus runājot piecas reizes nedēļā ar uzviju kompensēja to, ko es biju palaidis garām formālās izglītības laikā.

16. nodaļa: Indiāņu pasakas

Kādu dienu, kad es biju Heritage Singers birojā, zvanīja telefons. „Šeit runā Lerojs Mors,” balss teica. „Es atbildu par septītās dienas adventistu vietējo amerikāņu darbu Ziemeļamerikā. Es esmu dzirdējis par taviem panākumiem evaņģelizācijā. Vai tu gribētu nākt uz La Vida misiju un strādāt Navajos?”

Es domāju par savām dienām starp indiāņiem, kad es dzīvoju ar savu onkuli Jaunmeksikā. Man patiešām patika šie cilvēki. Tomēr bija dažas lietas, ko es gribēju aizmirst.

„Atvainojos, Mora kungs,” es teicu. „Mūsu treileris ir piekrāmēts un drīz mēs dosimies uz Kaliforniju. Es strādāju ar Heritage Singers.”

„Es saprotu,” viņš iepauzēja. „Labi, tā kā tu jebkurā gadījumā brauc cauri Jaunmeksikai, kāpēc tev neapstāties La Vida misijā un vismaz paskatīties uz mums? Mēs dosim naktsmājas.”

„Paldies, Mora kungs,” es teicu. „Mēs apstāsimies, un es lūgšu par jūsu piedāvājumu. Sazināsimies.”

Savā sirdī es jau biju pieņēmis lēmumu, ka mums tas neinteresē, bet Dievam bija citi plāni. Pat pirms mēs iebraucām misijā, mūsu treileris dīvaini sašūpojās un izdvesa neparastu skaņu. „Tā ir laba zīme, mēs jau gandrīz esam klāt,” es teicu Karīnai. „Kaut kāda ķibe ar treileri.”

Mēs ieradāmies misijā dažas minūtes vēlāk, un, kad mēs iebraucām pagalmā, treilera ritenis nokrita. Visās vietās, kur tas varēja saplīst šajā kopumā 3000 kilometru garajā ceļojumā, tas saplīsa misijas pagalmā!

„Tev ir vajadzīgs jauns riteņu gultņu komplekts,” viens no vīriem tur man teica. Viņš bija noņēmis riteni un parādīja man nodilušās detaļas.

„Cik laika tas prasīs?” es jautāju.

„Kādu laiciņu, es domāju,” vīrs atbildēja. „Šis vienjūga garāžas daudz nenes. Viņiem noteikti ir jāpasūta no Albukverkes. Divas dienas vismaz.”

Es nopūtos. „Tas dod iespēju apskatīt šo vietu.” Kad Karīna un es redzējām Navajo cilvēku vajadzības, mēs zinājām, ka Dievs mūs šeit gribēja.

„Mēs paliksim,” es teicu Lerojam nedaudz vēlāk.

Misija bija nopirkusi vecu māju Vaterflovā, Jaunmeksikā, kas bija paredzēta mums par mājvietu. Viņi gribēja, lai mēs tur izveidojam draudzi, bet cilvēki, kas dzīvoja mājā, vēl

nebija izvākušies un pat pabeiguši pakoties. Viņi atstāja vecās mēbeles, nevajadzīgās grabažas un mēslus. Viņi pat atstāja savus netīros brokastu šķīvjus uz galda. Mēneša laikā mēs to pārkrāsojām un sakārtojām un nebija slikti. Vismaz tā bija plaša.

Blakus atradās misijai piederoša mobilā māja, kas bija iznomāta indiāņu ģimenei. Pagalms bija piemēslots ar alus bundžām. Apkārtnē tuksneša ainavā bija redzams rets koks.

Darbs sākās lēnām. Mēs sākām pārveidot vecu hamburgeru novietni par sapulču vietu, un mums notika Atklāsmes grāmatas seminārs teltī. Kungs svētīja mūsu pūles, un darbs augs. Drīz vairāk nekā simts cilvēku pulcējās mazajā ēkā.

Misija bija tikai septiņdesmit jūdzes no mana tēvoča tirdzniecības vietas, un es bieži domāju par viņu un viņa ģimeni, un dažiem maniem citiem draugiem. Kādā dienā saplīsis pikaps ieripoja pagalmā, kur es strādāju. Mašīna nebija tik veca, bet sliktā formā. Indiānis atvēra durvis un lēnām izkliboja ārā. Viņam bija gari, šķiedraini mati, spīdīga, rētaina seja, iekritušas acis un liels vēders. Man likās, ka viņam bija piecdesmit gadi. Viņš atkliboja pie manis un aizdomīgi paskatījās apkārt.

„Vai tu pazīsti Dagu Batčeloru?” viņš jautāja.

Es biju pārsteigts dzirdēt savu vārdu. Es uzmanīgi paskatījos uz vīrieti, bet nevarēju viņu atpazīt. „Jā, es esmu Dags Batčelors,” es teicu, joprojām izbrīnīts.

Viņš kādu brīdi vilcinājās, rūpīgi uz mani paskatījās un tad viņa seja atplauka. „Dag! Dag!” viņš kļiedza. „Atceries mani? Es esmu Kens!” Viņš pienāca pie manis un apkampa mani ar lielu lāča kampienu. Es apkampu viņu, joprojām neesot pārliecināts, kas šis vīrietis bija.

„Kens?” es jautāju.

„Jā! Kens Platero. Atceries? Mēs braucām kopā ar motocikliem, kad tu dzīvoji ar savu onkuli.”

Pēkšņi man nāca apskaidrība. Viņš bija mans pudeles brālis, ko es pārliecināju aizvest mani uz bāru. Viņš toreiz teica: „Dzeršana ir problēma.”

„Tas esi tu! Es tevi nepazīnu!” es teicu. „Ir pagājis ilgs laiks – apmēram desmit gadi.”

„Tā apmēram. Es dzirdēju no tava onkuļa, ka tu esi šeit. Viņš saka, ka tu tagad esi kristietis. Vai tā ir?”

„Tā ir, Ken. Es esmu septītās dienas adventists.”

„Es esmu tik priecīgs,” viņš runāja no savas dvēseles dziļumiem. „Man ir vajadzīgs Dievs manā dzīvē. Man ir vienas problēmas!” Rūpju grumbas vagoja viņa pieri, un, kad viņš nopūtās, es varēju pateikt, ka viņa skumjas bija dziļas.

„Kādas problēmas?” es jautāju.

„Mana sieva mani pamet. Man ir problēmas ar likumu, un mana dzīve ir jucekļis.” Viņš bija tik bēdīgs. „Man ir vajadzīgs Kungs.”

„Es saprotu, kā tu jūties,” es teicu. „Es esmu grēcinieku šefs. Lūgšim par to.” Kens un es zemojāmies uz ceļiem pagalmā, un es lūdzu par viņu un viņa ģimeni. Asaras straumēm plūda no viņa sejas, kad mēs piecēlāmies. Viņš paņēma manu roku abās savās. „Es nākšu uz jūsu draudzi. Es gribu, lai jūs turpiniet lūgt par mani un manu ģimeni.”

„Es tevi gaidīšu, Ken. Un tu vienmēr būsi manās lūgšanās,” es viņu iedrošināju.

„Tu esi mans vislabākais draugs,” viņš teica, kad viņš rāpās atpakaļ savā mašīnā.

Kad viņš aizbrauca, es domāju: „Nē, Ken. Es esmu bijis tavs sliktākais ienaidnieks. Es tevi uzvedu uz nepareiza ceļa. Ak, Dievs, ko es esmu izdarījis?” es kļiedzu. „Es sagrāvu cilvēka dzīvi ar savu slikto piemēru, kad es biju jauns un dumjš!”

Es vairs neredzēju Kenu. Es cerēju, ka viņš atnāks uz mūsu sanāksmēm, bet viņš nekad neatnāca. Es mēģināju uzzināt, kur viņš dzīvoja, bet neizdevās. Varbūt es nepietiekoši centos. Atmiņas bija sāpīgas. „Kungs,” es lūdzu, „ja ir kaut kas, ko es varu darīt, lai atpirktu savu lielo ļaunumu, lūdzu, parādi man, kas tas ir!”

Kamēr es lūdzu, es stāvēju mobilās mājas priekšā, kas bija blakus manai mājai. Kas bija ļaudis, kas tur dzīvoja? Karīna un es zinājām, ka viņiem bija trīs bērni, un ka viņi bija inteligenti, glīti cilvēki. Vēlāk mēs uzzinājām, ka viņu vārdi bija Toms un Alise Bedžeji. Viņai bija labs darbs kā datora operatorei, kā arī citas biroja iemaņas. Viņš bija bijis

Vjetnamā, brīvi runāja gan Navajo, gan angļiski un bija augsti kvalificēts elektriķis. Bet dienā, kad es stāvēju dārzā un lūdzu, viņi bija noslēpumaini cilvēki.

Es mēģināju viņiem tuvoties un būt labs kaimiņš. Karīna bija uzcepusi maizi un citus gardumus un aiznesusi pie durvīm. Alise atvēra durvīs spraugu un smaidīja, un laipni pieņēma, un tad aizvēra durvis. Mēs vienmēr mājām un runājām ar viņiem, kad viņus redzējām, bet viņi palika atturīgi. Mēs prātojam, kur ir problēma.

Tad kādu nakti es dzirdēju izmisīgu klauvējienu pie durvīm. Durvju zvans atkārtoti zvanīja, un klauvējieni atkārtojās, kamēr es tiku līdz durvīm. Es ātri atvēru, un tur stāvēja vienpadsmitgadīgā Treisija, vecākā no trijiem kaimiņu bērniem. Viņas acis bija bailēs plati ieplestas. „Nāciet ātri!” viņa lūdās. „Mans tēvs nogalinās manu mammu!”

Es vilcinājos pāris sekundes, kamēr mans prāts skrēja. Brīdi es domāju, ka man ir jāzsauca policija un nav jājaucas kaimiņu darīšanās, bet, ja es to darītu, es nekad viņus neaizsniegtu ar evaņģēliju. Es atbultēju durvis un skrēju pāri pagalmam pie viņu durvīm un sāku skaļi klauvēt. Iekšā es varēju dzirdēt belzienus un kļedzienus, un kaušanos. Es ātri sapratu, ka neviens durvis neatvērs, tāpēc es atgrūdu tās vaļā un iesteidzos iekšā.

Vīrietis stāvēja guļamistabā, atspiedies pret sienu, elsodams un bez elpas, blenžot uz savu sievu. Viņa sēdēja uz grīdas, turot savu asiņojošo degunu un muti, šņukstot un stenot. Viņas brūnais vaigs bija saskrāpēts un uzpampis. Viņš nepaskatījās manā virzienā, kad es ienācu istabā. Viņš turpināja blenzt uz viņu, lādoties angļiski un Navajo. Viņš vicināja dūri pret viņu. Viņa iekļudzās un sarāvās viņa priekšā. Viņš sašūpojās atkal un trāpīja garām. Es sapratu, ka viņš tikai mēģināja viņu iebiedēt, nevis iesist. Alkohola smaka telpā bija spēcīga.

Es nevarēju vienkārši tur stāvēt un skatīties, tāpēc es iestājos starp viņiem un palīdzēju viņai piecelties.

„Ak, mācītājs atnācis, lai izglābtu tevi?” viņš ņurdēja.

„Izbeidz,” es teicu, „atstāj viņu vienu!”

„A, kas tevi uzaicināja?” viņš atrūca. „Ej prom!”

Es neizkustējos. „Es tikai mēģinu palīdzēt,” es mierīgi teicu. „Es varēju izsaukt policiju, bet es to neizdarīju. Tā nerisina problēmas. Ja tu viņu tik ļoti ienīsti, atstāj, bet nesit viņu.”

„Tā ir viņas vaina!” viņš kļiedza. Tad viņi sāka kliegt apvainojumus viens uz otru, un viņš sāka šūpoties uz viņas pusi atkal.

Man ir tikai 59 kg, bet Tomam bija 61 kg, tomēr es sagrābu viņu ar pilnu Nelsonu, ar savām rokām zem viņa padusēm, un mani pirksti cieši apņēma viņa kakla aizmuguri. Kad viņa redzēja, ka viņš nevarēja izbēgt, viņa uzbruka viņam un sāka raut viņa matus.

„Izbeidz!” es kļiedzu. Es metu Tomu pret vienu sienu un Alisi pret otru – tas nebija tik grūti, jo viņi abi bija pusiereibuši – un nostājos starp viņiem. Mūsu krūtis cilājās, kad mēs tur stāvējām. Divi jaunākie bērni ierāvās stūrī, klusi raudot.

Kad mūsu sirds ritms palēninājās un mēs sākām elpot normāli, es teicu: „Apsēdīsimies un pārrunāsim visu kā saprātīgi cilvēki.”

Viņi ieklīboja viesistabā un apsēdās. Viņi abi bija apgērbusies, lai ietu uz balli. Viņi daudz nerunāja, bet es nolēmu neiet prom, kamēr viens no viņiem aizies. Pāris minūtēs Alise piecēlās un izgāja ar bērniem.

Tas izgaismoja viņu noslēpumu. Karīna un es drīz uzzinājām, ka šī bija bēdīgi slavēta ģimene šajā apkaimē. Tā bija gadiem. Toms bija garš, pievilcīgs un mačo. Alise bija pievilcīga un flirtējoša, un viņi abi dzēra. Viņi bija greizsirdīgi viens uz otru, un kad viņi dzēra, izcēlās kautiņi.

Es domāju, ko darīt. Vai man ziņot misijai, lai viņus izliek? Ja es tā darītu, es zaudētu visas cerības jebkad viņus iegūt Kristum. Ko Jēzus darītu? Es nolēmu, ka Viņš būtu viņu draugs. „Labi, Kungs, es mēģināšu,” es pie sevis domāju.

Kad Tomam radās problēmas par ieroča izvilkšanu pret cilvēku, kas viņu apvainoja, es aizgāju ar viņu uz tiesu. Kad viņu apcietināja, es palīdzēju viņam izkļūt brīvībā.

Karīna iedraudzējās ar Alisi un bērniem. Viņa cepa cepumus viņiem un šad un tad uzrīkoja mazu ballīti. Dažreiz, kad tur bija nemieri, Alise un bērni, bet dažreiz tikai bērni

meklēja drošību mūsu mājās. Pagalmā ieradās divas vai trīs policijas mašīnas, degot sarkanām un zilām gaismām, kamēr oficiēri aizgāja izšķirt kautiņu.

Kādu vakaru, kad es biju prom evaņģelizācijā, Karīna sēdēja savā gultā un lasīja. Pēkšņi atsprāga durvis un Alise ieskrēja lādēdamās. Viņa paskatījās uz Karīnu un teica: „Es atvainojos!” un skrēja cauri. Pēc brīža ieskrēja Toms, dzenoties viņai pakaļ ar slotu. Karīna pat nepiecēlās no gultas. Mēs bijām pieraduši pie šīs uzvedības. Pasaule šķita visbriesmīgākā vieta viņu dzeršanas un skandālu dēļ.

Toms mēdza nedzert dažas nedēļas, dabūt darbu, labi nopelnīt. Tad viņš sāka „plostot”. Viņš ne tikai iztērēja visu naudu, bet arī darīja destruktīvas lietas. Reiz viņš avarēja ar savu jauno auto. Citreiz viņš kaut ko iemeta viņu lielekrāna TV, un tas saplaisāja.

Bieži, kad Toms bija skaidrā, es gāju pie viņa un runāju ar viņu par Dieva mīlestību. Sākumā viņš bija piesardzīgs, bet es turpināju būt draudzīgs un apciemot. Viņš zināja, ka viņi mums rūp, un viņš sāka ieklausīties. Viņam bija interese par garīgām lietām. Viņš bija lasījis kristīgas grāmatas un pat bija gājis uz baznīcu. Daži baptistu draugi bija viņam mācījuši dažas lietas, ko nozīmē būt kristietim, bet viņam bija jāiemācās, ko nozīmē sekot Jēzum, cik svarīga ir Bībeles pētīšana un personīga lūgšanu dzīve, kā mums ir jāmaņa savi bērni un jālūdz ar viņiem. Tās viņam bija jaunas lietas.

Mēs plānojām jaunu Atklāsmes grāmatas semināru, un es cerēju, ka es varētu aizvest Tomu un viņa ģimeni. Kādu dienu es ar viņu runāju. „Tom,” es teicu, „tu esi man parādā.”

„Kā tu to domā?”

„Es esmu gājis uz tiesu ar tevi, es tevi aizstāvēju. Es atvairīju policiju, un es biju labs kaimiņš. Es kaut ko vēlos no tevis.”

„Labi, Dag, ko tu vēlies?” viņš jautāja.

„Es vēlos, lai tu atnāc uz šīm sanāksmēm, ko es vadīšu,” es teicu. „Mēs pētīsim Atklāsmes grāmatu, un tev patiks.”

„Ak nē, Dag. Es nevaru.”

„Kāpēc ne?” es pretojos. „Atnāc tikai uz pirmajiem pāris vakariem. Ja tev nepatiks, tad varēsi pārtraukt.”

„Ok, es atnāksu,” viņš teica.

„Vai apsoli?” es jautāju.

„Apsolu.”

Es zināju, ka man viņš ir jāatved, kamēr viņš ir skaidrā.

Citas draudzes neiedrošināja. „Tu nekur tālu netiksi ar Navajo,” viņi brīdināja. „Tu būsi laimīgs, ja atnāks piecdesmit. Drīzāk desmit vai piecpadsmit.”

„Uzliksim mūsu mērķi – simts,” es teicu savai mazajai draudzei. „Dieva roka nav palikusi īsāka. Viņš var mūs svētīt.” Tā mēs lūdzām par simtu.

Pirmajā vakarā mums bija 375, ieskaitot bērnus! Ģimnāzija bija piepildīta. „Tā ir visiespaidīgākā lieta, ko es esmu redzējis starp indiāņiem,” Lerojs Mors mums teica. „Tas ir neticami kā pēkšņi visi šie cilvēki vēlas dzirdēt evaņģēliju!”

Mūsu lielākais pārsteigums bija, kad ieradās Toms un Alise ar saviem trim bērniem. Cilvēki plūda iekšā, un mūsu darbinieki bija appludināti ar cilvēkiem, mēģinot visus reģistrēt.

„Vai es varu palīdzēt?” Alise jautāja Karīnai, kas intensīvi strādāja.

„Protams!” Karīna pateicīgi teica, atbrīvojot vietu Alisei pie galda.

Kad sanāksmes turpinājās, bija interesanti redzēt, kādas izmaiņas notika šajā ģimenē. Alise sāka smaidīt. Tad bērni sāka smaidīt. Toms un Alise, un pat Treisija, viņu vecākais bērns, aktīvi piedalījās jautājumā un atbilžu diskusijās.

Viņi apsēdās pie priekšējā galda, un es skatījos, kā viņi pētīja, domāja un uzrakstīja atbildes. Kad mums bija diskusijas, viņi cēla savas rokas, un dažreiz vienkārši nosauca savas atbildes.

Sanāksmes mums notika sešus vakarus nedēļā sešas nedēļas. Kādu vakaru Toms nebija savā vietā, kad es sāku sludināt. Mana sirds bija smaga, un es iekšēji kļiedzu, „Ak Kungs, neļauj viņam dzert!” Kad viņš ienāca pēc pāris minūtēm un apsēdās ar savu ģimeni, es jutos atvieglots.

Es sāku ievērot izmaiņas arī viņu ģimenes dzīvē. Kādu dienu es skatījos pa logu. Toms un Alise uzlasīja alus bundžas un lika tās plastmasas maisos. Tad viņi tīrīja pagalmu. Pēc dažām dienām mēs ar Karīnu skatījāmies un redzējām, ka visa ģimene rok zemi un veido dārzus. Toms un Alise laistīja viens otru ar šļūteni. Bērni skrēja pretī tēvam un kļieda: „Mūs arī!” Toms pagriezās šļūteni pret viņiem, un drīz visi bija samirkuši, un smieklī pildīja gaisu.

Kādas pārmaiņas! Pirms Atklāsmes grāmatas semināra es nekad nebiju redzējis, ka bērni smaida vecāku klātbūtnē, vēl mazāk smejas. Īstenībā viņi pat nespēlējās savā pagalmā. Viņi nāca uz mūsu māju spēlēties.

Kādu sabatu viņi mūs pārsteidza, atnākot uz sabatskolu un draudzi. Kāda pārsteidzoša ģimene – gaumīgi saģērbusies, katrs labi izskatās, sākot no Toma un Alises līdz jaunākajam bērnam.

Atklāsmes grāmatas semināra beigās gandrīz simts cilvēku norādīja, ka viņi tic un vēlas tikt kristīti. Mūs brīdināja, lai neesam steidzīgi, kristot Navajos. „Viņi ir jauki cilvēki un vēlas izpatikt,” Lerojs mums teica. „Pārliecinieties, ka viņi kristās, jo ir Svētā Gara pārliecināti, nevis cenšas kādam izpatikt.”

Tā mēs rūpīgi visus apciemojām pirms kristībām, un tas prasīja laiku. Pa šo laiku mēs turpinājām noturēt draudzes sanāksmes, un Toms un Alise uzticīgi apmeklēja katru sabatu dievkalpojumu. Kādu dienu mans tulks neieradās. Ko darīt? Es slikti runāju Navajos un daudzi vecākie Navajos nerunāja angļiski.

„Es tulkošu,” Toms pieteicās un tulkoja. Man sariesās asaras acīs, kad es redzēju, ka cilvēki noliecās uz priekšu savos sēdekļos, lai viņi neizlaistu kādu vārdu un redzētu Toma dedzīgo seju, kad viņš stāvēja klases priekšā. Viņš ne tikai tulkoja, viņš mācīja. Es nezinu, kas bija laimīgāks – Toms vai es. Pēc dažiem mēnešiem Toms un Alise tika kristīti, un likās, ka visa pasaule bija kļuvusi labāka no tā, ko evaņģēlijs bija izdarījis šai vienai ģimenei!

17. nodaļa: Došanās mājup

Galvenās durvis noblīkšķēja aiz manis, kad es iesteidzos mājās. „Kas vēlas doties uz Kovelu?” es izsaucos. Bērni atskrēja, un Karīna ielika pēdējo maizes pannu krāsnī un pagriezās pret mani ar dejojošām acīm.

„Mēs gribam, mēs gribam!” bērni sauca korī.

„Kā tā, ka mēs dodamies uz Kovelu?” Karīna jautāja.

„Man piezvanīja Deivs, un man ir jādodas mājās un jāparūpējas par dažām lietām mūsu būdā. Cik ātri jūs varat sapakot dažas lietas?”

„Mēs nevaram braukt, kamēr maize nav gatava,” Karīna teica, „bet es varu sapakoties.”

„Tas ir pārāk ātri,” es teicu. „Īstenībā mēs izbraucam rīt no rīta agri.”

Nākamajā rītā visi bija ārā no gultām ar pirmo aicinājumu, un mēs bijām ceļā ar saullēktu.

„Vai mēs satiksim mācītāju Džo Filips un viņa kundzi?” Miha jautāja. Filipi bija kļuvuši kā par vecvecākiem mūsu bērniem, un viņi tos ļoti mīlēja.

„Protams,” es viņus iedrošināju. „Mēs satiksim visu mūsu draudzes ģimeni!”

Priecīgas sarunas pildīja automašīnu, kad mēs baudījām domas par atgriešanos mājās. Ap pusdienlaiku runas aplūsa, un visi sāka migt ciet. Es paliku viens ar savām domām, kamēr auto ēda jūdzes.

Filipi. Kādas labas atmiņas pildīja manu prātu, atcerējos, kā viņi palīdzēja mūsu ģimenei un veidoja mūsu dzīves! „Tas ir praktisks veids, kā viņi izdzīvo savu reliģiju,” es domāju. Mans prāts izspēlēja skatu no agrīna mūsu pazišanās laika.

„Ko es darīšu?” kādu dienu es jautāju Karīnai. „Mums vajadzīgs motorzāģis, ja es gribu tirgot malku. Tas ir vienīgais veids, lai es nopelnītu pietiekoši, lai maksātu par zemi, un banka man atteica.”

„Kāpēc? Ko viņi teica?” viņa jautāja.

„Viņi teica, ka viņi nevar man aizdot naudu, jo man nav aktīva.” Ja es nebūtu pieaudzis, es raudātu. Vai es zaudēšu savu zemi pirms es varēšu veikt pirmo iemaksu?

„Bet kā tu iegūsi aktīvu, ja tu nevari aizņemties naudu?” Viņa skatījās uz mani norūpējusies.

„To es *viņiem* jautāju!” es teicu. „Viņi pat nemēģināja man dot iespēju. Es viņiem biju tikai netīrs hiips.”

Bet, kad mācītājs Džo dzirdēja par manu nožēlojamo stāvokli, viņš daudz nedomāja. Viņš iebāza roku kabatā, izvilka savu čekku grāmatiņu un sāka rakstīt.

„Atdosi man, kad varēsi,” viņš teica smaidot un deva man čekku par \$300. Man žoklis atkāpās. Šis vīrs mani knapi pazina! Es nolēmu, ka atmaksāt viņam būs mana prioritāte, un tā bija!

Mācītājs Filips bija „pensionējis” un pārcēlies uz Kovelu, pirms es biju dzimis. Tur viņš izveidoja draudzi un vēlāk skolu. Daži kalpotāji skatās uz kalpošanu kā uz karjeru ar labu atalgojumu, bet ne mācītājs Džo. Viņš atteicās iet pensijā. Viņš bija nolēmis kalpot Kungam līdz pēdējam elpas vilcienam.

Mani iespaidoja viņa dzīvesveids. Astondesmit gadus viņš atgriezās Kovelu un uzcēla savu māju – ar palīdzību, protams – bet viņš nesa kokmateriālus un strādāja kā piecdesmitgadīgs.

„Kaut kas tur ir saistīts ar veģetāru dzīvesveidu,” es atceros, ka reiz Karīnai teicu. Es domāju par brīnišķīgajiem dārzeniem, ko viņi audzēja. Viņi praktiski dzīvoja no sava dārza divu iemeslu dēļ. Pirmkārt, veselības dēļ, otrkārt, viņiem ne mazāk svarīga bija nauda, ko viņi ietaupīja. Jo mazāk viņi tērēja pārtikai, jo vairāk viņiem bija, ko izlietot, lai izplatītu evaņģēliju. No viņu mazajiem ikmēneša ienākumiem viņi deva vairāk nekā 50 procentus dažādām kalpošanām un projektiem!

Es zinu, ka šī dievbijīgā vīra lūgšanas bija darījušas ļoti daudz, lai palīdzētu man pieņemt lēmumu par Kristu. Džo un Mirjamai Filips bija saraksts ar vairāk nekā piecdesmit cilvēkiem, par ko Džo lūdza katru rītu. Mācītājs Džo katru personu nosauca vārdā un lūdza par viņu problēmām un labklājību, un viņš pavadīja daudz laika ar Bībeli. Es esmu pārliecināts, ka tas bija viņa garīgā spēka noslēpums. Viņš nekad neizrādīja nepacietību vai dusmas, bet visstresainākajās situācijās saglabāja maigu, laipnu nosvērību.

Un Filipa kundze. Kāda spēcīga liecība bija viņas dzīve! Viņa vienmēr strādāja līdzās savam vīram un pat palīdzēja celt māju. Es atcerējos reizi, kad viņš nesa garu kokmateriālu gabalu, kas šūpojās un viņai kārtīgi iebelza. „Džo!” viņa teica.

„Atvaino, mīļā,” viņš atbildēja, un viņi katrs aizgāja savās darīšanās. Es skaļi iesmējos, to atceroties.

„Par ko tu smeijies?” Karīna gribēja zināt, mostoties no snaudiena.

„Ak, es vienkārši domāju par Filipiem,” es teicu.

„Viņi ir jauks pāris, vai ne?” viņa teica.

„Kopš Mirjama bija precējusies ar mācītāju Džo, es zinu, ka viņas sargeņģelim bija jāstrādā virsstundas. Vai atceries, kad viņš gandrīz atpakaļgaitā pārbrauca viņai pāri?” es jautāju.

„Es atceros!” viņa teica. „Viņi man atgādina dažas Laurela un Hardija filmas, ko es skatījos bērnībā.”

„Jā, tas ir labs salīdzinājums. Atceries, kad mēs redzējām, ka auto brauca pa nepareizo lielceļa pusi, un izrādījās, ka tie bija Filipi?”

„Jā! Tas bija briesmīgi,” Karīna smējās. „Tagad tas liekas smieklīgi, bet viņus varēja nogalināt. Viņi ir tik pievilcīgs pāris. Viņa ir galvastiesu garāka nekā viņš, un, kad viņa smejas, viņas mute sniedzas līdz ausīm.”

Es plati smaidīju no šīs domas. „Filipa kundze ir vienīgā, ko es jebkad esmu redzējis, kas piecelsies svētrunas vidū un pārtrauks mācītāju.”

„Bet viņa nekad nav rupja,” Karīna steidzās viņu aizstāvēt. „Man patīk, kā viņa aizver acis un nekļūdi citē Svētos Rakstus.”

„Jā,” es piekritu. „Viņas seja staro. Es vienmēr jūtu, ka viņai ir vēsts tieši no debesīm.”

„Es domāju, ka visi tā domā. Viņi klausās un sniedz viņai nedalītu uzmanību,” Karīna teica. „Lai nu kā, mācītājs Džo to novērtē.”

Ceļojums uz Kaliforniju bija grūts. Mēs braucām pa taisno, gandrīz neapstājoties, un mēs bijām priecīgi redzēt mūsu kalnu māju, ko bijām uzcēlušī. Mēs izrāpāmies stīvi. „Katrš kaut ko ienes,” es atgādināju, kad bērni traucās uz durvīm.

Laiks Kovelos pagāja pārāk ātri. Bija tik daudz darba un tik maz laika. Vismaz mums bija laiks kārtīgam Filipu ģimenes apciemojumam.

„Skat, māmiņ, kas te ir!” mācītājs aicināja savu sievu, kad viņš steidzās pie durvīm, lai mūs sveiktu. Pēc apkampieniem un smiekliem un „redz, kā jūs esat izauguši!” katram bērnam, mēs devāmies iekšā.

Vārītu ābolu smarža pildīja māju. Filipa kundze gatavoja ābolu mērci, un mācītājs Džo palīdzēja mizot. „Turpiniet savu darbu,” Karīna teica. „Mēs visi nāksim virtuvē un palīdzēsim jums.” Filipa kundze iedeva mums katram priekšautu, un es palīdzēju mizot un izņemt serdes.

„Tu lieliski izskaties!” es teicu mācītājam Džo. „Cik tev ir gadu tagad?”

„Man ir deviņdesmit trīs, Dag. Es jau gatavojos iet augšā.”

„Tu mani pārsteidz,” es teicu, kratot galvu.

Viņš pārtrauca mizot un atspiedās pret leti. „Dag, es vairs neesmu stiprs. Šo ābolu mizošana un griešana prasa no manis visu spēku, bet es gribu darīt, cik es varu, tik ilgi, cik es varu, tik daudz, cik es varu, un tik bieži, cik es varu.” Viņa vārdi gandrīz mani saraudināja, jo es zināju, ka viņš tā arī domāja. Viņš dzīvoja, lai svētītu un kalpotu citiem.

Četratā mēs darbu ātri padarījām. Tad mēs nomazgājām rokas un sasēdāmies ap galdu.

„Dag,” mācītājs Džo teica, skatoties manī cieši ar miklām acīm, „Kungs aicina tevi kalpošanā. Es ne tikai tā domāju. Es zinu to. Es nezinu, kā tas notiks. Es zinu, ka ir grūti ar sievu un bērniem, bet ja Dievs tevi aicina, tā ir *Viņa* problēma. Viņš visu atrisinās.”

„Es tā ceru,” es teicu. Es domāju par savas dzīves zaudētajām iespējām. Es gandrīz nebiju sagatavots kalpošanai attiecībā uz formālo izglītību.

„Tāpēc, ka es tam stipri ticu, es esmu tev novēlējis visas savas grāmatas,” mācītājs Džo teica. „Nāc, es tev parādīšu bibliotēku.” Mēs piecēlāmies un iegājām viņa lasītavā, sievietes mums sekoja. Tur, rūpīgi sarindoti, bija neskaitāmi grāmatu plaukti.

„No kurienes tās visas?” es jautāju.

„Dažādi. Neaizmirsti, ka es biju kalpošanā vairāk nekā sešdesmit gadus. Tādā laika periodā var daudzās lietās iedzīvoties.”

„Jā, un viņš ir bijis misijas konferences prezidents, un daudz ceļojis.” Filipa kundze piebilda. „Viņš nopērk jaunu grāmatu visur, kur vien iet.”

Es klusi nosvilpos. Tur grāmatu pietiktu trīs mūžiem!

„Cik ilgi tu te paliksi? Vai tu te būsi sabatā?” mācītājs jautāja.

„Jā, mēs būsim šeit sabatā, bet mēs dodamies prom agri svētdienas rītā,” es atbildēju.

„Jauki! Varbūt vari mums sludināt? Visi tavi draugi gribēs redzēt un dzirdēt tevi.”

„Es priecātos, mācītāj,” es viņam piekritu.

Pēc brīnišķīga sabata ar draugiem mēs atgriezāmies Jaunmeksikā, lai turpinātu darbu Navajos. Pēc pāris nedēļām mēs saņēmām ziņu, ka mācītājs Filips ir miris. Viņš naktī izkrita no gultas un bija pārāk vājš, lai pieceltos. Viņa sieva mēģināja viņu iecelt atpakaļ gultā, bet viņai neizdevās.

„Neraizējies, māmiņ,” viņš teica. „Tikai apsedz mani šeit uz grīdas. Man ir ērti.” Viņa apsedza viņu, cerot dabūt palīdzību nākamajā dienā, bet no rīta viņš jau bija aizgājis. Es biju tik priecīgs, ka satiku viņu divas nedēļas pirms tam.

Kādu dienu zvanīja telefons. „Te Ričards Švarcs, Ziemeļkalifornijas konferences misijas sekretārs,” balss teica. Es biju viņu dažas reizes satīcis. „Dag, mēs esam dzirdējuši par

taviem panākumiem Navajos, un mēs apsveram iespēju, ka tu nāktu uz Ziemeļkaliforniju veikt mācītāja/evaņģēlista darbu. Vai tevi tas interesētu?”

Jā! Manas mājas un draugi ir Ziemeļkalifornijā, tas izklausījās pārāk labi, lai būtu patiesība, bet es centos neizklausīties pārāk sajūsmināts.

„Vai ir kāda konkrēta draudze, par kuru jūs domājat?” es jautāju.

„Jā,” viņš atbildēja, „ir vairākas, par ko mēs domājam. Viena ir maza pilsēta Kovelu. Jūs varbūt neesat par to dzirdējis.”

Mana sirds dejoja. Starp 130 adventistu draudzēm Ziemeļkalifornijā šī bija draudze, kurā es visvairāk vēlējos būt mācītājs!

Karīna man iespēra. „Saki jā!” viņa čukstēja. Lai gan es biju jau izdomājis, es zināju, ka vispirms tas ir jānes Kunga priekšā.

„Mēs to pārrunāsim un lūgsim par to,” es teicu. „Sazināsimies.”

Karīna teica: „Es pakošos, kamēr tu lūdz.”

Ja tas nebija brīnums, es nekad nevienu neesmu redzējis! Man bija vajadzīga draudze kā Kovelu, jo cilvēki tur zināja, ka es nezināju, ko es daru, bet viņi mani tik un tā mīlēja. Mūsu vecie draugi bija sajūsmā redzot, ka atgriežas viņu mācītājs.

Kad es beidzot tur nokļuvu, es atklāju, cik daudz es nezināju par mācītāja darbu. Es pat nezināju, kā novadīt padomes sēdi. Es devu ierosinājumus un pats tos apstiprināju! Bet cilvēki mani pacietīgi panesa un mani mīlēja tajā visā. Ar Dieva svētību draudze auga un plauka. Mēs nopirkām blakus zemi un uzcēlām baznīcai paplašinājumu.

Bez mācītāja pienākumiem no manis sagaidīja, ka es vadu evaņģelizācijas sanāksmes. Pirmās sanāksmes es noturēju turpat Kovelu. Apmēram 100 cilvēku apmeklēja pirmo vakaru, un apmeklējums saglabājās labs visu laiku. Noslēgumā 12 cilvēki pieņēma lēmumu par Kristu un tika kristīti tajā gadā. Draudze izauga manas īsās kalpošanas laikā no 86 līdz 112.

Evaņģelizācija aizņēma arvien vairāk mana laika, un beigās es lūdzu, lai mani atbrīvo no maniem draudzes gana pienākumiem, lai es varu evaņģelizēt ar pilnu slodzi. Nesen es sludināju Kovelu sabata rītā. Kad es skatījos draudzē, es redzēju tik daudz cilvēku, ar kuriem es jutos ļoti tuvs. Čarija bija viens no pirmajiem cilvēkiem, ko mēs satikām, kad mēs pārcēlāmies uz Kovelu. Viņa tajā laikā bija hipijs, tāpat kā mēs. Es uzaicināju viņu uz sanāksmēm, un tagad viņa bija šeit uzticīga draudzes locekle, tāpat kā viņas māte Paulīne.

Atsaucoties uz vecās mammas lūgumu, Filipu mazmeita Edvīna sāka apmeklēt sanāksmes, un tagad bija uzticīga draudzes locekle. Filipa kundze vienmēr teica: „Ja tikai Džozefam varētu redzēt, ka tu atgriezies, lai ganītu draudzi, ko viņš uzcēla, viņš ar tevi lepotos! Ja tikai Džozefam varētu redzēt, ka viņa mazmeita tika kristīta tavās sanāksmēs, viņš būtu ļoti laimīgs!” Un viņa raudāja.

Tad vēl bija Džons. Šis vīrs bija uzaudzis draudzē, bet to pameta jaunībā un apmeklēja presbiterāņu draudzi. Kad sākās evaņģelizācijas sanāksmes, viņš uzticīgi nāca un bija pirmais, ko es kristīju savā kalpošanā. Nu viņš bija stiprs draudzes loceklis, mācīja sabatskolas klasi un bija precējies ar Čaras māti.

Un Marta! Redzot Martu, atausa manas jaukākas atmiņas. Tas ir garš stāsts, bet ir vērts to izstāstīt. Lai gan man bija dalītas jūtas par Lieldienu saullēkta dievkalpojumu, es nolēmu to apmeklēt. Bija jauka sadraudzība ar citiem pilsētas mācītājiem un mani nekad nenogurdināja Augšāmcelšanās stāsts. Viņi man lūdza, lai es saku rīta lūgšanu, es uzvilku savu uzvalku un kaklasaiti un devos uz pilsētu.

Pēc dievkalpojuma es iekāpu automašīnā un braucu mājās, bet, kad es braucu garām Vasarsvētku ticības svētnīcai, es sajutu stipru pamudinājumu apstāties un ieiet. Es jutu, ka man tur būs jāsludina tajā dienā. „Bet kāpēc man tas būtu jādara?” es sev jautāju. „Es esmu adventistu draudzes mācītājs.”

Es turpināju braukt garām, bet man bija stipra sajūta, ka es nepaklausu Dievam, tāpēc es apgriezās un devos atpakaļ. „Kā lai es zinu, ka šī nav tikai mana iztēle?” Es turpināju ar sevi strīdēties. „Vai man ir jāieiet baznīcā un jāaiziet pa celiņu un jāpasaka mācītājam: „Kungs man teica, ka man šorīt šeit ir jāsludina, tad nu tu vari iet un apsēsties?” Atkal es pabraucu garām.

Es nezinu, cik reizes es braucu garām, strīdoties ar sevi un lūdzot pēc vadības. Beigās es aizbraucu mājās, lai ēstu brokastis. Es nosēju kaklasaiti un pakāru skapī. Es aizgāju uz ledusskapi un paņēmu banānu, bet iespaids atgriezās, un es jutu, ka es bēgu prom kā Jona. „Labi, Kungs, es nesaprotu, bet es saprotu, ka man labāk ir iet.” Es uzsēju kaklasaiti un devos uz durvīm.

„Kur tu ej?” Karīna jautāja.

„Uz baznīcu,” es teicu.

„O?” Tas bija viss, ko viņa teica. Viņa nebija pārsteigta, jo es bieži rīkojos dīvaini. Es aizbraucu atpakaļ un novietoju mašīnu Ticības svētnīcas priekšā. Kad es iegāju iekšā, dievkalpojums jau noritēja, un mācītājs tikko bija uzaicinājis draudzi zēmoties uz ceļiem un pirms sludināšanas lūgt pēc Gara izliešanās. Es ieslīdēju aizmugurējā rindā un notupos uz ceļiem.

Lūgšanas Vasarsvētku dievkalpojumos nav kā vairumā baznīcu. Viņi lūdz ilgu laiku, un viņi nelūdz klusām savās sirdīs. Daži lūdz skaļi, daži murmina, un daži lūdz mēlēs. Sieviete aiz manis izklausījās it kā runātu par japāņu motocikliem. Es jautāju Kungam, lai dara man zināmu, vai Viņš atveda mani šeit, vai tā bija tikai mana iedomā.

Kamēr es lūdzu, es redzēju garīgu skatu: kad viņi beidza lūgt, mācītājs lūdza mani nākt un sludināt. „Bet ko es teikšu?” es domāju, būdams zemojies lūgšanā. Tad visa svētruna man atnāca tā, it kā tā man būtu iedota: par Mariju Magdalēnu, kas pārstāvēja draudzi.

Lūgšanas pierima, un viņi viens pēc otra apsēdās. Es piecēlos no ceļiem un apsēdos aizmugurējā solā. Tad mācītājs Rejs Hals uzkāpa uz paaugstinājuma, paskatījās tieši uz mani un teica: „Es redzu, ka mūsu adventistu brālis šodien ir šeit. Mācītāj, vai tev nav dažu vārdu, ko teikt par Kungu šajā rītā?”

Es zināju, ko viņš domāja, teikdams: „Vai tev ir liecība?” Mana sirds joņoja, bet es centos noslēpt savu sajūsmu. Es piecēlos, cik mierīgi vien pratu. „Jūs zināt, kā tas ir, mācītāj,” es teicu. „Mēs mācītāji nevaram pateikt tikai *dažus* vārdus.” Es smaidīju un jau sēdos, bet, pirms es to izdarīju, viņš nāca pie manis.

„Tad nāc priekšā un sludini.” Mana sirds sāka lēkāt krūtīs, un es domāju: „Tas nevar būt.” Kad es gāju uz priekšu ar Bībeli rokās, es sapratu, ka nekad neesmu juties pārliecinātāks, ka esmu tur, kur Dievs vēlējas, lai es būtu, jo Viņš bija mani atvedis uz šo baznīcu tik zīmīgā veidā. Es zināju, ka Viņš mani mācīs un dos man vārdus, ko teikt.

Es kā aizlidoju līdz kancelei un atvēru Bībeli Jāņa 8. nodaļā. Likās, ka viss ir izmēģināts. Es sāku runāt par sievieti, kas pieķerta laulības pārkāpšanā, un vārdi vienkārši plūda no manas mutes gandrīz bez manas piepūles. Es dzirdēju daudzus Āmen, Slava Dievam un Sludini to, brāli! Tas norādīja, ka viņi mani klausās, un sasildīja manu sirdi. (Es gribētu, lai tā darītu vairāk adventistu draudzēs.)

Beigās es izteicu aicinājumu. Daudzi cilvēki nāca uz priekšu, un mums bija lūgšana kopā. Kad cilvēki devās prom, mācītājs Hals mani uzrunāja ar asarām, kas ritēja pa viņa vaigiem. „Mācītāj Dag,” viņš teica aizkustināti, „Dievs tevi šajā rītā šurp atsūtīja.”

Es brīnījās, kā viņš zināja.

„Es esmu apslimis,” viņš turpināja. „Es nezināju, ko man darīt, tāpēc es par to lūdzu. Es lūdzu, lai mana sieva sludina, bet viņa bija nobijusies līdz nāvei. Tā, ka tu redzi, brāli Dag, Dievs tevi sūtīja kā atbildi uz manu lūgšanu.”

Kopš tās dienas es nekad nešaubījos, ka Dievam ir Savi ļaudis katrā baznīcā, neskatoties uz viņu ticību un doktrīnām. Viņš dzird un atbild uz viņu lūgšanām, un pirms Jēzus nāks, mēs visi būsīm apvienoti vienā miesā, kas tur Dieva baušļus un Jēzus ticību (skat. Atkl. 14:12). Pirms es aizgāju, viņš aicināja mani atkal atnākt, un es viņam apsolīju, ka es to izdarīšu.

Tā es satiku Martu. Es atnācu nākamajā svētdienā apciemot Ticības svētnīcu, un kad es atnācu, es ievēroju spāņu sievieti, kas bija apsēdusies man priekšā. Es redzēju, ka viņa nerunā angļiski, tāpēc es izteicu īsu lūgšanu, lai Kungs man palīdz ar viņu iedraudzēties. Uzreiz pēc lūgšanas mācītājs teica: „Tagad piecelieties un sasveicinieties ar cilvēkiem sev līdzās.” Es redzēju, ka Dievs bija atvēris ceļu, tāpēc, kamēr cilvēki sveica viens otru, es teicu,

„Como esta usted, hermana?” („Kā klājas, māsa?”) Es biju iemācījies nedaudz spāņu valodu no meksikāņu drauga, kas dzīvoja ar mani.

Viņa atplauka plašā smaidā, kad izdzirdēja savu valodu. Viņa sāka pļāpāt spāniski ātrāk nekā es spēju saprast. Es pacēlu roku. „Despacio,” es teicu. „Mas lento!” („Runā lēnām.”) Tad izmantojot savu klibojošo spāņu valodu, es jautāju, „Vai tu saproti, ko šeit runā?”

„Nē,” viņa teica, „bet šis ir Dieva nams, tāpēc es nāku.”

„Es eju uz baznīcu sestdienās, un mums ir daži draudzes locekļi, kas runā spāniski. Atnāc pie mums sestdien,” es aicināju.

„Gracias, senior,” viņa teica, un, protams, viņa bija manā draudzē nākamajā sabbatā. Drīz sāka nākt viņas bērni. Tagad gan viņa, gan viņas bērni ir uzticīgi mūsu draudzes locekļi, un visi bērni apmeklē mūsu mazo draudzes skolu. Kad es skatījos uz adventistu draudzi tajā sabbatā, es priecājos redzēt Martu un viņas bērnus.

Neilgi pēc tam, kad mēs devāmies uz lūgšanu vakaru, mēs redzējām ātro palīdzību Filipa kundzes mājas priekšā. Viņai bija insults, un pēc pāris dienām viņa nomira, nenākusi pie samaņas. Viņas mazmeita atrada viņas Bībeli uz galda blakus viņas krēslam ar mācību bukletu. Tā bija trešdiena, un viņa bija aizpildījusi trešdienas atbilžu daļu savā drebošajā rokrakstā. Viņas pēdējie vārdi tajā rītā bija: „Mēs nemirsim.”

Visi mirst pirmajā nāvē, protams, taisnie nemirst otrajā nāvē, kas minēta Atklāsmes 20. nodaļā. Par to Filipa kundze bija pilnīgi pārliecināta.

Man bija priekštiesība vadīt viņas bērnu ceremoniju. Baznīcu piepildīja viņas draugi un kaimiņi, un puķes bija visur. Izskatījās gandrīz kā svinībās. Liels karotājs bija uzvarējis grēku un nolika savu ieroci. Tur viņa gulēja mierā, sātana neaizsniedzama. Man nebija viņas žēl. Man pat skauda. Nākamā lieta, ko viņa dzirdēs, būs Jēzus balss, kas aicinās viņu no kapa kā apsolīts 1. Tesalonīkiešiem 4:16,17. Viņa sajūtīs, kā viņas nemirstīgajā miesā ieplūst mūžīgā dzīvība, un viņa būs ar savu iemīļoto Džo. Kas par atkalapvienošanos! Kopā viņi ies pa zelta ielām brīnišķīgajā pilsētā, kas ir aprakstīta pēdējās divās Bībeles nodaļās.

Pēc bērēm es apciemoju viņas dēlu. Viņš joprojām nebija atdevis savu sirdi Kungam, un es cerēju, ka atradīšu viņam iedrošinājuma vārdus.

„Tu zini, ka tava māte tevi ļoti mīlēja, un viņa lūdza par tevi katru dienu,” es teicu. „Viņa līdza pašām dzīves beigām par tevi lūdza.”

„Jā, es zinu,” viņš teica, „bet neapgrūtinu sevi ar lūgšanām par mani.”

Ko es varēju teikt šim smagi dzerošajam, rupji runājošajam mačo vīrietim, lai aizsniegtu viņa sirdi? „Ja tu mani pazītu pirms pāris gadiem, tu nekad neticētu, ka es jebkad būšu kristietis. Man ir daudz jāpateicas taviem vecākiem, ka es esmu tur, kur es esmu šodien. Viņi bija īsti svētie.”

„Es zinu. Viņi bija svētie,” viņš klusi teica. Viņš skatījās lejup un virpināja cepuri. „Bet viņi visu laiku tādi nebija. Viņi *kļuva* svētie.”

Nu šie vārdi man deva cerību. Es varu kļūt svēts. Kad es skatos uz Jēzus pilnīgo piemēru, es saku: „Man varbūt vēl tāls ceļš priekšā,” bet, kad es skatos atpakaļ un redzu, cik tālu Viņš mani ir atvedis, tas man dod drosmi. Es zinu, ka Viņš darbu ar mani nav pabeidzis. Ja es Viņam ļaušu, Viņš pabeigs to, ko Viņš ir iesācis manā dzīvē, un kādu dienu aizvedīs mani mājās.

18. nodaļa: Akmens, kas neripos

Pirms neilga laika es aizvedu savu ģimeni uz dienvidu Kaliforniju īsās brīvdienās. Mēs atradām jauku, nelielu viesnīcu Desert Hot Springā ar skaistu kalnu skatu, kas reiz bija manas mājas.

„Tēt, aizejam uz tavu alu.” Miha, mans otrs bērns un vecākais dēls, vienmēr bija sajūsmā par alu stāstiem. Rahelei labāk patika iepirkšanās ar mammu, un Daniels, piecgadnieks, bija pārāk jauns šādam gājienam.

Nākamajā rītā agri Karīna aizveda mani un Mihu uz Palm Springu ar mūsu mugursomām. Kad mēs gājām caur pilsētu, es ievēroju, ka daudzas lietas ir mainījušās. Vecais gadatirgus bija slēgts un apšūts ar dēļiem. Mani vecie ielas draugi bija prom. Ticības centra baznīca, ko mēs mēdzām apmeklēt, bija pārcēlusies. Pat sākot iet pa kanjonu, lietas izskatījās savādākas.

Bija pagājuši astoņi gadi, kopš es gāju pa šo taku. Šajā laikā bija bijis ugunsgrēks San Džasiento kalnā, mērena zemestrīce un lieli plūdi šajā apkaimē. Koki, kas reiz bija ceļazīmes gar taku, tagad bija tikai nomelnējuši celmi. Daudzās vietās vecā taka bija noskalota un mainījusi vietu. Pat strauts bija mainījis savu gultni.

Lai gan Miham bija tikai septiņi gadi, viņš soļoja kā īsts karavīrs, nekad nesūdzoties par karstumu vai mazo mugursomu, ko viņš nesa.

Pusceļā augšup kalnos es norādīju uz priekšu. „Mēs apstāsimies tur pie Kvadrāta dīķa,” es teicu. „Tā ir lieliska vieta apstāties un ienirt, peldēt apkārt un atvēsināties.” Bet, kad mēs nonācām pie Kvadrāta dīķa, mēs atklājām, ka tas bija aizpildīts ar smiltīm. Mēs vienīgi varējām pa to pastaigāties un palīst zem ūdenskrituma līdžās.

Es sāku domāt, vai man ala joprojām ir tur. Ko es atradīšu?

Pēc apmēram divarpus stundu gājiena kalnup mēs sasniedzām ceļojuma augstāko punktu – vietu apmēram 1000 metrus virs Palm Springas ar panorāmas skatu uz visām tuksneša pilsētām. Mēs apsēdāmies uz apmēram desmit minūtēm, baudot jauko skatu. Iedzērām ūdeni.

Pēc neilgas atpūtas uzlikām somas atpakaļ plecos un sākām ceļojumu lejup uz trešo ieleju. Lietas sāka izskatīties daudz pazīstamākas, un man sirds sāka sisties ātrāk – vairāk no sajūsmas nekā no iešanas. Kad mēs apgājām kalnu grēdu un uzlūkojām trešo ieleju tieši mums priekšā, es apstājos uz brīdi, lai ieelpotu un baudītu skatu.

„Uz ko tu skaties, tēt?” Miha jautāja.

„Savu akmeni,” es maigi atbildēju.

Tajā brīdī mūs apņēma klintis, un mans izteiciens varēja izklausīties dīvaini cilvēkam, kas nevarēja redzēt to, ko redzējām mēs. Bet viena klints ielejā izcēlās kā basketbola bumba starp marmora bumbiņām. Es dzīvoju šī milzīgā laukakmens paēnī pusotru gadu. Simtiem reižu pēc kilometra kāpiena vientuļajos tuksneša kalnos viskarstākajā klimatā es apgāju ap šo kalnu grēdu un uzlūkoju „savu akmeni”. Man tas nozīmēja atpūtu un ēnu. Tas nozīmēja, ka mājas ir redzamas, kur ir pārtika un ūdens. Dažreiz šajos kalnos bija zemestrīces, lejā ar troksni nāca akmeņi un dubļi no visām pusēm, bet es nekad nebiju nobijies zem „sava akmens” apsardzības.

Pēc visiem šiem gadiem to redzēt neizmainītu - tas izsauca asaras manās acīs. „Nāc, Miha,” es teicu. „Mēs gandrīz esam klāt.” Es gribēju iet, pirms viņš ieraudzītu manas miklās acis.

Pēc desmit minūtēm mēs bijām ielejā, ejot gar Tahkvitz strautu. „Tur otrā pusē man bija sauna, Miha.” Es norādīju uz takas vienu pusi. „Es ugunī sakarsēju lielus akmeņus, tad ienesu tos ar liekšķeri plastmasas vigvamā, ievēru no iekšpuses durvis un uzlēju virsū karstu ūdeni. Pāris minūtēs es biju tā sakarsis, ka man bija jāskrien ārā un jāienirst lielajā dīķī, lūk, tur.”

Miha klausījās, izbrīnā iepletis acis.

Pēc pāris brīžiem mēs rāpāmies starp divām klintīm un pāri baļķim, kas atveda manas „alas pagalmā”. Maz kas bija mainījies. Dūmu nomelnotie griesti, mans akmens krēsls un pavards bija tie paši. Nedaudz smiltis no guļamistabas alas un kopējās grīdas bija aizskalotas, bet es joprojām jutos kā mājās.

Miha nevarēja noslēpt savu sajūsmu. Lai gan viņš bija noguris, viņš nolika savu somu un gāja pēfīt. Es pāris minūtes atpūtos pirms izpakošanās un apmetnes izveides. Kad Miha atgriezās, mēs nopeldējāmies dīķī. Šajā gada laikā ūdens bija atsvaidzinoši vēss.

Mēs apsēdāmies rietošās saules staros izžūt. „Miha, drīz būs tumšs,” es teicu. „Savācam malku šīvakara ugunskuram.” Saulrieta laikā mums bija liela grēda malkas un mežonīga apetīte, tad nu mēs iekūrām ugunskuru un pagatavojām nedaudz savas pārtikas.

„Tēt,” Miha teica, kad viņš apēda pēdējo pupu karoti, „kur tu atradi to Bībeli, kas bija alā?”

Es norādīju uz alu. „Redzi to klintsradzi pie manas guļamistabas alas? Tā bija tur.”

„Kas ar to notika?”

„Neilgi pēc tam, kad es to sāku lasīt, es to nejauši iemetu strautā,” es teicu. „Pēc tam tā uzbrieda, un nebija viegli to lasīt, tāpēc mans draugs Glens man iedeva jaunu. Es nezinu, kas notika ar pirmo.”

Mums bija vakara lūgšana, tad piemetām ugunskuram vairāk žagaru. Vēl ilgi pēc ierāpšanās guļammaisā Miha turpināja uzdot jautājumus par dzīvi šajā mežonīgajā kanjonā.

Beigās viņš apkusa, un es zināju, ka viņš bija aizmidzis. Gaisma no ugunskura dejoja uz alas sienām, radot pazīstamus tēlus. Tad neliela ķengurveidīgā žurka pārlēca pāri pa alas grīdu, uz brīdi apstājās un paskatījās uz mani, it kā jautājot: „Kur tu esi bijis?” un tad aizleca prom. Es iebāzu roku mugursomā un meklēju Bībeli, ko es biju paņēmis līdzi. Es to atvēru uz nejaušību, un ugunskura gaismā es lasīju Mateja 7:24,25. Jēzus runāja: „Tāpēc ikviens, kas šos Manus vārdus dzird un dara, pielīdzināms gudram vīram, kas savu namu cēlis uz klints. Kad stiprs lietus lija un straumes nāca un vēji pūta un gāzās šim namam virsū, nams tomēr nesabruka; jo tas bija celts uz klints.”

Es domāju: „Cik daudzas reizes Bībelē Jēzus ir salīdzināts ar klinti. Viņš ir saukts par galveno Stūrakmeni, stipro Pamatu un Akmeni, kas izcirsts no klints. Pat Desmit Baušļi tika uzrakstīti uz akmens, lai parādītu, cik tie ir nemainīgi. Viens no maniem Kristus simboliem Jesajas 32:2 salīdzina Jēzu ar augstu klinti, kas dod ēnu iztvīkušai un izslāpušai zemei. Tāpat kā mans alas laukakmens ir pastāvējis lietū, vējā, ugunī un zemestrīcēs nemainīgs un neizkustināms, tāpat Jēzus vienmēr ir bijis man uzticams un mīlošs, sniedzot patvērumu no garīgā karstuma un aukstuma.”

Ar šīm laimīgajām domām es noliku Bībeli uz akmens un ierāpos guļammaisā. Es nezinu, vai zeme bija cietāka vai es biju kļuvis mīkstāks, bet pagāja laiks, līdz es iekārtojos. Bet drīz avota skaņā es iemigu.

Miham bija grūti otrā rītā piecelties. Viņa acis bija pa pusei atvērtas, un bija komiski skatīties, kā viņš lūkojās apkārt, mēģinot atcerēties, kur viņš atrodas un kā viņš te nokļuva. Viņa mati izskatījās tā, it kā viņš visu nakti tos būtu veidojis ar olu putotāju!

„Mums ir agri jāiziet lejup, lai satiktu mammu pilsētā,” es teicu, atverot brokastu bundžu.

„Bet, tēt, mēs tikko te nokļuvām.”

„Es zinu, dēls, bet mūsu brīvdienas ir gandrīz beigušās. Pricēsimies, ka mums bija iespēja apciemot šo alu.”

„Labi,” Miha teica ar nopūtu.

Pēc brokastīm, ātras peldes dīķī un īsas lūgšanas, mēs sapakojām mantas un pēdējo reizi ātri paskatījāmies apkārt. Kad es sāku iet pa alas pagalmu, Miha man sauca. „Tēt, tu atstāji savu Bībeli uz akmens tur!”

„Es zinu, dēls.”

Izskatījās, ka viņš saprata, un mēs sākām savu ceļojumu lejup pa kalniem.

„Tēt?” Miha runāja pēc ilga klusuma.

„Jā, dēls.”

„Vai tev nekad nepietrūkst dzīves šeit?”

Man nebija ilgi jādomā. „Jā, dēls, pietrūkst. Daudzējādā ziņā dzīve šeit bija daudz vieglāka. Šeit nebija sasprindzinājuma, nebija stresa.”

„Tēt, vai tu domā, ka tu kādreiz šeit atgriezīsies?”

„Nē, dēls, Dievs neaicināja mūs bēgt prom no pasaules. Jēzus teica, ka mums ir jāiet pasaulē un jāsludina evaņģēlijs.”

Mēs abi klusējām, ejot lejup pa taku. Es domāju savas domas, un savā bērnišķīgajā veidā, es zināju, ka Miha arī domāja savas domas. Es biju tik pateicīgs par visiem saviem bērniem, un es jutos īpaši tuvs Miham šajā rītā, kad mēs gājām kopā. Dievs man bija parādījis daudzas lietas par Savu mīlestību caur maniem bērniem, un Miha man iemācīja vienu no lielākajām stundām.

Kādu rītu pirms pieciem gadiem, kad mēs dzīvojām Kovelu, Karīna un es atradām viņu savā gultiņā kunkstot un truli skatoties griestos. Mēs zinājām, ka kaut kas nopietni nebija kārtībā, tāpēc Karīna paņēma viņu rokās un mēs steidzāmies uz tuvāko slimnīcu četrdesmit jūdžu attālumā. Mēs iesteidzāmies ātrās palīdzības istabā un pēc galvenajām pārbaudēm jaunais interns, kas tajā rītā dežūrēja, teica, ka viņam ir aizdomas, ka Miham ir muguras meningīts. Viņš teica, ka vienīgais veids, lai par to pārliecinātos, ir jāveic pārbaudi – muguras kaulu šķidrums. Bija jāievieto septiņu centimetru adatu starp Mihas muguras skriemeļiem. Mugurkauls, protams, ir pildīts ar nerviem.

Miha bija vecumā, kad viņš varēja tikai nedaudz runāt. Viņš prata teikt „Mammu,” „Tēti” un „banāns”. Es domāju, kas viņam notika prātā. Karīna izgāja no telpas sakot, ka nevar to izturēt. Es stāvēju aiz vairākām medmāsām, kas turēja manu mazuli uz sāna ar aplī izliektu muguru. Tas radīja Miham lielas sāpes, jo Miha sāka vaidēt. Bēdīgākais bija tas, ka interns atzinās, ka viņam nav lielas pieredzes veikt šo pārbaudi. Tā nu es skatījos ar lūstošu sirdi, kā trīs vai četras reizes jaunais dakters dūra adatu mazā zēna mugurā. Tikai vecāki var saprast galvassāpes, skatoties, kā bērns cieš.

Miha skatījās uz mani un atkal, un atkal kļiedza: „Tēti, tēti, tēti.”

Tas plēsa mani pušu. Es zinu, ka viņš brīnījās: „Kāpēc tu ļauj šiem cilvēkiem mani sāpināt? Vai tu mani vairs nemīli?” Un es zināju, ka viņa vecumā man nebija iespējams viņam to paskaidrot. Vienas no manām lielākajām bailēm bija, ka Miha var nomirt, domājot, ka es viņu nemīlu.

Izrādījās, ka viņam bija mugurkaula meningīts, bet Dieva žēlastībā un pēc desmit dienām slimnīcā viņš pilnībā atlaba. Bet pēc tam es nekad nevarēju lasīt stāstu par Jēzu pie krusta, saucot savam Tēvam: „Mans Dievs, mans Dievs, kāpēc Tu Mani esi pametis?” nedomājot par šo pieredzi. Man būtu daudz vieglāk pašam ciest nekā skatīties, kā viens no maniem bērniem cieš, un es zinu, ka mūsu Tēvs debesīs mīlēja Savu Dēlu Jēzu daudz vairāk, nekā es mīlu savus bērnus.

Kā Viņš to varēja izdarīt?

Mans vienīgais secinājums ir, ka Dievs un Kristus mīl mūs tik neprātīgi, ka viņi bija gatavi iet cauri šim briesmīgajam, smagajam pārbaudījumam par spīti sāpēm.

Tāpēc, es teicu Miham, Dievs ir aicinājis mani sludināt evaņģēliju. Es jūtu pamudinājumu stāstīt pasaulei par Dievu, kas mūs tik ļoti mīl. Tā ir mana lūgšana, ka tie, kas lasa šo stāstu, mācās no manas pieredzes, ka laime nenāk no mantas daudzuma. Es gāju grūto ceļu, lai saprastu, ka laime, ko piedāvā pasaule, nav reāla. Tie ir Lielie Meli. Bet prieks kalpot Dievam un kalpot līdzciltvīkiem ir īsts, un tas nenes paģiras.

Es zinu, jo es to visu izmēģināju!